ANOTIMPURILE INIMII • 4
Promisiunea unei noi primăveri
Josh este într-o dilemă. Matilda este vioaie şi atrăgătoare; Mary este drăguţă şi de ajutor. Şi ele nu vor rămâne singure prea multă vreme. Dar cum să curteze pe cineva pe care o vede în bucătăria lui aproape în fiecare zi? Şi, mai important, pe care o iubeşte el cu adevărat?
Provocările şi recompensele de a-ţi asculta inima...

JANETTE OKE s-a născut în Champion, Alberta, în familia numeroasă a unui fermier din preriile Canadei şi a crescut înconjurată de râsete şi de dragoste. A absolvit Colegiul Biblic Mountain *View* din Alberta, unde l-a întâlnit pe soţul ei, Edward, cu

care s-a căsătorit în mai 1957. După ce au slujit în bisericile din Indiana şi din Canada, familia Oke şi-a petrecut câţiva ani în Calgary, unde Edward a lucrat pe câteva posturi la diferite şcoli universitare, în timp ce Janette a continuat să scrie. Ea a scris peste patruzeci de romane pentru adulţi şi pentru copii, iar vânzările ei de carte însumează aproape 30 de milioane de exemplare.

Familia Oke are trei fii şi o fiică, toţi căsătoriţi, şi se bucură de doisprezece nepoţi. Edward şi Janette sunt activi în biserica locală şi locuiesc lângă Didsbury, Alberta.

JANETTE OKE

Promisiunea unei noi primăveri

Seria *Anotimpurile inimii*

Traducerea: Cristina Giurgiu

Editura Casa Cărţii
Oradea 2010

Copyright © 1989 by Janette Oke Originally published în English under the title *Spring'* Centic Promise* by Bethany House Publishers, a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
OKE, JANETTE
Promisiunea unei noi primăveri

Coperta: Adrian Mihocaş

Tuturor bărbaţilor şi femeilor din trecut şi din prezent, oameni care au lucrat pământul şi au luptat cu elementele naturii şi anotimpurile schimbătoare pentru a-şi păstra rădăcinile şi a transmite mai departe o moştenire.

Avem nevoie de voi.

Vă încurajăm să mergeţi mai departe.

Dumnezeu să vă binecuvânteze!

JANETTE OKE s-a născut în Champion, Alberta, într-o familie de fermieri din preriile Canadei şi a crescut într-o familie mare, plină de râsete şi dragoste. Ea este absolventă a Colegiului Biblic Mountain View din Alberta, unde l-a întâlnit pe soţul său, Edward, cu care s-a căsătorit în mai, 1957. După ce au slujit bisericile din Indiana şi Canada, familia Oke şi-a petrecut câţiva ani în Calgary, unde Edward a slujit în câteva funcţii în Colegii, în timp ce Janette a continuat să scrie. Ea a scris în jur de cincizeci de romane pentru adulţi şi copii, iar vânzările totale ale cărţilor ei ajung până aproape de treizeci de milioane de exemplare.

Familia Oke are trei fii şi o fiică, toţi căsătoriţi, şi se bucură de cei doisprezece nepoţi. Edward şi Janette sunt activi în biserica locală şi locuiesc lângă Didsbury, Alberta.

Personaje

Joshua Chadwick Jones – Băiatul a fost crescut de mătuşa sa, Lou, de bunicul său şi de fratele bunicului său, Charlie. Josh este acum un adult, lucrând pământul familiei.

Bunicul şi unchiul Charlie – Bărbaţii din casa şi viaţa lui Josh.

Matilda - Învăţătoarea copiilor din vecinătate, găzduită de

familia Jones.

Mary Turley – Tânăra menajeră din vecini care-i ajută pe bărbaţi să-şi întreţină gospodăria. După părerea bunicului, prezenţa a două fete în casă, face ca acest aranjament să pară mai „respectabil”.

Willie – Prietenul din copilărie al lui Josh, care s-a dus ca misionar în Africa şi a murit în urma îmbolnăvirii de o boală indigenă.

Camellia – Prima iubire a lui Josh. Camellia l-a iubit însă pe Willie.

CAPITOLUL 1

O DIMINEAŢĂ FRUMOASĂ

Am ieşit din casă fluierând. Era devreme. Cerul se luminase, însă soarele încă nu-şi ridicase capul de după linia copacilor ce marca hotarul fermei familiei Sander – noii noştri vecini.

Chiar şi în lumina slabă a dimineţii puteam vedea întinzându-se cât cuprindeam cu privirea, pământurile din vecinătate. Mai întâi pământul nostru – cred că întotdeauna mă voi gândi la el ca la *al nostru* – al bunicului, al unchiului Charlie şi al meu – cu toate că, în realitate, era doar al meu acum. Cred că acesta era unul dintre motivele pentru care fluieram. Ieri bunicul şi unchiul Charlie semnaseră toate documentele oficiale prin care ferma trecea în posesia mea – era a mea din punct de vedere legal. *Joshua Chadwick Jones* scria în documente, negru pe alb. Încă nu realizam

pe deplin ce însemna acest lucru. Însă eram entuziasmat. La culme. Adică, cine mai era ca mine, la vârsta mea să aibă o fermă a lui, cu acte în regulă?

Dintr-odată am devenit serios. Era o responsabilitate mare, căci de acum eu trebuia să fac în aşa fel încât ferma să prospere. Trebuia să-i întreţin pe bunicul şi pe unchiul Charlie, pe mine şi pe Mary, menajera noastră, şi chiar pe Matilda, chiriaşa noastră, cu toate că ea ne plătea bani pentru cazare şi mâncare.

Eu eram acela care trebuia să ia decizii corecte cu privire la însămânţare – ce să plantăm, pe care ogor – ce animale să vindem şi pe care să le păstrăm şi unde puteam găsi un animal de rasă care să ne ajute la dezvoltarea cirezii. Trebuia să am grijă ca toate gardurile să fie reparate şi întreţinute, să repar anexele, să lucrez grădina, să am grijă ca utilajele să funcţioneze bine, să plivesc, să adun fânul pentru iarnă... Lista continua la nesfârşit – dar asta nu-mi tulbura nicidecum bucuria. Era o dimineaţă frumoasă. Eram bărbat în toată firea, aşezat la casa mea.

Am mărit pasul. Îl încetinisem puţin în timp ce privisem în jurul meu. Pământurile, linia copacilor din depărtare, păduricea străbătută de râu, păşunile şi pământurile familiilor Turley, Smith, Sander, dealul din depărtare ce marca hotarul altei familii Smith, drumul spre oraş – le ştiam pe toate. Şi le iubeam mai mult decât puteam exprima în cuvinte.

Rădăcinile îmi erau adânc înfipte în acest loc pe care-l cunoşteam încă de când eram mic copil. Asta era viaţa mea. Sensul existenţei mele se împletea oarecum cu pământul ce se întindea în faţa mea.

Am deschis poarta de la capătul aleii şi m-am oprit din fluierat pentru a le vorbi vacilor de lapte. Văcuţa tărcată, ultima mea achiziţie, îşi frecă capul de mine în timp ce se îndrepta spre grajd.

Am întins mâna şi am mângâiat-o pe gât. Păru mulţumită, iar eu am zâmbit. E *o văcuţă grozavă,* am spus eu îngâmfat. *Îmi umple găleata cu cel mai gras lapte pe care l-am văzut vreodată.* Însă era puţin cam răsfăţată. Foştii ei proprietari o trataseră ca pe animalul de casă al familiei.

M-am grăbit să ajung înaintea lor, ca să deschid uşa grajdului. Ştiam că erau în spatele meu, nerăbdătoare să ajungă în grajdul de muls, unde le aştepta porţia de grâne. Şi nu numai din cauza asta, ci şi din cauză că laptele le umpluse ugerele şi le îngreuna mersul.

Am început să fluier din nou. O păsărică mi se alătură, undeva în partea dreaptă, şi am întors capul ca s-o văd. Era cocoţată pe una dintre crengile de sus ale unui plop de lângă coteţul găinilor şi după ciripitul ei energic, am bănuit că era la fel de bucuroasă ca şi mine pentru zorii acestei zile.

O vacă se auzi mugind pe păşunea familiei Turley şi o alta îi răspunse. Poate că o mamă fusese separată de puiul ei şi îl chema la micul dejun.

Am deschis uşa grajdului pentru vaci şi m-am întors în casă după găleţile pentru lapte. Ştiam că cele trei vaci îşi vor găsi singure drumul spre grajduri şi se vor servi satisfăcute din porţia de hrană pregătită. Le puteam mulge fără să le îngrădesc între drugii de lemn, însă nu le lăsam libere niciodată. Ştiam că nu se vor mişca din locul lor – îşi vor ţine capul între drugii de susţinere şi nu vor face nicio mişcare, decât să-şi fluture coada sau, uneori, să-şi treacă greutatea de pe un picior pe altul. Cu toate acestea, când m-am întors cu găleţile pentru lapte, am prins drugii, aşa cum făceam de fiecare dată. Cred că era un obicei – aşa mă învăţase bunicul.

Tărcata mă privi cu ochi căprui, blânzi, în timp ce mi-am vârât piciorul sub un scaun pentru muls şi l-am tras în dreptul ei.

— Care-i problema? am întrebat chicotind. Crezi că mi-e prea

greu să mă aplec?

Am mângâiat-o pe pântec şi m-am aşezat pe scaun lângă ea, apoi m-am aplecat să-i spăl ugerul şi am început s-o mulg.

— Ei, poate că îmi este, am recunoscut. Da’ omul trebuie să-şi păstreze energia dacă este cu putinţă. Astăzi mă aşteaptă o zi grea. Încep însămânţările. Îndată după ce termin cu treaba de aici. Pământurile mele. Niciodată nu am mai însămânţat „pământurile mele”.

Am zâmbit şi am început să mulg mai vârtos. Găleata se va umple îndată cu lichidul gras, cald şi spumos.

N-aş fi fost niciodată în stare să explic cuiva de ce îi vorbeam vacii. Adică, nimeni n-ar fi înţeles, decât dacă ar fi petrecut timp în grajd la ora 5 dimineaţa, mulgând.

O pisică din grajd mieună, frecându-se de pantalonul meu. Nu ştiam dacă acesta era salutul ei de „bună dimineaţa” sau doar mă zorea să-mi termin treaba mai degrabă. M-am oprit atât cât să trimit în direcţia ei un jet de lapte. Pisica se ridică pe picioarele din spate şi începu să bată aerul cu lăbuţele, ca şi când ar fi vrut să prindă fiecare strop de lapte şi să-l vâre în gura deschisă.

Eram pricepuţi la asta – eu şi motanul cenuşiu. Doar aveam în urmă câţiva ani de practică. Rămase acolo sorbind cu lăcomie fiecare jet de lapte pe care îl trimiteam în direcţia ei.

— Gata, am spus în cele din urmă. Am de lucru. O să am grijă de tine după ce termin aici.

Pisica păru să priceapă. Se dădu puţin în spate şi se aşeză, începând să-şi cureţe tacticoasă faţa mânjită de lapte.

Mulsul vacilor nu-mi luă prea mult timp, aşa că după ce le-am bătut încetişor pe fiecare pe pântecul rotund, le-am lăsat şi am apucat găleţile pline cu lapte ca să le duc în casă. Trebuia să mă mai întorc după a treia găleată, pe care o agăţasem într-un cui, ca

s-o feresc de pisicile din grajd.

În ciuda orei matinale, Mary trebăluia deja prin bucătărie când am intrat cu laptele. Mi se păruse că observ o licărire în privirea ei – dar poate că doar mi se păruse. Buna dispoziţie mă făcea să privesc cu alţi ochi toate lucrurile din jur.

Pixie era şi ea acolo, frecându-se de picioarele mele şi căutând să-şi ia partea de atenţie. M-am aplecat şi am scărpinat-o după urechea moale, mătăsoasă. Nu mai era puiul acela mic pe care ajunsesem să-l iubesc. Anii trecuseră, iar Pixie era acum bătrână, socotind după vârsta câinilor. În acea dimineaţă, când ieşisem de sub aşternuturi, ea rămăsese în urmă, ghemuită şi satisfăcută. Iar eu mă bucurasem că-şi continuase somnul. Am mângâiat-o pe burtica moale, iar ea îmi linse mâna.

— Bună dimineaţa, Josh, spuse Mary veselă. Şi fără să-mi aştepte replica, continuă:

— Măi, da’ matinal mai eşti. Nu ştiu cum de-ai reuşit să vezi ceva acolo, în grajd.

— Am aşteptat să se facă puţină lumină, am răspuns zâmbind. Se lumina de ziuă când am ieşit din casă. E-adevărat, am continuat eu, în grajd e mai întuneric de obicei, dar le ştiu pe toate atât de bine acolo, încât n-am nevoie de foarte multă lumină.

Mary zâmbi, iar dimineaţa mi se păru şi mai strălucitoare.

— Vrei să mănânci mai devreme? întrebă ea.

— Mai am ceva treabă de făcut.

Privirea ei se îndreptă spre ceasul din bucătărie, iar eu i-am urmat exemplul.

— Mă gândesc că nu strică să o iau înaintea tuturor, am recunoscut. Vreau să încep lucrările de însămânţate cât mai repede cu putinţă.

— Îţi pregătesc micul dejun, spuse Mary simplu şi se îndreptă

spre cămară.

— Mulţumesc. Nu... nu aş fi vrut să te deranjezi de două ori cu masa, dar sunt puţin nerăbdător să...

Nu era nevoie să dau vreo explicaţie. Mary îşi legă şorţul în jurul taliei subţiri şi, fără a se întoarce spre mine, răspunse:

— În asemenea timpuri, de însămânţate sau seceriş, bărbatul e bine să fie cât mai devreme pe ogorul lui. Un mic dejun luat mai devreme nu-i o problemă – şi nu e nevoie să trezim şi restul casei.

Cuvintele ei, „bărbatul” şi „ogorul lui” făcură ca inima să-mi bată mai repede. Apoi gândurile îmi zburară la bunicul, îmbătrânit şi istovit după toţi anii de muncă pe câmp, apoi la unchiul Charlie, încovoiat de artrită. Mă întrebam cu tristeţe dacă reuşea să se odihnească în timpul nopţii. Apoi m-am gândit la Matilda. Dăduse test elevilor şi stătuse trează până târziu ca să corecteze testele, iar asta câteva seri la rând. Am fost de acord cu spusele lui Mary. Cu toţii aveau nevoie de odihnă.

— Mă întorc cam într-o jumătate de oră, i-am spus şi m-am dus să torn laptele în vasul pentru smântânit.

— Tu du-te, mă îndemnă Mary. Am eu grijă de asta.

Am privit-o întrebător, cu toate că nu era prima dată când Mary se oferea să ajute la asemenea treburi.

Îmi susţinu privirea cu fermitate şi mi-am dat seama că vorbea serios.

— Cel puţin lasă-mă să-l strecor, i-am spus. Găleţile sunt grele.

Mary nu spuse nimic. Mă privi cum torn laptele din găleată în vasul separatorului.

— E al tărcatei? mă întrebă. Însă nu aşteptă răspunsul meu. Ce lapte gras are! Asemenea lapte se separă singur. Gândeşte-te ce unt bun se va face!

Simţeam zâmbetul din glasul ei, chiar dacă eram prea ocupat

ca să mă uit la ea.

Am aşezat găleata sub separator pentru Mary şi m-am dus să văd de celelalte treburi. Întorcându-mă în grajd după cea de-a treia găleată, m-am oprit lângă tractor şi mi-am plimbat mâna peste aripa lui încă lucioasă. Abia aşteptam să mă aşez pe scaun şi să mă plimb încoace şi încolo cu el de-a lungul ogorului, aruncând sămânţa ce va rodi îmbelşugat. Mi-am ridicat ochii spre cer şi în inima mea se născu o rugăciune nerostită de mulţumire. Nu sunt sigur, dar cred că ochii mi se umeziră de lacrimi.

M-am dus să-mi termin treaba. Am început să fluier o melodie pe care o învăţasem în copilărie şi pe care o fredonasem de nenumărate ori de-a lungul anilor. Însă de data asta melodia îmi atinse inima într-un mod nou. „Slavă lui Dumnezeu, din mâna căruia vin toate binecuvântările...”

CAPITOLUL 2

APROPIERE

Eram obosit şi înţepenit când am coborât din tractor în acea seară. Soarele coborâse deja spre miazăzi şi aerul devenise răcoros. La urma urmelor, nu era decât începutul primăverii. Fusesem în tractor încă de la răsăritul soarelui. Mary îmi adusese pe ogor mâncarea de prânz şi o gustare după-amiază, ca să nu pierd timpul. Eram bucuros că nu însămânţam cu ajutorul cailor, care ar fi trebuit să ia o pauză de odihnă şi hrană. Tractorul nu se plângea pentru orele lungi de muncă, cu toate că l-am oprit ca să-l alimentez.

Eram puţin surprins din cauza durerilor de spate şi de picioare. Însă mi-am amintit că timp de câteva ceasuri tractorul mă săltase pe toate ridicăturile terenului, iar trupului îi trebuiau câteva zile ca să se adapteze.

M-am luat după mirosul de friptură de vită, picioarele întârziind să se mişte în ritmul impus de stomacul flămând. Nu mi-am dat seama cât de flămând eram, decât când am simţit mirosul mâncării.

— Te-ai gândit să mai iei o pauză? mă întrebă Matilda pe un ton glumeţ.

Am încercat să-mi maschez durerea în timp ce urcam treptele spre veranda din spate. Matilda şedea în balansoar cu o cană de ceai în mână.

— Începusem să cred că nu vom mai mânca niciodată, continuă ea. Asta-i tot ce mi-a dat Mary în aşteptarea cinei.

M-am oprit brusc.

— De ce? am întrebat surprins. Mary nu obişnuia să interzică celorlalţi să mănânce.

— Ei, şi tu... râse Matilda. Cred că am exagerat. Adevărul este că Mary ne-ar fi lăsat să mâncăm, dar ne-am gândit să te aşteptăm şi pe tine.

— Îmi pare rău... am început. Dacă aş fi ştiut...

Însă Matilda mă întrerupse.

— Ştim foarte bine cât de important e să termini cu însămânţările. Nu ne-a deranjat să aşteptăm. Se ridică şi sorbi delicat din ceaşcă, apoi mă privi cu ochi sclipitori.

— Sincer! spuse ea şi am crezut-o.

Am deschis uşa şi i-am permis Matildei să intre înaintea mea în încăperea plină de arome. Bunicul citea ziarul aşezat pe scaunul său preferat, lângă fereastră. Unchiul Charlie şedea pe canapea şi-şi masa uşurel degetele noduroase. Ştiam, fără să mai întreb, că îl

dureau din nou. Îndată ce simţi privirea mea aţintită asupra lui, se opri din masat şi-şi aşează mâinile în poală.

Mary era la sobă punând mâncarea în castroane. Se întoarse, privi peste umăr şi-mi zâmbi. Credeam că o să mă întrebe ceva, însă n-o făcu – cel puţin nu prin cuvinte. Poate că ochii ei îşi primiră răspunsul, nu ştiu, însă îmi zâmbi din nou discret, şi se întoarse la sobă.

— Suntem gata de îndată ce te speli, Josh, spuse ea.

M-am îndreptat către ligheanul din colţ şi am observat că fusese deja umplut cu apă caldă. Nu ştiam cine se ocupase de lucrul ăsta, însă m-am gândit, cu mulţumire, că cineva se îngrijea de mine.

Nu mi-a luat mult să mă spăl pe faţă şi pe mâini. În timp ce agăţam prosopul în cui, am observat că restul familiei se aşezase la masă. Mi-am ocupat locul lângă ei şi am plecat capul în timp ce bunicul mulţumi lui Dumnezeu pentru mâncare.

Când ne-am ridicat capetele şi am început să ne servim din castroanele umplute cu vârf de Mary, bunicul vorbi pentru prima oară de când ne aşezasem.

— Cum merge treaba, băiete?

Încă îmi mai spunea „băiete”. Cred că pentru bunicul voi fi „băiete” la orice vârstă, proprietar de fermă sau nu. Nu mă deranja. Mă făcea să mă simt „de-al casei”.

— Bine, am răspuns mestecând o bucată de pâine proaspătă.

— Merge bine tractorul?

Am încuviinţat, gura fiindu-mi prea plină ca să mă aventurez cu un răspuns.

Unchiul Charlie luă o înghiţitură lungă din cafeaua lui.

— Zgomotul ăla aproape că-ţi sparge timpanele, spuse el. În ce mă priveşte, m-aş mulţumi cu o pereche de cai.

Am zâmbit. Unchiul Charlie nu se prea putea obişnui cu utilajele de la fermă ce nu aveau nevoie de puterea dobitoacelor cu patru picioare.

Am înghiţit destul cât să răspund.

— Este mai gălăgios, dar şi mai iute şi, în plus, nu are nevoie de odihnă sau de nutreţ.

Unchiul Charlie chicoti încetişor.

— Am aruncat şi eu privirea pe câmp, Josh, îmi aminti el şi mi s-a părut că te-am văzut oprindu-te de câteva ori ca să-i umpli pântecul de fier.

Am râs împreună cu el. Avea dreptate.

— Cred că mi-ar face plăcere să conduc un tractor, interveni Matilda, iar eu am pufnit în râs imaginându-mi cum ar arăta acea femeie mititică cocoţată pe scaunul marelui tractor.

Probabil că Matilda îmi interpretă greşit râsul, căci ridică bărbia cu încăpăţânare.

— Aş putea, să ştii, spuse ea. Pun pariu că aş putea. Tot ce trebuie să faci este să pui piciorul pe... pe obiectul ăla şi să mişti maneta din când în când şi să roteşti volanul în direcţia în care vrei să mergi.

Bunicul începu şi el să râdă.

Matilda se uită spre Mary.

— Am putea... nu-i aşa, Mary? o provocă ea.

Mary se foi uşor.

— Nu ştiu... dar în ce mă priveşte cred că... cred că mai bine aş lăsa tractorul pe mâna lui Josh.

Pentru o clipă, privirea ei o întâlni pe a mea. Am observat uşoara roşeaţă ce se aşternuse pe obrajii ei înainte de a-şi pleca privirea. Am simţit că tocmai mi se făcuse un compliment. Mary avea adesea acest efect asupra mea – cu doar o privire sau un

cuvânt mă putea face să mă simt ca un bărbat – un bărbat capabil să conducă. Am simţit că obrajii mi se aprind uşor.

— Într-o zi... începu Matilda. M-am uitat la ea, aşteptând să continue. Aşteptam ocazia s-o tachinez puţintel, în joacă; însă ea nu se uită la mine şi nu-şi isprăvi spusele.

Cina se isprăvi cu budinca pregătită de Mary, unul dintre deserturile mele preferate. Era şi frişcă groasă pentru garnisit şi eram sigur că tărcata noastră era sursa laptelui pentru desert.

După ce m-am bucurat de o porţie ca pentru un bărbat în toată puterea, mi-am tras scaunul în spate, fără tragere de inimă, şi m-am ridicat încet. Unchiul Charlie se ridică în acelaşi timp. Ştiam că se pregătea s-o ajute pe Mary la spălatul vaselor.

— Ajut eu în seara asta, unchiule Charlie, spuse Matilda.

Nu era nimic nou în faptul că Matilda îl numea „unchiul Charlie”. Amândouă îi spuneau aşa, iar bunicului îi spuneau „bunicule”. Toată lumea era mulţumită. Cred că în felul ăsta ne simţeam mai degrabă ca membrii unei familii decât ca angajator, angajat şi chiriaş. Ceea ce mă surprinsese era oferta Matildei. Nu vreau să spun că Matilda nu o ajuta pe Mary adeseori la treaba din casă, însă în ultima vreme Matilda fusese prea ocupată cu corectarea testelor şi pregătirea lecţiilor.

— Ce s-a întâmplat cu pregătirea pentru şcoală? am întrebat-o.

— Am terminat. În sfârşit! Şi crede-mă, parcă-mi vine să sărbătoresc.

Matilda se învârti pe loc, iar fusta lungă şi plină flutură în jurul ei. Într-o mână ţinea castronul cu zahăr, iar în cealaltă ulciorul cu smântână.

Unchiul Charlie o privi cu o licărire în ochi.

— Mie mi se pare că ar trebui să-ţi găseşti un mod mai bun de a sărbători decât în tovărăşia smântânii şi a zahărului, o tachină el.

— Ei bine, Josh este întotdeauna prea ocupat pentru aşa ceva, «puse Matilda pe un ton jucăuş. Se uită într-adins la mine şi-şi flutură în mod exagerat genele lungi şi negre.

Râsul umplu încăperea. Matilda ne făcea întotdeauna să râdem cu glumele ei, însă de data asta eu n-am putut să râd. Undeva, în adâncul inimii mele, am avut un sentiment ciudat, aşa că m-am îndreptat spre cuierul de lângă uşă, unde-mi agăţasem haina.

— Unde pleci? întrebă unchiul Charlie, iar când m-am întors spre el l-am surprins făcându-i cu ochiul Matildei. Iar vrei să-i dai de mâncare tractorului ăluia?

— Am treabă, am răspuns cât mai liniştit cu putinţă.

— Treaba-i făcută, băiete, interveni bunicul.

Am rămas pe loc, cu haina atârnându-mi în mâna întinsă, privindu-i pe rând pe fiecare. Cu toţii păreau într-o dispoziţie veselă, iar eu nu-mi dădeam seama dacă vorbeau serios sau se distrau pe seama mea. M-am uitat la Mary ca să-mi primesc răspunsul. Ea încuviinţă.

— Toată treaba? am întrebat.

— Toată, spuse bunicul.

O clipă am vrut să protestez. Era ferma mea. Puteam să-mi fac Hlngur treaba. Apoi mi-am dat seama ce idee absurdă avusesem – şi cât de obosit eram – aşa că am agăţat din nou haina în cuier. M-am întors şi le-am zâmbit.

— Mulţumesc, am spus simplu şi am ridicat din umeri. Mulţumesc celor care au făcut-o.

— Toţi am avut o contribuţie, răspunse bunicul. Puţin aici, puţin dincolo şi treaba a fost gata cât ai clipi.

— Mulţumesc, am spus din nou.

— Aşa că acum, mă tachină Matilda fluturându-şi din nou

genele, vei avea timp să sărbătorim.

Eram gata de-acum să fac faţă provocării.

— Bine, am răspuns, jucăm şah... imediat după ce terminăm cu vasele. Am întins mâna după prosop şi m-am alăturat lui Mary. Eu le şterg – tu le pui la loc, am îndrăznit să-i ordon Matildei.

— Şah? comentă Matilda. Nu-i chiar o reuniune socială, dar cred că trebuie să ne mulţumim şi cu atât. Şi, însoţită de râsul celor doi bărbaţi în vârstă, se grăbi să pună la loc vasele şterse de mine.

Când ultima farfurie fu aşezată pe raft, eu şi Matilda ne-am îndreptat spre tabla de şah, iar Mary îşi luă lucrul de mână, ce părea că întotdeauna era prezent când avea câte o „clipă liberă”. Bunicul şi unchiul Charlie se aplecară asupra ziarelor. Nu ştiam dacă primisem unul nou sau dacă citeau unul vechi, dar n-am întrebat. Lângă noi, pe birou, se auzea bruind aparatul de radio, îmi plăcea să ascult muzica în surdină, însă nu dădeam nicio atenţie comentariilor ce întrerupeau muzica din când în când.

Nu mi-a fost prea greu s-o învinge pe Matilda la şah. Avea o minte ascuţită şi ar fi putut fi o adevărată competiţie dacă n-ar fi fost atât de nerăbdătoare. Aşa însă, ea jucă mai mult ca să se distreze nu ca să câştige, iar eu am câştigat de trei ori la rând.

La sfârşitul celei de-a treia partide m-am ridicat şi m-am dezmorţit.

— E destulă „sărbătorire” pentru o seară? am întrebat-o în glumă.

— Să zicem, răspunse ea cu o mişcare a capului ce-i făcu buclele să tresalte. Însă data viitoare o să insist să jucăm crichet.

Matilda era expertă la crichet. De fapt, ori de câte ori aveam nevoie de un partener, mă gândeam la Matilda. Am zâmbit şi mi-am înăbuşit un căscat.

Mary îşi puse deoparte lucrul de mână.

— Vrei să mănânci sau să bei ceva înainte de culcare, Josh? mă întrebă ea, fiind pe punctul de a se ridica de pe scaun.

— Nu, mulţumesc. A fost o zi lungă. Cred că mă duc la culcare, îndată ce am rostit aceste cuvinte, mi-am dat seama că ziua fusese la fel de lungă şi pentru Mary.

— Probabil că şi tu eşti obosită, am spus, studiindu-i chipul. Ai fost în picioare aproape la fel de mult ca şi mine.

Mary se făcu că nu aude remarca şi se duse la sobă ca să pregătească ibricul cu cafea pentru bunicul şi unchiul Charlie.

Se auzi foşnetul ziarului. Bunicul îl aşezase pe masă şi-şi scosese ochelarii.

— Mâine vreau să mă duc în oraş, Josh, spuse el punând ochelarii pe biroul de lângă aparatul de radio. Ai nevoie de ceva?

Am încercat să mă gândesc, însă mintea îmi era puţin în ceaţă, în cele din urmă, am clătinat din cap.

— Dacă-mi vine în minte ceva, o să-ţi las un bileţel pe masă, am promis. Acum nu ştiu ce să-ţi spun.

— Tu ai făcut listă, Mary? continuă bunicul. Sau vrei să vii cu mine şi să alegi singură?

Am stat s-o privesc pe Mary cum clatină încet din cap.

— Drumul ia prea mult timp, spuse ea. Mai bine trimit lista.

Am făcut câţiva paşi spre scară, apoi m-am întors.

— M-am gândit, am spus pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios, că după ce strângem recolta de anul ăsta n-ar strica să ne luăm o maşină. Am ajunge în oraş cât ai clipi.

Nu ştiu exact la ce mă aşteptam, însă cuvintele mele nu trecură neobservate. Bunicul îşi înălţă sprâncenele zburlite şi mă studie ca să vadă dacă am vorbit serios. Unchiul Charlie se opri din masatul încheieturilor şi mă privi cu gura căscată. Iar Mary se opri locului, cu mâna întinsă după ibricul de cafea. Matilda însă răspunse

zgomotos.

— Da! exclamă ea bătând din palme şi aruncându-se spre mine. O, da, Josh! spuse din nou cu obrajii îmbujoraţi şi cu ochii sclipind. Cumpără, Josh. Cumpără. Şi mă îmbrăţişă impulsiv, aproape doborându-mă de pe picioare.

— Hei, am spus desprinzându-mă din braţele ei. Am spus „poate” – după ce strângem recolta. Deocamdată însămânţez, îţi aminteşti? Avem cale lungă înainte.

Matilda făcu un pas înapoi, cu ochii încă sclipind. Bătu din nou din palme, fără a se lăsa descurajată.

— Asta numesc eu „sărbătorire”, Josh, spuse ea entuziasmată, cu mâinile împreunate în faţa ei.

Am privit la ceilalţi aflaţi în cameră. Mary pusese jos ibricul de cafea. Unchiul Charlie închisese gura şi-şi ronţăia colţul mustăţii, iar sprâncenele bunicului reveniră în poziţia normală.

Am ridicat din umeri.

— La asta ne mai gândim, am repetat eu neconvingător şi m-am îndreptat spre scări, la culcare.

CAPITOLUL 3

VIZITATORI

Însămânţările de primăvară continuară în ritm alert. Tractorul continuă să pufăie, având nevoie doar de câteva reparaţii minore. Familia continuă să dea o mână de ajutor la treburile din jurul casei şi la cele de seară. O singură ploaie mă întârzie puţin, şi doar pentru

câteva zile – destul cât să mă odihnesc şi să rezolv treburile mărunte ce se iveau întotdeauna la fermă.

Matilda nu-mi mai dădu pace deloc cu privire la maşină. Am început să-mi doresc să nu fi deschis subiectul ăsta. Totuşi, argumentele ei entuziaste în favoarea vehiculului nu găseau foarte mare deschidere la bunicul şi la unchiul Charlie. În orice caz, ideea nu întâmpină foarte mare opoziţie şi cam toţi păreau că-şi ţin suflarea – aşteptând să vadă ce va aduce cu sine recolta din acel an.

Cam în acelaşi timp când am terminat lucrările de însămânţare, porţile şcolii se închiseră pentru vacanţa de vară, iar Matilda se întoarse acasă.

— O, Josh, spuse ea entuziasmată înainte de a pleca. Abia aştept să vină toamna – şi maşina. Va fi atât de amuzant, Josh! Scoase un sunet ciudat, un fel de combinaţie între un oftat şi un geamăt.

— N-am promis nimic, i-am reamintit. Am spus că mă gândesc la asta.

— Ştiu, ştiu. Şi va fi atât de distractiv! Se pare că Matilda nu dorea să audă de posibilitatea de a *nu* cumpăra maşina, aşa că n-am mai insistat.

Ca de obicei, despărţirea dintre Matilda şi Mary se dovedi emoţionantă. Ajunseseră ca două surori, atât de tare ţineau una la cealaltă şi-şi duceau dorul în timpul lunilor de vară.

— O, o să mă simt singură fără ea, şopti Mary după ce Matilda plecă, ştergându-şi timid obrazul cu batista.

— Vara va trece repede, am încercat s-o consolez.

— Casa este întotdeauna atât de... atât de *liniştită* când este plecată, răspunse ea.

Aşa este, casa pare liniştită fără entuziasmul debordant al

Matildei, mi-am spus.

— O să fii ocupată cu grădina, i-am amintit.

Ea încuviinţă; apoi, după o clipă de tăcere, spuse cu nostalgie:

— Poate că Lou o va lăsa pe Sarah Jane să vină în vizită câteva zile. E aproape la fel de vorbăreaţă ca Matilda.

Am zâmbit. Sarah Jane era o mică domnişoară. Şi era adevărat că era „vorbăreaţă”.

— Poate, am răspuns, poate o va lăsa să vină câteva zile. Lou are nevoie de ea – îi face cumpărăturile şi se joacă cu cei doi frăţiori.

Mary continuă, dusă pe gânduri şi vorbind ca pentru sine:

— Lou are nevoie de ea mai mult decât mine. A fost o dovadă de egoism din partea mea să...

Am întrerupt-o.

— N-a fost o dovadă de egoism. Bunicul şi unchiul Charlie – şi eu – cu toţii ne dorim să vină.

— Poate l-am putea aduce şi pe Jon la fermă, spuse Mary înseninându-se. Atunci Lou n-ar mai trebui să aibă grijă decât de bebe.

Nu eram sigur că Mary chiar îşi dorea să-l aibă pe lângă ea pe energicul Jon, pe lângă toate treburile gospodăriei şi munca în grădină. Eram pe punctul de a-i spune asta, când îmi puse mâna pe braţ, părând că ştie exact ce gândesc.

— N-ar fi atât de rău, susţinu ea. Sarah m-ar ajuta cu Jon, iar la fermă sunt multe lucruri de făcut pentru un băiat, şi grădina nu va da roade decât spre toamnă. De obicei, Jon nu este *chiar* aşa de neastâmpărat. În privire i se strecură o umbră de îndoială în timp ce rosti ultimele cuvinte. În plus, continuă ea, casa va fi mai... mai...

M-am uitat la mâna micuţă ce se odihnea pe braţul meu. Îmi era greu s-o contrazic pe Mary, însă mă întrebam dacă chiar avea

dreptate când spunea că Jon nu va fi o povară pentru ea.

— Vara ar trece mai repede în felul ăsta, isprăvi ea pe un ton jalnic.

— Ce-ar fi să încercăm câteva zile, pentru început? Să te asiguri că nu ai prea multe de făcut, am sfătuit-o.

Mâry zâmbi, iar eu am ştiut că era mulţumită de consimţământul meu.

Jon nu era un copil rău şi cu siguranţă îmi iubeam verişorul, însă era unul dintre cei mai activi şi curioşi copii din câţi am cunoscut. Faptul că-şi băga nasul în tot felul de lucruri îl vâra adesea în necaz.

— Să nu-l laşi în apropierea tractorului, am adăugat ferm, aducându-mi aminte de împrejurarea în care Jon turnase pământ în rezervorul de benzină.

Mary încuviinţă.

— O întreb pe Lou, data viitoare când mă duc în oraş, promise ea. M-am gândit că mătuşa Lou se va bucura să se lipsească câteva zile de Sarah şi Jon.

Credincioasă cuvântului dat, Mary discută cu Lou. Şi înainte ca săptămâna să se sfârşească, Sarah şi Jon ni se alăturară la fermă. Sarah îşi umplu timpul imitând-o pe Mary la tot ce făcea prin casă. O ajută să coacă pâine, să bată smântână şi să spele rufele. Ba chiar petrecu timp în grădină, smulgând buruienile – împreună cu câţiva morcovi şi gulii – şi spălă vasele, foarte încet, mai mult jucându-se în apa cu săpun decât spălând farfuriile şi cănile, însă Sarah părea să se adapteze foarte bine vieţii de la fermă şi cu toţii ne-am bucurat de tăifăsuiala şi buna ei dispoziţie.

Bunicul şi unchiul Charlie se străduiră să-i găsească tot felul de ocupaţii lui Jon. Îi cioplira fluiere şi praştii, îi făuriră undiţe şi-i găsiră un pisoiaş dintre cei din grajd. Însă Jon le scăpa mai mereu de sub

ochi, pornind să-şi caute propriile activităţi.

În cele câteva zile cât l-am avut la noi, a dat mereu de bucluc – nu din neascultare, ci doar pentru că „încercase să ajute”. Goli castroanele cu apă pentru găini şi le umplu cu paie – spunând că arătau flămânde. Legă câinele de la fermă de un copac, cu atâtea noduri, încât bunicul se strădui aproape o după-amiază întreagă să-l dezlege. Jon spusese că se temuse că „Fritz ar putea fi călcat de tractor”. Sparse o fereastră de la camera din faţă, azvârlind o piatră cu praştia cu care nu avea voie să se joace în jurul casei, spunând că „şi-a dat drumul singură, când el nu era pregătit”. Culese o găleată întreagă de mere micuţe, ce tocmai începeau să crească în pomi – din dorinţa de a o ajuta pe Mary să facă o plăcintă cu mere. Intră în coteţul găinilor şi aruncă o jumătate de duzină de ouă scroafei bătrâne ce se hrănea din troaca din apropiere – iar asta sub motiv că voia să o înveţe un truc, „ca pe Pixie”, să prindă mâncarea din aer.

Şi, după părerea mea, cea mai rea ispravă dintre toate a fost să şterpelească sticla cu cerneală din biroul Matildei, să se furişeze pe lângă Chester, căţărându-se pe gardul îngrăditurii şi să toarne toată cerneala pe spatele calului. Voise „să-i facă o surpriză unchiului Josh” cu un cal drăguţ, bălţat, ca acela pe care-l văzuse într-o carte cu poze.

În acea seară am făcut un consiliu de familie. Eram gata să-l trimit pe Jon acasă, însă Mary susţinu că băieţelul nu fusese obraznic şi avea nevoie să i se dea şansa de a învăţa cum stau lucrurile la fermă. Bunicul îi ţinu partea. Cum putea învăţa băiatul ce avea şi ce nu avea voie să facă dacă nu i se dădea voie să exploreze puţin? Aşa că Jon rămase, îns’ă am fost nevoiţi să-i dăm micuţului de patru ani mai multe reguli şi am încercat să-l supraveghem mai îndeaproape.

Într-o după-masă reparam gardul păşunii din spatele fermei, când Jon mi se alătură.

— Bună, unchiu’ Josh, mă salută el cu căldură. M-am uitat la ochişorii aceia strălucitori şi la smocul de păr castaniu.

— Bună, bărbate, am răspuns puţin precaut. Ştie Mary că eşti aici?

Jon nu răspunse la întrebarea mea, ci ridică sus o mână în care ţinea o găleată mică, roşie.

— Ţi-am adus de băut, anunţă el. Ţi-e sete?

Soarele de vară era fierbinte şi chiar îmi era sete. M-am oprit ca să-mi şterg sudoarea de pe frunte şi am întins mâna după găleata mică pe care mi-o întindea.

— Mătuşa Mary spunea că ţi-e sete, continuă Jon. Lou îi învăţase pe copii s-o numească „mătuşă” pe Mary, în semn de respect.

Mi-am îndreptat privirea spre ferma din apropiere. Eram suficient de aproape pentru a mă servi singur – puteam merge eu însumi în casă, sau la fântână. Dar poate că Mary se gândise că nu-i va strica micuţului o „însărcinare” de felul acesta. M-am aşezat pe iarbă şi l-am luat pe Jon pe genunchi, ţinând micul vas cu mâna.

— Unde e Mary? l-am întrebat, uitându-mă la urmele de praf de pe mâinile şi faţa lui.

— E ocupată cu ceva, răspunse el.

— Aşa că mi-ai adus de băut?

El încuviinţă.

— Foarte frumos din partea ta, l-am complimentat. Mulţumesc!

Am ridicat vasul la gură. Apa nu era la fel de rece ca atunci când o scoteam din fântâna adâncă şi m-am întrebat cât de mult zăbovise Jon până ajunsese la mine. Cel puţin era udă. Am sorbit din nou îndelung.

— Şi ce ai făcut astăzi? l-am întrebat pe Jon.

Se gândi câteva clipe înainte de a răspunde.

— L-am ajutat pe bunicul să sape grădina, spuse vesel, adăugând mai sobru apoi – da' el a spus „e de-ajuns, Jonathan" şi m-a trimis înapoi la mătuşa Mary.

I-am ciufulit părul.

— Şi de ce a făcut asta? am întrebat. Ai încurcat legumele cu buruienile?

Jon încuviinţă, privindu-mă gânditor.

— Cred că din cauza fasolei, spuse serios, iar eu mi-am ascuns zâmbetul.

— Pe urmă am adunat rufele pentru mătuşa Mary, începu el, însă sfârşi ridicând din umerii mici. Da' ea a trebuit să le ducă înapoi. Nu erau încă uscate. A luat hainele şi câteva le-a agăţat la loc şi... îşi plecă privirea, apoi se uită la mine. Isprăvi cu un zâmbet larg ce mă înştiinţă că totul era în regulă. Şi pe câteva dintre ele le-a spălat din nou şi *le-a* agăţat şi pe ele.

Sărmana Mary. Avusese destul de lucru şi fără să mai spele din nou rufele.

— Uite-o pe mătuşa Mary! arătă Jon cu entuziasm spre fermă.

Avea dreptate. Mary şi Sarah veneau spre noi.

— Ţi-am adus ceva, unchiule Josh, strigă Sarah încă înainte de a ajunge la noi.

M-am uitat la cutia din mâna Sarei, apoi la Mary. Amândouă arătau tare mulţumite.

— Trebuie să ghicesc? am întrebat-o pe Sarah.

Pufăind, ajunse la locul unde eu cu Jon ne odihneam.

— E ceva de băut, spuse ea mândră.

— De băut? Drăguţ din partea ta. Însă Jon – şi i-am ciufulit din nou părul – ţi-a luat-o deja înainte. Da' cred că încă ceva de băut

nu...

M-am oprit. Faţa lui Mary se făcu albă când auzi aceste cuvinte şi-şi duse mâna la gură în timp ce privirea i se fixă pe găleata cea roşie.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat-o pe Mary, însă cea care-mi răspunse fu Sarah.

— În aia? ţipă ea, arătând cu degetul spre vasul roşu aflat în iarbă. Înainte ca eu să am ocazia să răspund, continuă:

— Jon îl necăjea pe bunicul în grădină – scormonea pământul – aşa că bunicul i-a dat găleata şi l-a trimis să ude florile.

Nu era nimic grav. Nu mă deranja să beau din apa destinată florilor. Însă chipul lui Mary era încă palid şi nu scosese un cuvânt decât ca să exclame: „O, Joshua!”

— Da’... continuă Sarah, Jon a scos apă din troacă!

Pentru o clipă am simţit cum mi se întoarce stomacul pe dos. Am crezut că o să vărs. Gândul că am împărţit apa cu caii şi vitele ce-şi vârâseră botul în ea mă făcu să cred că nu mai aveam mult şi-mi dădeam măruntaiele afară. M-am uitat la chipul palid al lui Mary şi la expresia de agonie ce se citea pe el. Apoi, deodată, toată treaba asta îmi păru atât de amuzantă, încât l-am tras în braţe pe Jon şi l-am tăvălit în iarbă gâdilindu-l şi izbucnind în hohote zgomotoase de râs. Culoarea de pe chipul lui Mary reveni la normal şi am observat că încerca să-şi ascundă zâmbetul în dosul mâinii. Apoi ne privi, pe mine şi pe Jon, cum ne tăvăleam în iarbă împreună, şi începu să râdă. Stomacul mă durea acum din cauza râsului.

Când în sfârşit am reuşit să ne stăpânim, ne-am aşezat cu toţii pe pământ şi ne-am servit din limonada rece pe care o aduseseră Mary şi Sarah.

— Cred că dacă sunt în stare să beau laolaltă cu vitele şi cu

caii, putem folosi cu toţii aceeaşi cană, am spus şi am început din nou să râd.

— Avem şi prăjituri, mă informă Sarah cu importanţă. Cred că încerca să mă liniştească cumva. Probabil nu înţelegea de ce mi se părea atât de amuzant faptul că băusem apă din troaca animalelor. Am încercat să răspund cum se cuvine anunţului făcut de Sarah.

— Prăjituri? De care? Unde ai găsit prăjituri?

— Sunt fursecuri cu zahăr şi le-am făcut eu. Apoi se corectă degrabă. Mătuşa Mary şi cu mine le-am făcut.

— Pot să iau şi eu una? Pot să iau şi eu una, Sarah? întrebă Jon.

Erau destule pentru toţi.

Cred că limonada şi prăjiturile au avut un efect liniştitor asupra stomacului meu. În orice caz, n-am suferit de nicio boală după ce-am băut apă din troaca animalelor, însă pe viitor mi-am propus să verific cu mare atenţie orice mâncare sau băutură ce mi se oferea din mâna verişorului meu.

CAPITOLUL 4

VARĂ

Lucrurile se liniştiră după ce Sarah şi Jon se întoarseră acasă. Cred că până şi Mary se bucura de pace şi linişte, cu toate că n-ar fi recunoscut niciodată acest lucru. Avea multe de făcut acum, când grădina începuse să-şi dea roadele. Mâinile nu-i erau niciodată libere, nici trupul liniştit.

Şi eu eram ocupat. Trebuia să strâng fânul, să mă războiesc cu buruienile, să îngrijesc de animale şi garduri; şi înainte să ne dăm seama, vara se îndrepta cu paşi repezi spre sfârşit.

Mă bucuram de zilele de duminică. Duminica era singura zi din săptămână în care, fără a se simţi vinovat, omul se putea odihni puţin. Ne bucuram să mergem în oraş, la biserică – deşi trebuie să mărturisesc că în timp ce mânam caii ce păşeau agale, mă gândeam din ce în ce mai mult la cât timp am fi putut economisi dacă am fi făcut drumul cu o maşină.

În câteva duminici am rămas să luăm masa cu Lou şi Nat şi cu cei trei micuţi ai lor. Asta era cam singura ocazie să aflăm ce se mai întâmpla în viaţa fiecăruia dintre noi.

Bebe Timothy creştea atât de repede, încât ne era greu să ţinem pasul cu el. Îşi sărbători prima aniversare a zilei de naştere în luna iunie şi era tare ocupat să înveţe cum să umble – sau mai bine zis rum să alerge. Timmy tânjea să fie inclus în activitatea fraţilor săi mai mari şi se ţinea după ei cât de repede reuşeau să-l poarte picioruşele lui zdravene.

— Recolta arată bine, ba chiar foarte bine pentru perioada asta n anului, i-am spus unchiului Nat într-o asemenea ocazie. S-ar putea să fie cea mai bună recoltă de până acum, am spus.

Însă zilnic petreceam timp uitându-mă cu un ochi la cer şi cu unul la ogoarele mele. Ştiam fără să mi se spună că o ploaie cu grindină putea schimba totul şi, în adâncul inimii mele, mi-aş fi dorit să pot face o mică înţelegere cu Dumnezeu. Desigur, n-am încercat s-o fac. Aveam bunul simţ – şi credinţa – să ştiu că El cunoştea totul despre nevoile şi dorinţele mele şi că, în dragostea Lui, va purta de grijă pentru viitorul nostru. Dar cât mai speram ca viitorul acesta să nu includă grindină!

Şi iată că sosi vremea ca Matilda să-şi facă din nou apariţia.

Cele două fete se îmbrăţişară şi ţipară de bucurie şi râseră de parcă ar fi fost despărţite câţiva ani. Până şi bunicul şi unchiul Charlie avură parte de îmbrăţişări entuziaste. Eu am acceptat o îmbrăţişare scurtă, apoi m-am dat un pas înapoi şi m-am uitat la chipul strălucitor al Matildei.

— Cum arată recolta, Josh? întrebă încă înainte ca eu să am şansa să deschid gura. Nu „ce mai faci?” sau ceva de felul acesta, ci „cum arată recolta?” Mi-am dat seama la ce se gândea. Eram pregătit s-o tachinez puţin.

Am ridicat din umeri şi mi-am afişat o expresie gravă pe faţă.

— S-ar putea să ne putem plăti cheltuielile, am informat-o pe un ton tragic. Asta, dacă n-o să avem parte de grindină sau de vreo surpriză.

Colţurile gurii i se lăsară în jos şi de pe buze îi ieşi un sunet de dezamăgire.

— Priveşte la partea bună, am spus bătând-o uşurel pe umăr. Dacă vremea va fi bună şi nu vom mai avea probleme, vom rămâne şi cu ceva sămânţă pentru primăvara viitoare.

Matilda părea teribil de dezamăgită, ba chiar ruşinată.

— Am spus tuturor prietenilor mei că vei cumpăra o... o maşină, spuse ea încetişor, rostind tremurat ultimul cuvânt.

— Stai puţin, eu n-am promis nimic de felul ăsta, nu-i aşa? am spus eu păstrându-mi expresia sumbră. Poate că n-ar fi trebuit să spui asemenea poveşti. Însă când păru pe punctul să plângă, am hotărât că era suficient.

— Glumesc, i-am spus zâmbind larg. Recolta arată bine. Foarte bine. Văzând că se pregătea să se arunce spre mine, am spus grăbit:

— Dar ţine minte, asta nu înseamnă că promit ceva. Doar m-am gândit la maşină. N-am promis nimic.

Însă Matilda păru să nu audă despre faptul că „doar m-am gândit” la maşină. Cred că mă cunoştea suficient de bine cât să-şi dea seama că şi eu îmi doream mult acea maşină.

Mă lovi cu pumnul mic în braţ, însă ochii ei străluceau.

— O, Josh, mă muştrului ea, eşti rău!

Bunicul chicoti încetişor, iar unchiul Charlie zâmbi.

Începerea anului şcolar se dovedi a fi traumatizantă pentru mătuşa Lou. Sarah Jane se ducea la şcoală, în clasa întâi. Nu-mi dădusem seama până atunci cât de greu le era mamelor să-şi vadă primul copil păşind într-o lume cu totul nouă. Lou se arăta entuziasmată de dragul Sarei, însă eu ştiam că dacă ar fi stat în puterea ei să dea timpul înapoi cu un an sau doi, ar fi făcut-o.

Mary se apropia de finalul conservării fructelor şi legumelor, în timp ce priveam şirurile de borcane ce umpleau mereu tejgheaua bufetului, mă întrebam cum vor reuşi cinci oameni să consume atâta mâncare. Parte din răspuns l-am aflat când i-am văzut pe Mary şi pe bunicul încărcând o mulţime de borcane în şaretă şi ducându-le la mătuşa Lou. Lou era prea ocupată cu mica ei familie şi cu responsabilităţile de soţie de pastor pentru a reuşi să-şi umple singură cămara, susţinu Mary. Iar pentru acest gest Lou fu tare recunoscătoare. La urma urmei, din salariul unui pastor nu prea rămânea destul pentru cheltuieli suplimentare, însă n-o auzisem niciodată pe Lou plângându-se din cauza asta.

Am început să găsesc tot felul de broşuri şi reclame împrăştiate prin bucătărie, care prezentau tot felul de maşini şi meritele acestora. Nu trebuia să ghicesc cine le punea acolo, însă mă întrebam cum făcea Matilda de reuşea să le colecţioneze.

Am citit descrierile – după cum bine intuise ea că voi face. De fapt, le şterpeleam în dormitorul meu şi le studiam întins pe pat.

Unele dintre ele erau foarte moderne! Nici nu ştiam că există

asemenea modele. Puteai porni motorul fără să mai dai la manivelă! mai apoi mă uitam la preţ. Nu ştiusem nici că costau atât de mult, iar în minte îmi încolţeau îndoieli. Aceeaşi sumă putea face atât de multe lucruri pentru fermă. Am început să realizez faptul că micile uneltiri ale Matildei s-ar putea finaliza fără niciun rezultat. Ar fi fost curată nebunie din partea mea să cumpăr o maşină.

Am intrat în sezonul secerişului cu mintea frământată. Erau zile când consideram că „meritam o maşină”. Întreaga familie merita o maşină după toţi acei ani în care călătorisem agale, cu căruţa trasă de cai. *Ca să nu mai vorbim despre cât de mult timp am putea economisi,* îmi spuneam. Aşa-mi spuneam uneori, pentru ca ziua următoare să mă gândesc la nevoile fermei, ale bisericii, la promisiunea mea de a o ajuta financiar pe Camellia în slujba de misiune, la vitele pe care le puteam cumpăra sau la lucrurile de care avea nevoie Mary în bucătărie; atunci tăiam de pe listă ideea de a cumpăra o maşină. În felul acesta se frământa mintea mea. Nici măcar rugăciunea nu mă ajută să-mi liniştesc gândurile.

Recolta s-a dovedit a fi bună în acel an. Chiar mai bună decât îndrăznisem să sper. Am urmărit cum hambarele se umpleau cu grăunţe sănătoase şi frumoase. Am fost nevoit să cumpăr încă o ladă de la familia Sanders, pe care am plasat-o în curte, lângă tractor. Şi remorca acestuia era plină. Grăunţele de calitate au adus şi un venit bunicel. Dumnezeu ne binecuvântase.

Ei bine, cum dorea El oare să folosesc ceea ce-mi dăduse? Cum puteam fi un administrator înţelept?

Pe parcursul zilei eram ocupat cu treburile de la fermă, însă serile mi le petreceam stând ore în şir aplecat asupra registrelor contabile. Făceam tot felul de calcule. Cu fiecare încărcătură de grâu pe care o duceam la oraş, cifrele din registrele mele se măreau. Urma să avem un surplus. Însă va fi oare îndeajuns pentru

o maşină? Şi dacă da, era necesară oare o maşină? Era practică? Era lucrul cel mai potrivit pentru familia Jones?

Ştiam că toţi aşteptau decizia mea. Bunicul şi unchiul Charlie nu-mi puseră nicio întrebare. Mary nu aminti niciodată de maşină, însă simţeam că-mi împărtăşea frământarea. Matilda nu mai încerca să mă ademenească ca să cumpăr, însă mă privea întrebătoare şi ştiam că devenea din ce în ce mai nerăbdătoare să mă decid.

Într-o seară m-am dus în camera mea şi am scos din nou toate broşurile cu reclame. Am pus deoparte pe aceea care înfăţişa un Bentley gri, strălucitor. Era mult prea modern şi costisitor pentru mine, cu toate că mi-am îngăduit să mă imaginez – o clipă doar – la volanul maşinii, conducând pe drumul prăfuit de ţară. Am mai pus câteva deoparte. În timp ce teancul de hârtii puse deoparte creştea, orgoliul şi trufia lui Joshua Jones scădea. În cele din urmă, am rămas cu o maşină simplă, obişnuită, produsă de compania Ford. Aveam bani din belşug pentru un Ford – şi încă-mi mai rămânea o bună parte din ei pentru alte lucruri de care aveam nevoie. O să cumpăr Fordul. Conştiinţa mea va supravieţui.

Am răsuflat uşurat, am pus deoparte broşura şi am stins lampa. În întunericul ce se aşternuse în încăpere, am îngenuncheat lângă pat pentru rugăciune. Odată luată decizia şi aprobată de Tatăl meu, am simţit cum inima mi se linişteşte. Am dormit în acea noapte cum nu mai dormisem de săptămâni.

A doua zi dimineaţă, la micul dejun, mi-am dres glasul ca să atrag atenţia familiei.

— Am hotărât să cumpăr o maşină, am anunţat, şi înainte să pot continua ce aveam de spus, Matilda scoase un ţipăt, Mary zâmbi şi bunicul încuviinţă aprobator. Unchiul Charlie zâmbi. Drumurile lungi şi hurducăite nu făceau deloc bine oaselor bolnave de artrită.

— Staţi puţin. Aşteptaţi, am protestat ridicându-mi mâna şi adresându-mă Matildei. Ne putem permite o maşină – asta nu este o problemă. Însă am hotărât că nu va fi una scumpă. N-avem nevoie de aşa ceva – ne-ar dezechilibra financiar. O să cumpărăm un Ford simplu şi practic – fără tot felul de mărunţişuri inutile.

Matilda redeveni serioasă.

— Însă va avea roţi – şi ne va duce unde avem nevoie, i-am asigurat.

Chipul Matildei se lumină din nou.

— Când? întrebă bunicul şi cu toate că încerca din greu să ascundă asta, am remarcat entuziasmul din glasul lui.

— Mă duc astăzi în oraş ca să-l comand, am răspuns, abia stăpânindu-mi propriul entuziasm.

Matilda ţipă de bucurie.

— O, Josh! E extraordinar!

Zâmbetul unchiului Charlie se lărgi.

M-am uitat la Mary. Chipul îi era îmbujorat, ochii îi sclipeau. Apoi făcu un gest neaşteptat. Întinse mâna şi mă apucă de mână, strângând-o.

Dacă Matilda ar fi făcut acest gest, nu m-ar fi pus deloc pe gânduri. De fapt, nu m-ar fi pus pe gânduri nici dacă s-ar fi aruncat în braţele mele sau şi-ar fi pus braţele în jurul gâtului meu, strângându-mă cu toată puterea – aşa era Matilda. Însă Mary? Acest gest liniştit de bucurie împărtăşită îmi acceleră bătăile inimii.

M-am îmbujorat puţin în timp ce i-am privit pe cei din jurul mesei şi m-am ridicat încet. Au trecut câteva clipe până când am reuşit să-mi adun gândurile şi să-mi găsesc cuvintele.

— O să... o să o comand astăzi... dar... dar n-am idee cât timp va trece până când o vom avea.

Matilda aduse lucrurile la normal.

— O, sper să sosească *curând!* exclamă ea, ridicându-se entuziasmată de pe scaun. Sper să se grăbească. N-avem prea mult timp. Avem nevoie de ea înainte de sosirea iernii, ca să putem învăţa s-o conducem înainte de căderea zăpezii...

Se opri brusc. Privirea ei o întâlni pe a mea – arăta ca un copilaş ce încerca să-şi convingă părinţii să îi dea o bomboană. Vorbise la plural, un lucru îndrăzneţ din partea ei, însă am zâmbit şi i-am făcut cu ochiul. Înţelesesem.

După ce ne-am rugat împreună în jurul mesei din bucătărie, m-am întors în camera mea, am împăturit broşura în care era prezentat Fordul şi am vârât-o în buzunar. Îndată ce voi isprăvi treburile de dimineaţă de la fermă, voi încăleca pe Chester şi voi porni spre oraş.

CAPITOLUL 5

FORDUL

Ca şi Matilda, speram că maşina va sosi înainte de căderea zăpezii. Doream să învăţ s-o conduc câtă vreme drumurile mai erau încă curate.

Am reuşit să-mi ocup timpul fără nicio problemă. Trebuie să recunosc că am făcut mai multe drumuri la oraş decât în mod obişnuit. Pretindeam că am nevoie de una-alta, sau că vreau să ridic corespondenţa, însă în realitate mă opream să verific – cu regularitate – dacă se mai auzise ceva de maşină.

Într-o astfel de ocazie am găsit o scrisoare lungă şi plină cu

noutăţi de la Camellia. Fusese informată de Societatea Misionară că la primăvară va pleca în Africa. Era atât de entuziasmată, încât caligrafia ei – frumoasă şi îngrijită – părea grăbită şi aproape neglijentă.

„Nu-mi vine să cred, Josh!” scria ea. „După toţi aceşti ani mă duc în Africa lui Willie, la oamenii pe care a ajuns să-i iubească atât de mult. Voi locui aproape de satul în care a slujit Willie, iar misiunea mi-a promis o vizită la mormântul lui. Voi putea vedea locul în care este îngropat trupul lui Willie. Ştiu că pentru alţii nu este un lucru important, însă cred că tu vei înţelege. Vreau să pot pune cu mâna mea flori pe mormântul lui. Şi pentru mine va fi foarte special să pot îngenunchea acolo şi să-L rog pe Dumnezeu să mă ajute să continui lucrarea lui Willie.

Nu voi sta în acel loc. Deocamdată, cel puţin. Am aflat că este mult prea primitiv pentru o femeie singură şi nu mai este nicio altă tânără dispusă să locuiască şi să lucreze alături de mine deocamdată. Însă mă rog ca, dacă este voia lui Dumnezeu, să-mi trimită o tovarăşă de lucru, astfel încât nu după multă vreme să pot locui acolo şi să am ocazia să ajung cu Evanghelia la oamenii între care a locuit Willie.

Obişnuia să-mi povestească totul despre ei. Aproape că-i văd. Era acolo un şef de trib – un om mic după standardele noastre – dar ce putere avea! Willie spunea că oamenii nu-i puneau cuvântul la îndoială nici măcar o clipă. Şi mai era o femeie bătrână – sper că încă mai este acolo. Îi dădea de mâncare lui Willie din oala familiei, chiar dacă abia le ajungea tuturor. Willie era sigur că ea însăşi rămăsese de multe ori fără mâncare. Iar copilaşii... Willie spunea că-l urmau pretutindeni, curioşi să vadă ce va face omul acela alb, ciudat. Apoi mai era şi Andrew. Nu este numele lui african. E numele pe care Willie i l-a dat după ce a devenit creştin. A fost

singurul convertit al lui Willie. Abia aştept să-l întâlnesc pe Andrew”.

Scrisoarea Camelliei continua, însă eu m-am oprit. A fost nevoie de ceva timp până când ochii mi-au fost suficient de uscaţi ca să pot vedea cuvintele aşternute pe pagină. Dacă mie îmi lipsea atât de mult Willie, nu-mi puteam închipui cum simţea Camellia această pierdere.

Camellia scria că n-ar fi vrut s-o lase pe mama ei singură. Apoi se mustra. Sigur că mama ei nu va fi singură – avea acelaşi Domn ca şi ea, acelaşi Domn care o va însoţi şi pe ea pe câmpul de misiune.

„Ai fost întotdeauna un prieten atât de drag, Josh, şi pentru Willie, şi pentru mine. Apreciez prietenia ta acum mai mult ca niciodată. Şi nu-ţi voi putea mulţumi niciodată îndeajuns pentru sprijinul pe care mi-l dai ca să pot merge în Africa, aşa cum am plănuit împreună cu Willie. Mă rog zilnic pentru tine. Dumnezeu să te binecuvânteze, Josh, şi să-ţi împlinească dorinţele inimii, orice sau pe oricine ar cuprinde acestea”.

Camellia subliniase cuvântul „oricine” şi mi-am imaginat expresia de pe chipul ei, cu ochii strălucindu-i jucăuşi. Am simţit o goliciune înăuntrul meu. Oare va mai exista cineva care să ia locul Camelliei în inima mea? Am dat acest gând la o parte. Camellia pleca în Africa, iar în ce mă priveşte – deşi încă era o taină pentru mine – Dumnezeu alesese să rămân la fermă.

Am citit din nou ultimul paragraf. „Dumnezeu să te binecuvânteze, Josh, şi să-ţi împlinească dorinţele inimii, orice...”

M-am oprit aici. Venisem în oraş ca să văd ce se mai aude despre Fordul meu. În timp ce mi-am aruncat din nou privirea asupra cuvintelor de pe paginile scrisorii, ideea cumpărării unei maşini nu mi se mai păru atât de atrăgătoare.

— Doamne, am recunoscut într-o rugăciune simplă. Cred că m-

am aventurat prea mult. Avem nevoie de o maşină. Am gândit bine achiziţia asta şi pentru toţi cei implicaţi pare un lucru bun – însă ajută-mă, Doamne, să nu mă las prea prins de asta. O maşină este, la urma urmelor, doar un mijloc de transport. Oamenii aceştia – africanii Camelliei – sunt suflete veşnice. Fraţi. Aminteşte-mi să petrec mai mult timp în rugăciune pentru ei, în timp ce Camellia va merge să le împărtăşească Evanghelia.

Am împăturit cu grijă scrisoarea Camelliei şi am vârât-o în buzunarul interior al hainei. Nici măcar nu m-am deranjat să întreb despre maşină. Va sosi când va sosi! În schimb, l-am îndrumat pe Chester spre Lou. Copiilor le va face plăcere vizita mea, iar eu mă voi bucura să pot servi o cafea cu Lou.

A doua zi dimineaţă, când ne-am trezit, pământul era acoperit cu zăpadă. Nu voi spune că n-am fost puţin dezamăgit. Sperasem că... însă am alungat gândul. O maşină putea fi condusă foarte bine şi în câţiva centimetri de zăpadă.

Când Matilda coborî la masă, am constatat că ea nu era gata să se împace grabnic cu ideea.

— O, nu! se văicări ea. Ce ne facem acum? Ce *ne vom face,* Josh? Zăpada a venit deja – însă maşina nu! O...

Se duse la fereastră, dădu la o parte perdelele albe şi învolburate, atent călcate de Mary, şi gemu din nou.

— Vom fi nevoiţi să învăţăm să o conducem pe zăpadă. Ar fi fost cu mult mai uşor...

— Cred că nu-i nicio problemă, am intervenit degrabă. Oricum, maşina nu este aici.

— Dar o să ajungă oricând de acum, iar zăpada...

Zăpada se topi până la amiază, iar două zile mai târziu sosi şi Fordul. Credeam că mă pregătisem pentru rolul de proprietar de maşină, însă când vestea ajunse la urechile mele, am simţit un fior

prin tot corpul, urmat de o sudoare rece. Mâinile mi se umeziră, gura mi se uscă şi genunchii aproape că mi se loviră unul de altul din cauza emoţiei – şi chiar teamă.

Am înhămat caii la căruţă, iar bunicul şi unchiul Charlie veniră cu mine în oraş. Nu-l puteam călări pe Chester – trebuia să iau maşina şi nu aveam cum să-l aduc înapoi.

Ne-am dus direct la domnul Hickson, luându-mi un aer de nonşalanţă în timp ce am păşit în biroul său spunând că venisem să-mi iau maşina. Aveam restul sumei de plată în buzunarul din interiorul hainei, prins cu un ac de siguranţă, ca să nu se piardă. Am început să-l desfac cu grijă, ca să scot banii, însă domnul Hickson se grăbi spre mine, strigându-mi:

— Pe aici, Josh! Şi să ştii că e o frumuseţe! Vino şi uită-te la ea.

L-am urmat, avându-i în urma mea pe bunicul şi pe unchiul Charlie.

Într-adevăr, era o frumuseţe. Niciodată nu mai văzusem atâta metal strălucitor. Era acolo, vopsită într-un negru lucios, cu ferestrele sclipitoare. Am tras încet aer în piept. Era frumoasă!

Eram destul de familiarizat cu cele câteva maşini ce se puteau vedea pe străzile oraşului nostru. Câteva dintre ele erau modele noi, însă pentru mine, Fordul acesta – maşina aceasta care era a mea – era cea mai frumoasă dintre toate.

Am înaintat şi mi-am trecut mâna peste aripa lucioasă. Domnul Hickson deschise una din portiere.

— Şi priveşte aici, mă îndemnă el. Uită-te la scaunele de piele. Uită-te la ele. Uite acolo.

Am făcut un pas înainte şi am privit. Aşa era, tapiţerie de piele – cea mai fină piele neagră din câte văzusem. Am dat afară aerul pe care cred că-l ţinusem în piept. L-am auzit pe unchiul Charlie spunându-i ceva bunicului şi pe acesta răspunzând: „Măăăăi... să

fie!” M-am răsucit spre ei. Amândoi zâmbeau larg. *Stau privind maşina asta ca şi când n-au mai văzut în viaţa lor aşa ceva,* mi-am spus şi am chicotit încetişor.

— Măăăăi... să fie, spuse din nou bunicul şi întinse mâna, trecând-o peste pielea neagră. Mustaţa unchiului Charlie se ridica la capete. Întinse mâna cu degetele-i noduroase şi atinse geamul sclipitor al portierei. O clipă m-am întrebat dacă exista în viaţă ceva mai frumos decât să stai în faţa primei tale maşini, privind la ea, aşa nouă cum era.

M-am întors cu picioarele pe pământ când l-am auzit pe domnul Hickson spunând:

— Mai sunt doar câteva lucruri de care trebuie să ne ocupăm, apoi o puteţi lua.

Domnul Hickson se îndrepta deja spre biroul său, iar eu m-am luat după el, cu toate că am simţit un moment de panică. Domnul Hickson spunea că o pot lua. Nu era posibil ca domnul Hickson să nu ştie că eu nu mai condusesem niciodată o maşină. Doar nu mă va sui în ea, aşteptându-se să...

— Aveţi ceva instrucţiuni scrise pentru maşina asta? îl întrebă bunicul pe domnul Hickson pe un ton cât se poate de normal. Ar fi trebuit să pun eu întrebarea asta.

— Desigur. Desigur, răspunse domnul Hickson, încuviinţând viguros. Tot ce este nevoie să ştiţi se găseşte aici, în birou.

Uff! Poate că, la urma urmei, nu mă voi face de ruşine.

— Joe Hess, care locuieşte în vecini, are şi el un Ford. Aproape ca acesta, numai că nu este nou, spunea domnul Hickson. S-ar bucura să vină aici şi să-l ia pe Josh în primul lui drum cu maşina.

— Ar fi bine. Foarte bine, fu bunicul de acord. Până se obişnuieşte cu ea, adăugă el. O să se obişnuiască repede. Conduce de ceva vreme tractorul ăla mare.

Domnul Hickson încuviinţă.

— Îl trimit pe Mickey după Joe – şi, credincios cuvântului dat, îl chemă pe tinerelul amintit aflat într-o cameră din spate şi-l trimise.

Nu ştiu cum se face, dar se pare că ceilalţi uitaseră că eu eram cumpărătorul. Bunicul şi domnul Hickson făceau planuri fără mine. Însă nu după multă vreme, se întoarseră spre mine – era vremea plăţii finale. Am scos banii din buzunar, iar domnul Hickson îi numără.

— Bun, spuse el. Foarte bine.

Când isprăvirăm cu actele, Joe era deja acolo. Părea impresionat de noua maşină şi se învârti de câteva ori în jurul ei, studiindu-i fiecare părticică, în special pe cele care nu se regăseau la modelul lui. Nu spuse prea multe, însă zâmbi, admiră şi îşi trecu mâna – ici-colea – peste tabla lucioasă.

Am urcat cu toţii în ea pentru prima noastră călătorie cu maşina în jurul oraşului. Eu m-am aşezat în faţă, alături de Joe, ca să pot învăţa toate procedurile şofatului. Bunicul şi unchiul Charlie se aşezară în spate. Era greu de spus cine era cel mai entuziasmat.

Domnul Hickson învârti vânjos manivela şi motorul porni cu o scuturătură. L-am auzit pe bunicul icnind, însă mai apoi intrarăm pe strada principală, trecând pe lângă oameni şi magazine.

Da’ ştiu că am făcut impresie, de asta puteţi fi siguri! Capetele se întoarseră, oamenii se opriră locului, proprietarii de magazine ieşiră la uşă, perdelele fluturară la geamuri şi câinii lătrară şi alergară după noi.

Cu cât mergeam mai departe, cu atât prindea viteză mai mare. Nu trecu mult şi maşina aproape zbura. Eu aproape că nu mai aveam suflare, însă Joe părea că ştie ce face, manevrând maşina ca şi când n-ar fi avut nicio problemă.

Când am ajuns în câmp deschis, mă îndemnă să încerc. Eram

atât de emoţionat, încât îmi tremurau mâinile, însă m-am strecurat în spatele volanului şi am făcut exact ceea ce-mi arătase Joe. Ei bine, aproape. Am dat drumul pedalei prea devreme şi Fordul se opinti de parcă i s-ar fi înfipt pinteni în pântece. Motorul se opri, iar Joe fu nevoit să se dea jos şi să-l pornească. Următoarea încercare se dovedi mai bună şi nu după multă vreme conduceam în josul străzii de parcă asta aş fi făcut toată viaţa.

Când am ajuns înapoi în oraş şi l-am lăsat pe Joe acasă, pot spune că mă descurcam deja binişor. Am hotărât să mergem la Nat şi Lou, ca să ne mândrim puţin. Speram că Nat va fi acasă.

O maşină ca asta va uşura cu siguranţă vizitele unui pastor.

Nat era acasă şi am fost nevoiţi să-i arătăm tot ce mişca la acea maşină. Le-a studiat pe toate îndelung, plescăind din limbă mulţumit şi zâmbind cu gura până la urechi. Am simţit că mi se rup nasturii la cămaşă de mândrie. Mă simţeam chiar mai bărbat decât atunci când semnasem actele prin care ferma îmi era încredinţată mie.

În cele din urmă, ne-am despărţit de admiratorii noştri şi ne-am îndreptat spre şosea, în timp ce Jon urla după noi. Ar fi vrut şi el să vină. Îi luasem deja pe toţi la o scurtă plimbare, dar cred că nu era destul pentru micul Jon. Ar fi vrut să meargă oriunde se ducea maşina.

Când am ajuns înapoi la domnul Hickson, bunicul ieşi din maşină şi se duse să dezlege caii priponiţi. Unchiul Charlie dădu să coboare şi el, cam fără tragere de inimă. Cred că bunicul simţise şi el asta.

— Ce-ar fi să te întorci acasă cu Josh? spuse el. Nu e nevoie de doi oameni ca să mâne pe bătrânii ăştia doi.

Unchiul Charlie nu-l contrazise. Se aşează la loc pe scaunul îmbrăcat în piele şi trase în piept aerul de toamnă. Apoi îşi scoase

ceasul de buzunar şi privi cadranul.

— Ei bine, Josh, spuse el cu o sclipire în privire. Să vedem cât timp ne ia ca să facem drumul înapoi, la fermă.

Am zâmbit, apoi am încuviinţat. Am împins maneta şi am pornit. Odată trecuţi de străzile oraşului, am apăsat mai tare pe accelerator. Vântul intră şuierând pe geamurile deschise. Cu mult în spate, tocmai ieşind din oraş, l-am văzut pe bunicul îndreptând caii spre drumul principal. Mai apoi praful ridicat de roţile maşinii mă împiedică să-l văd.

N-am încercat să stabilim vreun record. Am condus precaut, însă până şi aşa, călătoria noastră spre casă dură doar unsprezece minute şi treizeci şi şapte de secunde. Unchiul Charlie chicoti vesel în timp ce îmi arătă cadranul ceasului.

Am intrat pe aleea ce ducea la fermă. Abia aşteptam să le arăt fetelor noua maşină. Apoi am privit cu groază la praful ce se pusese deja pe exteriorul sclipitor şi mi-am dorit să fi avut posibilitatea de a o putea curăţa repede înainte de a le-o arăta. Mi-am dat seama însă că nu voi fi în stare s-o fac, căci Mary alerga deja în întâmpinarea noastră.

CAPITOLUL 6

UN MUSAFIR

Am avut destul timp ca să-i arăt lui Mary maşina, s-o iau la o plimbare, să spăl şi să lustruiesc tot metalul şi pielea înainte ca bunicul să intre în curte cu căruţa trasă de cai.

Învăţasem o lecţie pe drumul spre casă. Senzaţia declanşată de aerul proaspăt de toamnă ce se strecura pe geamurile deschise ale maşinii putea fi înviorătoare, însă pe drumurile noastre prăfuite de ţară nu era un lucru practic. Am hotărât ca, de acum înainte, când maşina era în mişcare, geamurile să rămână închise. L-am informat despre acest lucru pe unchiul Charlie în timp ce mă privea lustruind şi curăţând.

După ce bunicul se duse în bucătărie, la Mary, cu alimentele pe care le scrisese pe listă, am dus caii în grajd şi m-am întors la lustruitul maşinii. Şovăind să-mi părăsesc Fordul, m-am lăsat convins, în cele din urmă, să intru în bucătărie pentru ceai şi turtă de mălai.

Îndată ce ceasornicul ne dădu de ştire că şcoala se va încheia pentru ziua aceea, ne-am urcat cu toţii în maşină şi ne-am dus s-o aşteptăm pe Matilda.

— Abia aştept să-i văd faţa când vom intra cu maşina în curtea şcolii, spuse Mary entuziasmată.

Am condus foarte încet. Nu doream să prăfuiesc din nou maşina înainte ca Matilda s-o vadă. Chiar şi aşa, am ajuns mai devreme decât trebuia, după ceasul de buzunar al unchiului Charlie, şi am fost nevoiţi să parcăm pe marginea drumului, înainte de povârnişul în spatele căruia se afla şcoala. Nu doream să ajungem înainte ca Matilda să-şi fi trimis elevii acasă.

În cele din urmă, unchiul Charlie ne dădu semnalul de plecare, iar eu am sărit afară ca să pornesc motorul în timp ce bunicul trase şi împinse butoanele şi manetele necesare. Joe spusese că puteam porni şi singur maşina, însă nu eram încă atât de familiarizat cu ea.

În timp ce urcam pufăind ultimul povârniş spre curtea şcolii, am întâlnit pe câţiva dintre elevii Matildei şi am ştiut că şcoala se încheiase.

Dacă ne aşteptasem ca Matilda să se arate entuziasmată, n-am fost dezamăgiţi. În timp ce intram în curtea şcolii, am zărit-o apărând la fereastră. Probabil că se întreba ce însemna acel zgomot ciudat. O clipă rămase locului buimăcită, cu ochii măriţi şi mâna la gură. Văzând-o pe Mary cum flutura agitată din mâini, Matilda îşi veni în fire, în cele din urmă. Dădu buzna pe uşă afară şi săltă peste treptele din faţa clădirii de parcă nici n-ar fi fost acolo.

— E aici! E aici! striga în timp ce alerga spre noi. O, Josh, e aici. Am decis să nu-i aduc aminte de faptul că eram perfect conştient de acest lucru.

Nici măcar nu se opri să admire metalul lucios pe care mă străduisem atât de mult să-l lustruiesc. Nu se uită nici la sticla sclipitoare a geamurilor. Nu încetini nici măcar o clipă, ci doar se aruncă spre portieră, se strecură în maşină pe lângă Mary dintr-o singură mişcare şi se instală taman între noi doi.

— Arată-mi! ţipă ea. Repede – arată-mi.

— Nu poţi vedea prea multe în înghesuiala asta, am spus pe un ton cam ursuz, încercând să-i fac loc. Trebuie să o vezi din afară, am spus şi am dat să deschid portiera din dreptul meu.

Însă Matilda clătina atât de viguros din cap, încât câteva bucle se desprinseră din acele de păr.

— Nu, se văicări ea, trăgându-mi mâna de pe mânerul portierei. Arată-mi cum se conduce.

Bunicul fornăi şi unchiul Charlie chicoti. Mary doar ridică din umerii zvelţi şi zâmbi. Eu eram uluit. Nu eram pregătit să-i dau Matildei lecţii de şoferie în noua mea maşină. Abia învăţasem eu însumi. Am încercat să trag de timp.

— Am venit ca să te luăm acasă, am informat-o. Eşti gata de plecare?

Pentru o clipă, nu păru să înţeleagă. Trase de câteva ori aer în

piept, apoi răspunse aproape normal:

— Nu, trebuie să-mi iau cărţile şi să şterg tabla şi să încui şcoala.

Am coborât cu toţii. Mary şterse tabla în timp ce Matilda îşi adună cărţile. Unchiul Charlie şi bunicul studiară o hartă agăţată pe perete, însă eu doar m-am plimbat de colo-colo, încercând să-mi amintesc cum arătase încăperea pe când fusesem eu însumi elev acolo.

Pe rândul dinspre ferestre şezuse Avery, apoi eu, apoi Willie – parcă-l vedeam şi acum. Era aplecat asupra unei probleme de aritmetică, cu smocul de păr dezordonat acoperindu-i fruntea, pistruii presăraţi pe vârful nasului şi chipul încruntat din cauza concentrării.

M-am răsucit brusc pe călcâie şi am ieşit din încăpere. Până şi amintirile erau prea dureroase.

— O să aştept afară, am spus pe un ton cât mai natural cu putinţă şi am închis uşa şcolii după mine, ca şi când în felul acesta aş fi închis acolo şi amintirile.

N-a trebuit să aşteptăm mult după Matilda. Am urcat cu toţii în maşină şi am pornit pe drumul de ţară.

Ne-am aşezat altfel. Mary se urcă pe locul din spate, între bunicul şi unchiul Charlie. Locul era cam strâmt, însă cei doi nu păreau deranjaţi. Matilda călători alături de mine, pe bancheta din faţă. Nu se uită la tapiţeria de piele lustruită. În schimb, îşi fixă ochii pe volan şi pe manete, urmărind fiecare mişcare pe care o făceam. Ştiam că Matilda nu-mi va îngădui nicio clipă de odihnă până când n-o voi învăţa cum să-mi conducă maşina.

Cu toate acestea, nu eram pregătit încă să împart şofatul propriei maşini cu nimeni. Nici măcar cu Matilda.

— Ce-ar fi să te relaxezi şi să te bucuri de călătorie? am

îndemnat-o. Ţine minte, nu vom veni în fiecare zi ca să te luăm de la şcoală.

Cred că a priceput mesajul. Oftă şi se rezemă de spătarul scaunului. Sau ceva de felul acesta. Încă îi mai simţeam privirile aţintite asupra mâinilor mele.

N-a trebuit să treacă mult timp până când m-am lăsat înduplecat şi i-am dat Matildei câteva lecţii de şoferie. Nu ne-am aventurat pe drum, ci doar în susul şi în josul lungii alei ce ducea la ferma noastră. Învăţa repede, trebuie să recunosc. M-am oferit s-o învăţ şi pe Mary, însă ea doar zâmbi şi spuse că mai degrabă mă lasă pe mine să mă ocup de asta.

Maşina era, cu siguranţă, o achiziţie şi ne ajuta să economisim timp în drumurile pe care le făceam în oraş. Abia aşteptam călătoria de familie pe care o făceam duminica. Era cam înghesuială, însă nimeni nu se plângea.

Mai apoi stratul de zăpadă deveni din ce în ce mai gros, iar maşina nu mai putea fi folosită. Am pus-o în şopronul pe care-l construisem pentru ea şi am început să folosim din nou căruţa. Niciodată nu mi se păruse drumul atât de lung ca acum, când eram nevoiţi să ne întoarcem la sania trasă de cai.

Într-o seară câinele lătră îngrozitor, aşa că ne-am ridicat cu toţii de la locul în care ne aflam şi ne-am dus la fereastră. Nu aşteptam musafiri. Seara era friguroasă, însă nu peste măsură. Nu bătea vântul, iar luna lumina puternic. Totuşi, nu ne puteam gândi ca cineva să vină în vizită călare pe cal la o asemenea oră. Pentru o clipă am avut o strângere de inimă la gândul că se întâmplase ceva rău în oraş şi unchiul Nat venise ca să ne dea de ştire.

Însă nu era unchiul Nat. Uşurat, mi-am dat seama că omul era un străin. Ei bine, nu chiar un străin. Îl mai văzusem o dată sau de două ori, iar din saluturile pe care le schimbarăm mai târziu în

bucătărie, mi-am dat seama că Mary şi Matilda îl mai întâlniseră înainte.

Însă când bunicul răspunse bătăii lui şi deschise uşa, nu păru să-şi dea seama cine era tânărul cu pricina. Întinse însă mâna amabil şi-l invită să intre în casă.

— Nu cred că am avut plăcerea, spuse bunicul în timp ce-i scutură mâna viguros, iar omul răspunse vesel:

— Sanders. Will Sanders. Am cumpărat ferma de alături, zise el, făcând un semn cu capul înspre miazăzi.

— Sanders, repetă bunicul. Credeam că l-am întâlnit pe Sanders. Bunicul părea puţin încurcat. Nu era tatăl tău, nu-i aşa?

— Nu, domnule. Era fratele meu mai mare. El a cumpărat ferma. Tata nu mai este acum printre noi, de şapte ani.

— Îmi pare rău să aflu asta, spuse bunicul sincer. Vino şi stai jos. Te putem ajuta cu ceva?

Tânărul zâmbi.

— Nu, mulţumesc, răspunse el liniştit. Am venit doar în vizită.

Nu dădu niciun semn că ar vrea să se aşeze.

Toată această conversaţie avea loc în timp ce noi, ceilalţi, urmăream scena. Cred că Will îşi propuse să schimbe lucrul acesta. Scrută încăperea. Salută printr-o înclinare scurtă a capului pe unchiul Charlie, mă studie o clipă, apoi îşi întoarse privirile spre cele două fete. Doar atunci zâmbi. Îşi scoase pălăria şi le salută înclinându-şi capul.

— Bună, domnişoară Turley. Domnişoară Hopkins.

În acea clipă am început să-l cercetez mai îndeaproape pe tânărul din faţa mea.

Puţin mai înalt decât mine, umerii săi erau mai largi, şoldurile mai înguste. Chiar şi la lumina lămpii puteam zări buclele de păr închis la culoare şi ochii negri. Avea bărbia pătrată şi nasul drept.

Zâmbetul îi dezvăluia două şiruri de dinţi drepţi, albi. Până şi eu eram suficient de isteţ ca să-mi dau seama că domnişoarele îl puteau considera a fi un bărbat arătos. M-am frământat stânjenit în timp ce Mary şi Matilda îi răspunseră la salut. Amândouă se îmbujoraseră şi în ochi li se aprinseseră luminiţe.

Mary fu prima care făcu un pas înainte.

— Intră, domnule Sanders, îl salută ea cu căldură. Dă-mi voie să-ţi iau haina.

Will Sanders îi încredinţă lui Mary pălăria şi-şi scoase haina groasă de iarnă. Mary le duse la un cuier rezervat musafirilor, în colţ.

Niciodată n-o mai văzusem pe Matilda tăcând atâtea minute în şir.

— N-am ştiut că o să rămâi în zonă, se aventură ea într-un final, privind cu timiditate în direcţia lui Sanders.

— Ei bine, m-am gândit să mă întorc pe timpul iernii în oraş, însă fratele meu mi-a spus că nu i-ar strica un ajutor la treburile de la fermă.

M-am frământat din nou, stânjenit.

— L-ai întâlnit pe Josh? întrebă Mary, întorcându-se după ce atârnase în cuier haina şi pălăria bărbatului.

Privirile se îndreptară spre mine. Mă studie o clipă înainte de a spune încet, cu grijă:

— Nu cred că am avut privilegiul. Şi zâmbi cu prea multă familiaritate, după părerea mea.

Am făcut un pas înainte şi i-am întins mâna. Un gest firesc, ca între vecini. Îmi strânse mâna cu putere. Mă întrebam dacă nu cumva încearcă să mă intimideze cu strângerea sa de mână. Mi-am strâns degetele în jurul mâinii lui. Doream să ştie că şi alţi bărbaţi aveau forţă în mâini.

Pentru o clipă privirile ni se întâlniră şi am zărit în ochii lui un fel de provocare. Nu ştiam ce înseamnă toate acestea, însă nu mă simţeam deloc în largul meu.

După ce am petrecut o vreme gândindu-mă la lucruri despre care să putem vorbi, precum vremea şi nutreţul pentru vite, Matilda sugeră să ne jucăm şah chinezesc. Ne-am mutat scaunele în jurul mesei. Jocul decurse binişor. Din motive pe care nu le pot explica, pentru mine era foarte important să câştig. Am făcut-o. La limită însă. Mary câştigă următorul joc. Asta nu mă deranjă deloc, însă mă deranjă faptul că tânărul Sanders se plasă pe al doilea loc.

Mary pregăti o gustare, iar bunicul şi unchiul Charlie ni se alăturară la masă. Matilda întreţinu conversaţia, în cea mai mare parte. Ea şi Sanders tăifăsuiră veseli şi, ocazional, el se întorcea şi se adresa lui Mary, care răspundea celor spuse de el. Eu nu eram prea atent. Nu vedeam de ce aş fi fost. Mai apoi însă, un comentariu al Matildei îmi atrase atenţia.

— Josh are un Ford nou, dar cu zăpada asta atât de multă, a trebuit să-l lase deoparte deocamdată.

Am simţit cum încep să mă umflu în pene. Iată un domeniu în care aveam avantaj asupra individului acesta şmecher de la oraş. Însă cuvintele lui îmi tăiară din nou elanul.

— Eu am un Bentley argintiu, dar l-am lăsat în oraş. Nu eram sigur pe străzile de la ţară şi n-am vrut să-l stric. Mă gândesc să-l aduc la primăvară.

Am simţit o senzaţie de rău în stomac.

Mary nu spuse nimic, însă Matilda dădu ochii peste cap.

— Un Bentley argintiu! Am văzut o asemenea maşină într-o broşură. E pur şi simplu splendidă.

Tânărul încuviinţă printr-un gest cât se poate de firesc, ca şi când un Bentley argintiu ar fi fost cel mai modest dintre lucrurile

„splendide” ce se aflau în posesia lui.

După şi mai multă flecăreală, în mare parte concentrată asupra persoanei lui Will Sanders, acesta se hotărî să plece. Dacă se aştepta să mă opun, se înşela amarnic. Însă în timp ce se pregătea de plecare, promise că o să revină. Nu „aş putea” sau „dacă-mi daţi voie”, sau ceva de felul acesta. Doar „o să mai trec pe aici, cu prima ocazie”. Am simţit o stare de rău interior.

După ce plecă, m-am dus la culcare îndată ce am reuşit să-mi scuz, plin de tact, retragerea. Chiar şi cu uşa închisă le puteam auzi pe Mary şi Matilda tăifăsuind şi chicotind ca două şcolăriţe. Toată treaba asta mă deranjă atât de mult, încât abia am reuşit să mă concentrez în timp ce-mi citeam pasajul biblic de seară şi încercam să mă rog. Însă nu puteam descrie în cuvinte de ce mă simţeam aşa. Am încercat din greu să dau la o parte sentimentele tulburătoare şi să adorm, însă asta era o sarcină prea mare pentru mine. M-am întors de pe o parte pe alta până când am auzit ceasul bătând ora trei – şi somnul încă mă ocolea. Am lovit cu pumnul în pernă şi mi-am dorit cu ardoare să nu-l fi văzut niciodată pe acel individ.

CAPITOLUL 7

SCHIMBĂRI

M-am trezit obosit şi ursuz din cauza lipsei de somn. Nu mă simţisem niciodată atât de tulburat şi nu-mi puteam da seama de ce. Ştiam că are de-a face cu acel individ plin de ifose, Will Sanders,

însă n-aveam idee ce făcuse ca să merite asemenea sentimente din partea mea. Părea un tip destul de decent şi cu siguranţă se purtase foarte corect cât timp ne fusese musafir – deşi neinvitat.

Nimeni nu păruse ofensat de apariţia lui neprevăzută, iar *unii* membri ai căminului nostru se pare chiar că i-au agreat vizita.

Mi-am dat seama că atinsesem un punct sensibil. După ce am cântărit situaţia, am constatat că mă simţeam ofensat de atenţia pe care Matilda şi Mary i-o dăduseră. N-aveam niciun motiv să simt asta, însă sentimentul exista. Mă simţeam provocat – pus la colţ. Însă ce încercam să apăr? Şi pentru ce prezenţa noului vecin mă punea în defensivă?

Am dat la o parte întregul episod, pentru că era prea mult pentru cât puteam gândi în starea în care eram.

Am isprăvit treaba şi m-am întors în casă pentru micul dejun, întârziasem, iar masa era aproape goală.

— Matilda a trebuit să mănânce, ca să poată ajunge la timp la şcoală, îmi explică Mary fără ca în tonul ei să se fi strecurat o urmă de reproş pentru întârzierea mea.

Umplu două farfurii cu clătite şi şuncă şi turnă cafea în două căni pe care le aduse la masă.

— Bunicul şi unchiul Charlie au mâncat cu Matilda, continuă ea. Nu spuse nimic despre faptul că aşteptase după mine.

Am încuviinţat şi, când mi se alătură la masă, am rostit rugăciunea de binecuvântare, ca de obicei.

— S-a întâmplat ceva în grajd? întrebă ea.

Pentru o clipă nu mi-am dat seama la ce se referă, apoi m-am gândit că observase că treaba îmi luase mai mult timp decât de obicei.

— Nu, am răspuns grabnic. Treburile de fiecare zi. Cred că astăzi m-am mişcat mai greoi. Nu ştiu de ce, dar n-am prea dormit

bine noaptea trecută.

M-am gândit că dădusem suficiente explicaţii şi nu mai trebuia să vorbesc despre asta, însă ochii lui Mary îmi cercetară chipul.

— Nu ai de gând să te îmbolnăveşti, nu-i aşa? întrebă ea privindu-mă tulburată.

— Eu? Nu, e doar... probabil că am mâncat ceva ce nu mi-a căzut bine. Nu sunt obişnuit să mănânc atât de mult înainte de culcare.

Mary nu mai insistă, însă îi simţeam privirile asupra mea. N-am îndrăznit să las resturi de mâncare în farfurie, aşa cum aş fi vrut.

Am continuat să mâncăm în tăcere – oricum, nu prea aveam ce vorbi. Mary, simţind asta, nu încercă să mă atragă într-o conversaţie inutilă.

— Unde sunt bunicul şi unchiul Charlie? am întrebat în cele din urmă, dându-mi seama că era ciudată absenţa lor din bucătărie într-o zi friguroasă.

— Unchiul Charlie s-a dus înapoi, în camera lui. Ca să citească, a spus, dar după părerea mea, nici el n-a dormit prea bine azi-noapte. Iar bunicul s-a dus în şopron, ca să meşterească la sania pentru Sarah şi Jon. Spune că vremea s-ar putea strica oricând şi nu va mai putea lucra afară.

Am încuviinţat. Da, vremea se putea strica. Ne apropiam de sfârşitul lunii noiembrie.

După alte câteva minute de tăcere, Mar. Y luă farfuriile de pe masă şi turnă cafea proaspătă în ceşti. Se întoarse la scaunul ei şi sorbi încet din ceaşcă. Apoi o puse jos.

— Mitch a trecut pe aici în timp ce erai la treabă, spuse simplu. Am ridicat capul, întrebându-mă dacă Mitch adusese veşti proaste. Trecuse destul de multă vreme de când fratele ei nu ne mai vizitase şi cu siguranţă că n-ar fi făcut-o în timpul micului dejun.

Mary se uită în ochii mei.

— S-a săturat de fermă, continuă ea pe un ton liniştit, însă am putut vedea durerea din ochii ei. Nu ştiam dacă se gândeşte la Mitch, sau la părinţii ei.

— A plecat la oraş ca să-şi caute de lucru. A vrut să prindă trenul de dimineaţă.

Pentru o clipă am uitat de micile mele probleme. Ştiam că Mary avea nevoie de înţelegerea şi sprijinul meu. Îi vedeam lacrimile licărindu-i în ochi, însă nu le lăsă să se prelingă pe obraji, îmi doream să fi existat un mod în care s-o pot mângâia – s-o pot asigura de faptul că ştiam că era greu pentru ea şi că-mi părea rău pentru durerea ei. Însă am rămas acolo, încercând stângaci să-mi găsesc cuvintele şi neştiind ce să fac sau să spun. În cele din urmă, şovăitor, am încercat să-i arăt puţină înţelegere, chiar dacă asta însemna doar s-o ascult.

— A spus cât va rămâne acolo?

Mary îşi plecă privirea.

— Nu vrea să se mai întoarcă, spuse ea încet.

— Îmi... îmi pare rău, am mormăit, apucându-i mâna ce se odihnea pe faţa de masă cadrilată.

— Poate... poate tatăl tău să se descurce cu treburile de la fermă fără el?

Mary îşi întoarse faţa spre mine, iar lacrimile i se prelinseră pe obraji; se agăţă de mâna mea de parcă se agăţa de o funie salvatoare.

— O, Josh, spuse ea cu glas şoptit, Mitch este cel care mă îngrijorează. M-am rugat întruna să devină... să devină credincios. Ce se va întâmpla cu el dacă... dacă se încurcă cu cine nu trebuie în oraş?

Am întins cealaltă mână şi am acoperit-o pe a ei.

— Hei, am spus încercând s-o liniştesc, putem continua să ne rugăm. Rugăciunea acţionează şi la distanţă. În oraş există şi oameni buni cu care se poate asocia, să ştii. Poate că Dumnezeu îl trimite pe Mitch la aceşti oameni – sau la un om – iar el va primi ce au aceştia de spus aşa cum n-ar fi primit niciodată de la noi.

Mary ascultă atentă. Rămase tăcută o clipă, apoi se întoarse spre mine şi încercă să-mi zâmbească timid printre lacrimi. Îşi trase mâna şi căută în buzunarul şorţului o batistă. După ce-şi şterse ochii şi-şi suflă nasul, se linişti.

— Tata se va descurca – cred, spuse ea încet. Lui Mitch nu i-a plăcut niciodată să lucreze la fermă. Însă mama va suferi teribil. Altă lacrimă se prelinse pe obrazul ei.

Am stat acolo, gândindu-mă la Mary – la mama şi tatăl ei şi la îngrijorarea lor pentru Mitch.

— S-au certat? am întrebat cu grijă, ştiind foarte bine că asta nu era treaba mea.

Mary zâmbi.

— Exact asta l-am întrebat şi eu pe Mitch, răspunse ea, însă el a spus că nu s-au certat, doar i-a înştiinţat că pleacă, iar ei nu s-au străduit prea mult să-l facă să se răzgândească. Mama a plâns puţin – dar se aştepta la asta.

Mary se ridică de la masă şi se pregăti să spele vasele.

M-am gândit câteva minute la cuvintele ei. Nu mi se părea că aş putea face ceva cu privire la toată situaţia asta.

Apoi îmi veni o idee.

— Hei, ce-ar fi să mergi acasă pentru câteva zile?

Mary se răsuci spre mine, privindu-mă cu ochii măriţi.

— O, n-aş putea face asta! exclamă ea.

— De ce nu? Ne putem descurca câteva zile.

— Dar... dar mâncarea şi celelalte...

— Am mai gătit până acum. Eram sigur că de acest lucru aveau nevoie Mary şi mama ei.

— Dar... dar Matilda... prânzul ei şi...

— O să-i pregătim noi prânzul. Fac eu asta – dacă are încredere în mine.

— Dar eu... nu ştiu ce să spun.

— Atunci du-te. Serios. Ne putem descurca – atâta vreme cât nu vei lipsi foarte mult.

Mary nu ştia ce să facă – vedeam asta. Ar fi dorit cu disperare să meargă la mama ei, însă se simţea responsabilă faţă de noi.

— Vorbesc serios Mary, am încercat s-o conving ridicându-mă de pe scaun şi luându-i prosopul pentru vase din mână.

— Du-te şi împachetează-ţi lucrurile de care ai nevoie în următoarele zile. Eu mă duc să-l înham pe Chester la sanie.

— Eşti sigur? întrebă Mary pentru ultima oară.

— Sunt sigur, am spus întorcând-o uşurel în direcţia camerei ei şi îndemnând-o să mă asculte.

Mary plecă, însă se răsuci şi-mi spuse peste umăr:

— Dar vasele... nici măcar n-am terminat de spălat vasele.

M-am uitat la vasele ce mai rămăseseră. Mary le spălase deja pe cele de la prima servire.

— Spăl eu vasele când mă întorc, i-am promis, iar Mary plecă.

Îndată ce dispăru din bucătărie, mi-am luat haina de iarnă şi pălăria din cuierul de lângă uşă şi m-am dus să-l înham pe Chester, aşa cum am promis.

Mary era afară deja, cu valiza în mână, când am tras sania în faţa casei. Am ajutat-o să se instaleze şi am pornit. Chester era zburdalnic. În ultima vreme nu-l mai scosesem atât de mult, aşa că se avântă cu vioiciune la drum. Am fost nevoit să-l mai potolesc ca să putem întoarce după colţ.

N-am povestit prea multe pe drum. Însă amândoi ne-am bucurat de călătoria rapidă în sania trasă de cal. Am simţit-o pe Mary relaxându-se şi am văzut cum ochii îi sclipesc din nou. M-am bucurat că am avut ideea să petreacă câteva zile acasă.

Când am intrat pe aleea ce duce la casa familiei Turley, Mary mi se adresă pentru prima dată.

— Cât ar trebui să rămân?

— Păi... cât timp consideri că este de ajuns, am răspuns încet.

Mary zâmbi jucăuş.

— Încerci să scapi de mine, Josh?

— Adevărul este, am răspuns pe acelaşi ton, că nădăjduiesc să ţi se facă repede dor de noi.

Mary se îmbujoră uşor, iar eu am izbucnit în râs.

— Serios? spuse când îi trecu stânjeneala.

— Serios... Ce zici de duminică?

— Atât de mult? Astăzi e doar miercuri.

— Ştiu – şi voi număra fiecare zi – aşa că nu cumva să întârzii.

Mary se îmbujoră din nou.

— Mă întrebam, spuse ea după o clipă, dacă Matilda n-ar vrea să vină la mine vineri. N-a mai stat niciodată la mine acasă şi... şi cred că... că buna ei dispoziţie i-ar prinde bine mamei.

L-am oprit pe Chester în faţa casei lui Mary.

— O să-i spun Matildei, am promis. Sunt sigur că va vrea să vină şi o s-o aduc eu aici.

Am ajutat-o să coboare şi am apucat din nou frâiele lui Chester.

— Vrei să intri, Josh? întrebă Mary.

— Cred că tu şi mama ta aveţi nevoie să povestiţi în linişte, am spus serios. În plus, am adăugat pe un ton mai vesel, trebuie să mă întorc ca să spăl vasele, îţi aminteşti?

Mary râse încetişor, apoi redeveni serioasă.

— Mulţumesc, Josh, spuse ea. Pentru înţelegere – şi – pentru toate celelalte.

Am încuviinţat şi m-am urcat în sanie.

— Şi Josh, strigă încetişor Mary. M-am întors spre ea. Câţiva fulgi de zăpadă pluteau în jurul ei. Unii se aşezară pe părul ce i se ivea de sub pălăria garnisită cu blană. Ochii îi sclipeau, iar chipul îi era luminat de un gând plăcut. Am aşteptat, gândindu-mă cât de frumoasă era scena – ea stând acolo, cu valiza în mână.

— Josh, spuse ea din nou. O maşină este un lucru bun. Serios. Dar... dar nu cred că se compară cu o călătorie cu sania trasă de Chester, ce zici?

Am hohotit încetişor. Mary pusese în cuvinte propriile mele sentimente.

— Ar trebui să facem asta mai des, am răspuns. Aminteşte-mi.

Şi zâmbindu-i, l-am întors pe Chester şi am pornit pe alee la trap. Mary avusese dreptate. Nu se compara cu o călătorie cu sania trasă de Chester, aşa că eram hotărât să mă bucur din plin de ea.

Însă nu ştiu din ce motiv, drumul spre casă nu mi se păru atât de plăcut precum anticipasem.

N-a mai fost nevoie să spăl vasele când am ajuns acasă. Unchiul Charlie le spălase deja şi le pusese în bufet. Făcuse şi un ibric mare cu cafea, iar bunicul i se alăturase la masa din bucătărie pentru o cafea. Când am intrat, amândoi îşi îndreptară privirile spre mine.

— S-a întâmplat ceva, băiete? întrebă bunicul.

Mi-am turnat cafea într-o ceaşcă şi m-am alăturat lor la masă înainte de a le povesti despre faptul că Mitch plecase, iar Mary îşi făcea griji pentru mama ei.

— Ai făcut bine, băiete, spuse bunicul. Am ţinut-o prea mult

pentru noi. Şi mama ei are nevoie de ea.

Unchiul Charlie sorbi din cafea şi se lăsă pe spătar, dându-şi scaunul pe spate.

— Şi Matilda? întrebă el în cele din urmă.

— Mary vrea s-o invite la ea pentru sfârşitul acesta de săptămână, am răspuns. Sunt sigur că Matilda va fi de acord.

— Azi e miercuri, continuă unchiul Charlie.

— Ne descurcăm până vineri, i-am asigurat, iar bunicul încuviinţă.

— N-am nimic care să mă preseze deocamdată. Doar obişnuitele treburi. Pot da o mână de ajutor în casă, am adăugat.

Unchiul Charlie îşi ascunse zâmbetul.

— Nu m-am împăcat niciodată cu mâncarea gătită de tine, Josh, mă tachină el.

Am zâmbit.

— Atunci găteşti dumneata şi eu spăl vasele, i-am spus, provocându-l.

Unchiul Charlie încuviinţă.

— Ne-am înţeles.

— Ne descurcăm, concluzionă bunicul, însă din tonul vocii mi-am dat seama că se cam îndoia de asta. Cred că niciunul dintre noi nu ne dădeam seama cât de mult ajunsesem să depindem de Mary decât în absenţa ei.

Matilda abia aştepta să petreacă sfârşitul de săptămână cu Mary şi cu familia ei. Planul era să luăm cina vineri seara, să spălăm vasele şi apoi s-o duc pe Matilda acasă la Mary.

Tocmai terminam de spălat vasele când câinele ne anunţă un vizitator. Era din nou Will Sanders. De data asta venise cu sania. Am zâmbit în sinea mea când l-am văzut. Se ţinuse de promisiune, însă de data asta îl păcălisem. Eram pe picior de plecare spre familia

Turley.

Bunicul deschise uşa şi-l invită în casă. Intră încrezător şi privi în jur. Nu ştiu dacă mi s-a părut sau chiar era amuzat să mă vadă ştergând vasele.

— Ce păcat! exclamă Matilda. Tocmai isprăveam de strâns, ca să pot pleca la familia Turley, să petrec cu Mary sfârşitul de săptămână.

— Am înţeles că Mary locuieşte aici, răspunse el.

— Da, locuieşte, explică Matilda în grabă, dar s-a dus să petreacă câteva zile acasă, la părinţii ei. Nu-i vede prea des, cu toate că locuieşte atât de aproape de ei, aşa că Josh a trimis-o acasă pentru câteva zile.

Matilda îi spusese ultimele informaţii cu o uşoară nuanţă de mândrie în glas, însă cred că lui Will Sanders îi scăpase sensul acestor vorbe. În orice caz, o lăsă să termine ce avea de spus şi mă surprinse când îi spuse Matildei:

— Atunci lasă-mă să te duc acolo.

Stai puţin, aş fi vrut să spun, însă am rămas calm şi am spus:

— Am înhămat deja calul. N-are rost să mai stai şi tu în frig. O duc eu pe Matilda.

El îmi ignoră căutătura cam încruntată şi spuse:

— Oricum, am vrut s-o văd pe Mary.

La asta nu mai aveam ce să spun.

— E foarte frumos din partea ta, răspunse Matilda. Sunt sigură că Josh şi Chester vor aprecia faptul că nu vor fi nevoiţi să iasă în frig.

Ei bine, în numele lui Chester nu puteam vorbi, însă ştiam exact ce simte Josh în privinţa asta. N-am spus nimic. Nu prea aveam ce spune.

— Du-te, am spus Matildei. Termin eu de spălat vasele.

— O, mulţumesc, răspunse ea, oferindu-mi una din acele îmbrăţişări impulsive ale ei chiar sub privirile lui Will Sanders. Mă simţeam stânjenit, dar şi mulţumit. *Ei, ce zici de asta, domnule Sanders?* Aş fi vrut să spun, însă mi-am muşcat limba şi m-am întors ca să şterg masa şi să arunc apa din ligheanul pentru spălat vasele.

Matilda se întoarse curând, cu geanta în mână şi înfofolită bine în haina groasă. Nici măcar nu i-am urmărit cum pleacă, iar când Matilda strigă, „Noapte bună, Josh!”, am mormăit un răspuns.

Toată seara am fost morocănos. Era aproape nouă când mi-am amintit că Chester încă aştepta în grajd, înhămat şi gata de drum. Mormăind, am aprins lampa şi mi-am luat pe mine haina groasă.

— Ei bine, băiete, îmi pare rău de asta, m-am scuzat în timp ce-i scoteam harnaşamentul. Aproape că am uitat de tine. Cred că – cred că amândoi am fost – am fost traşi pe sfoară.

Am tras de curele cu mai multă putere decât de obicei, dorind să le agăţ la loc, în cuiul lor, lucru ce-l făcu pe Chester să tresară.

M-am dus la el şi am început să-i masez cu blândeţe gâtul şi spatele. Cerneala pe care Jon o turnase pe el se curăţase în soare şi sub picurii de ploaie.

— Îmi pare rău, băiete, l-am liniştit. Cred că nu-s în apele mele. Mai întâi, a trebuit să ne descurcăm fără Mary. Nu e uşor pentru trei bărbaţi să-şi poarte de grijă când au fost obişnuiţi ca altcineva s-o facă. Şi mai este individul ăsta care vine şi – şi-şi asumă drepturi asupra Matildei – şi asupra lui Mary.

Nu ştiu de ce mă aşteptam ca un cal să înţeleagă ce-i spuneam, însă am continuat să vorbesc cu Chester timp de câteva minute. Pe când m-am întors în bucătărie, mă liniştisem atât cât să pot dormi.

— În seara asta mă duc mai devreme la culcare, am spus bunicului şi unchiului Charlie, iar aceştia nu părură surprinşi.

Amândoi îmi urară „noapte bună” fără să-şi ridice privirile, iar eu m-am îndreptat spre scări, ca să urc în camera mea.

CAPITOLUL 8

GÂNDURI TULBURĂTOARE

Însă nici de data asta n-am putut dormi. M-am răsucit şi m-am învârtit pe toate părţile şi mi-am înfoiat perna, însă mintea nu-mi lăsa trupul să se odihnească. Pixie îşi pierdu şi ea răbdarea. Se ridică de la locul unde dormea întotdeauna, la picioarele patului, şi urcă lângă mine. Scheună încetişor, legănându-şi uşor trupul micuţ şi dând din coadă. Apoi începu să mă lingă pe faţă. Nu ştiu dacă era înduioşată de suferinţa mea sau îmi spunea să mă liniştesc şi s-o las să doarmă, însă am găsit un strop de linişte în preocuparea ei faţă de mine.

Am întins mâna şi mi-am trecut-o peste spatele-i mătăsos. Îmi îngădui s-o mângâi de câteva ori, apoi se întoarse la picioarele patului, se învârti în jurul cozii de câteva ori şi se aşează la locul ei. Probabil considera că făcuse tot ce putuse.

În cele din urmă, am încetat până şi să mă mai prefac că dorm. Am întins mâna spre noptieră şi am bâjbâit după cutia în care ţineam chibriturile. Am scăpărat unul şi am aprins lampa. Matilda tocmai primise un teanc de ziare noi. Am hotărât să iau unul din bucătărie şi să citesc o vreme.

Când am coborât scările, am rămas surprins să văd lampa din bucătărie încă aprinsă. Mă întrebam dacă nu cumva cineva se

simţea rău. Apoi m-am gândit la unchiul Charlie. Adesea se trezea şi stătea singur în faţa sobei calde, mai ales când avea dureri din cauza artritei. M-am gândit că aş face bine să mă alătur lui, în bucătărie. Poate chiar să-mi fac o ciocolată caldă sau ceva.

Însă când mai aveam de coborât câteva trepte, am auzit voci şi mi-am dat seama că şi bunicul era treaz. Probabil că nu trecuse atât de mult timp cum crezusem de când mă foisem în pat. Mi se părea că trecuseră câteva ceasuri.

— Crezi că vine în peţit? întreba unchiul Charlie.

Trecură câteva clipe în tăcere până când bunicul răspunse; apoi am auzit un hohot încetişor de râs.

— Aşa mă gândesc, da' crede-mă că n-aş putea să-ţi spun *pe cine.*

— Pe Matilda?

— Aşa am crezut şi eu – la început – da' şi lui Mary i-a dat destul de multă atenţie la ultima vizită. Şi l-ai auzit zicând că voia s-o vadă pe Mary?

— Da – l-am auzit.

Am auzit zgomotul produs de ceaşca pusă pe masă. Un scaun alunecă uşor pe duşumeaua acoperită cu linoleum. Unchiul Charlie vorbi din nou.

— Poate că se gândeşte la amândouă.

— Nu va ajunge nicăieri dacă face asta, remarcă bunicul.

Unchiul Charlie pufăi. El fusese burlac toată viaţa. Poate că ştia ce înseamnă asta. Niciodată nu mă întrebasem dacă existase vreodată vreo domnişoară sau domnişoare în viaţa unchiului Charlie.

— Nicăieri. Asta aşa e – nicăieri, spuse unchiul Charlie.

— Desigur, amândouă sunt fete tare bune, spuse bunicul.

— Aşa e. Tare bune, fu de acord unchiul Charlie.

— Nici eu n-aş şti pe care s-o aleg.

Unchiul Charlie păru să se gândească profund la problema în cauză. Am auzit din nou zgomot de ceşti.

— Ştii ceva despre băiatul ăsta? întrebă unchiul Charlie. Parcă auzeam ce gândeşte. Individul ăsta netrebnic urma să facă viaţa grea uneia dintre fetele *lui.* Nu, aşa ceva nu era cu putinţă.

Bunicul oftă. În cele din urmă, spuse încet:

— M-am interesat puţin în oraş. Apoi adăugă degrabă, ca şi când ar fi încercat să se justifice. Doar aşa, ca să mă informez. Se spune că vine dintr-o familie bună. Trei băieţi. Şi-au pierdut ambii părinţi când băiatul cel mic, Henry, era de-o şchioapă. Will este cu doi ani mai mare. Cel mai în vârstă dintre fraţi şi soţia lui s-au ocupat de creşterea celorlalţi doi. Will s-a dus la şcoală şi a rămas în oraş o vreme, să muncească.

Urmară câteva clipe de tăcere, timp în care cei doi frământară în minte informaţia bunicului. Bunicul sparse tăcerea.

— N-am aflat nimic nelalocul lui, recunoscu el.

Alte câteva clipe de tăcere. Nu ştiu cum se simţeau cei doi, însă eu aveam un nod în stomac şi gura mi se uscase. Nu mi-am dat seama decât când palmele începură să mă doară că ţinusem pumnii atât de strânşi, încât unghiile îmi intraseră în ele.

— Oricum – după cum văd eu lucrurile, continuă bunicul, ar fi bine ca Josh să se grăbească şi să se hotărască pe care dintre ele o vrea – altfel va fi nevoit să se mulţumească cu ce rămâne.

Am simţit cum îmi iese tot aerul din plămâni.

— Poate că n-o vrea pe niciuna, răspunse unchiul Charlie.

Bunicul pufăi.

— Dacă nu vrea, spuse el pe un ton cât se poate de normal, atunci e mai nătâng decât am crezut.

Uitasem demult de ziarele Matildei. Uitasem şi de ciocolata

caldă. Conversaţia din bucătărie făcuse să-mi fiarbă sângele în vene şi-mi dădea frisoane – amândouă în acelaşi timp.

— Grea alegere, spunea bunicul dus pe gânduri. Foarte grea.

— Nu le poate avea pe amândouă, spuse unchiul Charlie.

— Poate că nu e chiar atât de bine că le avem aici pe amândouă, spuse bunicul după câteva clipe. Adică... să le vezi pe amândouă... atât de diferite şi totuşi, atât de... de speciale şi să ai impresia că sunt ca nişte membre ale familiei şi nu... nu tinere femei gata de peţit.

O pauză lungă.

— Şi cum ar putea un băiat să curteze o fată care locuieşte în aceeaşi casă?

— Aşa e, fu de acord unchiul Charlie. Şi dacă-ţi plac amândouă, cum o poţi curta pe una, fără ca cealaltă să se simtă dată la o parte?

— Ei bine, se pare că Will n-are nicio problemă cu asta – a pornit în peţit şi asta-i sigur.

Se aşternu tăcerea.

— Crezi că fetele...? începu bunicul, însă unchiul Charlie interveni.

— Le-ai văzut şi le-ai auzit şi tu, la fel ca mine. Orice fată îşi doreşte să fie curtată.

— Crezi că ele ştiu care e aleasa?

— Nu ştiu. Poate. Femeile au un fel de instinct când e vorba de aşa ceva, spuse unchiul Charlie dus pe gânduri.

În acea clipă nici măcar nu m-am oprit să mă întreb de unde avea unchiul Charlie asemenea cunoştinţe despre sexul slab.

Se auzi un scaun scârţâind pe duşumea. Cineva se ridicase în picioare. M-am mişcat repede ca să mă strecor înapoi, în pat, însă unchiul Charlie – sau poate bunicul? Nu, era unchiul Charlie, mi-am

dat seama după paşii tărşâiţi – se îndreptase spre sobă, ca să ia ibricul cu cafea.

L-am auzit turnând cafea în ceşti şi aşezându-se la loc. Sorbiră cafeaua în tăcere câteva minute, fiecare preocupat de propriile gânduri.

— Poate că pe Josh nu-l interesează, spuse bunicul.

— Ba-l interesează, afirmă categoric unchiul Charlie.

— Da – da’ care dintre ele?

— Asta nu pot spune. Însă îl interesează. Treaba asta îl macină.

Părea să ştie o mulţime de lucruri – poate mai mult decât mine.

— N-am observat, recunoscu bunicul. Cum se face?

— Lucruri mărunte. Toată noaptea se perpeleşte în pat. Îl aud. Şi e foarte iritabil – ca un urs căruia i se iau puii. Îl văd uitându-se de la una la alta – şi când individul ăla şi-a făcut apariţia în seara asta, Josh aproape că s-a zbârlit ca un arici.

— Chiar aşa? Aşa să fie? întrebă bunicul şi, din nu ştiu care motiv, am sesizat o notă de entuziasm în glasul lui.

Auzisem destul. Toată treaba asta îmi producea o stare de rău. Am făcut un pas înapoi, intenţionând să mă întorc în camera mea.

Însă un cuvânt rostit de bunicul mă surprinse precum o lovitură în stomac.

— Gelos, hm?

Gelos? Eu? Sigur că nu sunt gelos, am clocotit eu în sinea mea. Gelozia era un sentiment rău. Se asocia cu lăcomia. Toată fiinţa mea se răzvrăti la gândul acesta.

— Dacă este gelos – atunci poate că-l interesează. Sau poate că are un fel de simţ al posesiunii pentru amândouă, continuă bunicul.

— Eu cred că-l interesează.

— Care dintre ele?

Unchiul Charlie rămase dus pe gânduri câteva clipe. Apoi răspunse încet:

— Nu sunt sigur că Josh s-a hotărât.

— Ar face bine să se hotărască, răspunse bunicul foarte serios, pentru că tânărul Will nu pare să piardă timpul.

— Aşa este, a pornit în peţit. Asta-i sigur.

— Da, asta-i sigur, fu de acord bunicul, da' crede-mă că nu-mi dau seama pe care dintre ele, repetă el confuz.

M-am strecurat înapoi în camera mea, cu acelaşi nod în stomac şi cu tot trupul încordat. Pixie nici măcar nu se clinti în timp ce m-am urcat în pat. Tot ce auzisem îmi provoca repulsie. Cred că asta merita cel ce trăgea cu urechea. Totuşi, nu-mi propusesem să fac asta – se întâmplase... şi după primele cuvinte pe care le auzisem, nu puteam să mă dau de gol.

Aşadar Will pornise în peţit? Pe Matilda? Sau pe Mary? Nu reuşisem să-mi dau seama. *Şi dacă asta face, atunci s-ar putea să pierdem pe una dintre fete.* Gândul acesta nu era unul încurajator. Matilda şi Mary parcă erau legate una de cealaltă. Şi mai mult, *amândouă* parcă ne aparţineau oarecum.

Dar nu. Era ridicol. Până şi eu ştiam asta. Va veni ziua – poate mai curând decât îmi plăcea să cred – când vom pierde pe una dintre ele, sau poate pe amândouă. Nu le puteam păstra pe amândouă aici pentru totdeauna. *Poate că nu vom putea păstra aici nici măcar pe una dintre ele,* m-am surprins gândind. Will o va lua pe una şi nu după multă vreme o să-şi facă apariţia alt flăcăiandru care o va lua pe cealaltă.

Gândul acesta făcu să-mi fiarbă sângele în vene.

Dar *gelos*? De ce aş fi gelos? Adică, eu nu aveam niciun drept

asupra vreuneia dintre ele – niciun drept personal. Niciodată n-o curtasem pe vreuna. Şi nici ele nu flirtaseră cu mine. Ei bine, nu în mod serios. Doar aşa, în glumă.

M-am gândit la îmbrăţişările impulsive ale Matildei şi am simţit cum faţa mi se aprinde în întuneric. Apoi mi-am amintit atingerea blândă a mâinii lui Mary şi grija, preocuparea profundă din ochii ei ce însoţeau acest gest – şi m-am îmbujorat şi mai tare. *Poate că lor le place de mine – oarecum. Nu doar aşa, ca de un membru al familiei.* Era un gând nou, ceva la care nu mă gândisem niciodată. Însă dacă – dacă le plăcea – dacă exista vreo şansă ca să le placă de mine – atunci ar trebui să fac şi eu ceva. Vreau să spun că nu mi-aş fi dorit să-mi petrec toată viaţa în burlăcie, ca unchiul Charlie. Îmi doream o soţie – dragoste – o familie.

Însă mai înainte era perioada de curtare.

N-aveam nicio idee despre cum poate fi curtată o fată. O, dacă asta însemna să fac ce făcea Will, nu era mare scofală. Adică, individul venea la noi ori de câte ori avea chef şi-şi pierdea vremea tachinând şi făcând complimente fetelor. Oricine putea face asta.

Însă ştiam că nu aşa ar fi trebuit să procedez eu. O fată merita mai multă consideraţie decât atât. După părerea mea, avea dreptul să se aştepte la mai mult. Dacă eu aş fi curtat o fată, m-aş fi gândit la lucruri frumoase, de care ea să se bucure.

Matilda, de pildă. *Îi plac florile... şi parfumul cu aromă dulce... şi drumurile la oraş şi bijuteriile* – am început eu să înşir. *Îi place muzica... şi să râdă, şi picnicurile la ţară, şi călătoriile cu maşina.* Nu mi-ar fi prea greu să găsesc modalităţi de a o curta pe Matilda.

Şi dacă aş curta-o? Cât timp ar trebui ca un bărbat să „curteze” înainte de a-i cere unei femei să se căsătorească cu el? Vreau să spun, curtarea putea lua destul de mult timp şi bani. E adevărat, era şi o bucurie. În special dacă tânăra se bucura cu

adevărat de asta – aşa cum s-ar bucura Matilda. Poate că ea şi-ar dori ca perioada asta să continue la nesfârşit. *Matildei i-ar face plăcere să fie curtată,* mi-am spus.

Dar ce se întâmplă după perioada de curtare? Nu mi-o puteam imagina pe Matilda în bucătărie, lângă soba fierbinte, pregătind pâine şi punând murături pentru iarnă. Nu mi-o puteam imagina aplecată asupra scândurii de spălat rufe, cu părul în dezordine în timp ce freca şosetele murdare. O, Matilda era ideală pentru curtare – însă nu mi-o puteam închipui în rolul de femeie măritată.

Acum, Mary – pe Mary o puteam vedea făcând toate treburile din bucătărie. O văzusem de nenumărate ori trebăluind în casă. Părea atât de... atât de natural pentru Mary. Le făcea fără a se plânge – fără a comenta – şi chiar părea că se bucură să le facă. Mary în bucătărie – mi se părea mai rezonabil. *Dar s-o curtez?* Nu-mi venea în minte nici măcar un singur mod în care aş fi putut s-o curtez pe Mary. Ea niciodată nu se dăduse în vânt după parfumuri, sau bijuterii, sau batiste dantelate, sau ceva de felul acesta. Niciodată nu încercase să mă înduplece s-o plimb cu maşina, nici nu ceruse să fie scoasă la picnicuri. Sincer, nu puteam găsi niciun lucru care ar fi făcut-o pe Mary să-şi arunce impulsiv braţele în jurul gâtului meu sau să chicotească cu veselie copilărească.

Am rămas acolo, luptându-mă cu întrebări cu care nu mă mai confruntasem până atunci – întorcându-le pe toate părţile. Indiferent cât de mult aş fi încercat, nu le puteam găsi răspunsuri. Însă ştiam instinctiv că nu mai puteam da problema asta deoparte. Trebuia s-o rezolv. Întregul meu viitor depindea de ea.

CAPITOLUL 9

CERCETÂND TERENUL

Cu toate că mă frământasem cu problema jumătate din noapte, n-am ajuns la niciun rezultat când m-am trezit dimineaţă ca să mă apuc de treabă. Ştiam un lucru, că aveam la îndemână două fete pe care majoritatea tinerilor din zonă le considerau a fi o partidă dintre cele mai bune pentru căsătorie, iar eu le privisem ca pe nişte prezenţe normale în casa mea.

Mai ştiam şi că dacă doream să aleg pe una dintre ele – şi mă gândeam că aş fi de-a dreptul neghiob să n-o fac – atunci trebuia să mă decid asupra uneia şi să încep s-o curtez. Problema era tocmai această alegere. Erau atât de diferite – şi totuşi, atât de speciale amândouă.

Energia şi entuziasmul Matildei aduceau viaţă în casă. Cu toţii ne bucuram de tovărăşia ei. Până şi bunicul şi unchiul Charlie numărau zilele până la întoarcerea ei din călătoriile făcute acasă. Lumea părea un loc mai frumos atunci când Matilda se afla în preajmă.

Apoi m-am gândit la Mary. Mary era tăcută – nu avea acelaşi entuziasm. Însă Mary era... ei bine... era o fată pe care te puteai bizui. Era statornică şi prezenţa ei era plăcută. Nu ştiu cum ne-am fi descurcat fără Mary.

Matilda sau Mary? Cum se putea cineva decide? Şi ce fel de tensiune va aduce acest lucru în căminul nostru dacă aş începe să o curtez pe una şi aş neglija-o pe cealaltă?

Acum sigur, nu-mi puteam închipui că amândouă fetele aşteptau cu sufletul la gură ca Josh Jones să înceapă să le curteze. Niciuna nu mă făcuse să mă gândesc că ar fi fost interesată de

mine în alt fel decât în calitatea mea de membru al căminului nostru. Poate că mă aventuram prea mult gândindu-mă că vreuna dintre ele îmi va accepta micile daruri şi atenţia.

În clipa aceea un alt gând mi se strecură în minte. Dacă aş alege pe una dintre fete – Matilda sau Mary – şi aş începe s-o curtez, iar aceasta m-ar refuza pe faţă? Se putea întâmpla.

Gândul mă înfricoşă. Îmi aminteam ce se întâmplase când avusesem acea idee stupidă că puteam intra din nou în viaţa Camelliei, iar aceasta mă anunţase că se va căsători cu Willie.

Ideea că puteam fi respins mă sperie atât de tare, încât am decis, în timp ce turnam lăturile în troaca porcilor, să stau deoparte în următoarele câteva zile şi să încerc cumva să sortez lucrurile. Doream să tatonez puţin terenul şi să văd dacă vreuna dintre fete ar putea răspunde favorabil curtării lui Joshua Jones.

În acea dimineaţă, în timp ce ne aflam adunaţi în jurul mesei pentru micul dejun, am încercat să fiu mai atent la detalii.

Matilda povestea despre un incident amuzant petrecut la şcoală. Unul dintre copii scrisese o compunere despre iarnă. La un moment dat – şi Matilda ne citi – copilul se exprimase în felul următor: „Cel mai bun lucru despre iarnă este că ţânţarii zboară spre sud ca să muşte pe alţi oameni”.

Matilda râse cu poftă în timp ce ne povesti acest lucru. Bunicul chicoti şi unchiul Charlie zâmbi larg. Matilda era amuzantă.

Matilda începu să-şi adune materialele pentru şcoală şi se duse să-şi ia haina de iarnă de îndată ce bunicul isprăvi timpul nostru devoţional de dimineaţă. Am avut o inspiraţie de moment.

— Chester este în grajdul lui, am spus. Ce-ai zice să-l înham la sanie şi să te duc la şcoală?

Ea mă privi cu ochii mari, plini de întrebări; apoi îşi aruncă mâinile în jurul gâtului meu şi ţipă de bucurie.

Am luat gestul ei ca pe un răspuns afirmativ şi am zâmbit în sinea mea în timp ce-mi trăgeam pe mine haina groasă şi mă îndreptam spre grajd, iar ea îşi aduna lucrurile. Poate că, la urma urmelor, nu era chiar atât de greu să curtezi o fată.

Era mai frig şi ningea din nou. M-am bucurat că mă gândisem s-o duc pe Matilda la şcoală. I-ar fi fost greu să meargă pe jos.

Am acoperit-o bine cu pătura groasă şi am pornit. Chester îşi înălţa capul şi fornăia, nerăbdător să ajungă la drum deschis şi să poată porni la trap. Matilda se aplecă uşor înainte, anticipând iuţeala săniei ce-şi croia drum pe drumeagul îngheţat.

I-am privit chipul. Îi plăcea ritmul alert. Dacă ea ar fi ţinut frâiele, fără îndoială că le-ar fi slobozit şi l-ar fi lăsat pe Chester s-o pornească în galop. I-am dat drumul lui Chester să alerge mai mult decât în mod normal, ca să pot urmări bucuria Matildei.

Când am ajuns la şcoală, am ajutat-o să-şi ia lucrurile şi să coboare din sanie. Chipul îi era îmbujorat – de la entuziasm sau de la vânt, nu-mi puteam da seama.

— Mă întorc să te iau după cursuri, am promis, iar ea-mi adresă un zâmbet sclipitor.

Am aşteptat s-o văd intrând în clădirea şcolii, observând în acelaşi timp fumul ce ieşea încolăcindu-se pe coşul din cărămidă. Băiatul familiei Smith îşi făcuse treaba, iar soba pântecoasă probabil îşi răspândea deja căldura în încăpere.

Matilda se întoarse şi mă salută fluturând din mână înainte de a închide uşa. I-am răspuns cu aceeaşi fluturare de mână şi l-am îndemnat pe Chester la drum. Acesta se întoarse uşurel şi se îndreptă înapoi, spre poarta şcolii.

Eram satisfăcut de iniţiativa pe care o avusesem. Sigur, nu spusesem nimic, însă Matilda nu se împotrivise tovărăşiei mele. Urma să-mi ţin ochii deschişi şi să văd ce-mi vor aduce zilele ce vor

veni.

Dar poate că în timpul aşteptării, ar trebui să fac un plan de „testare” a celeilalte fete, Mary.

Planul meu ar fi mers ca pe roate dacă n-ar fi fost Will Sanders. Adică, principiul „aşteaptă să vezi” nu mi se mai părea prea practic când el îşi făcea apariţia la uşa noastră tot la câteva zile.

Nu eram prea încântat de individ. Discuţia de la miezul nopţii dintre bunicul şi unchiul Charlie continua să-mi frământe mintea.

A pornit în peţit, *asta-i sigur* – mi-am spus, însă, ca şi bunicul, nu-mi puteam da seama pe cine pusese ochii.

Când venea el, eu nu aveam prea multe de spus, doar urmăream din umbră ce se întâmpla. O tachina şi flirta cu Matilda, însă, într-o ocazie, o invită pe Mary la un eveniment al comunităţii, în oraş. Evenimentul se întâmpla să se suprapună cu serba re, i şcolară anuală pregătită de Matilda, aşa că Mary îl refuză, îi zâmbi şi spuse: „data viitoare”, iar Mary încuviinţă din cap.

Când sosi Crăciunul, odată cu el sosi şi Will Sanders. Aduse fiecărei fete câte un dar, o pereche de mănuşi călduroase. După ce se întoarse acasă în acea seară, fetele discutară deschis despre asta.

— Nu mi-am închipuit că ne-am putea afla pe lista lui de Crăciun, spuse Matilda. Mie nici prin cap nu mi-a trecut să-i pun numele pe lista mea.

— Nici mie, spuse Mary, studiind degetele mănuşilor dusă pe gânduri. Ce facem acum? Cred că ar fi foarte urât dacă nu i-am face niciun cadou în schimb.

Se uită implorator la Matilda, ca şi când şi-ar fi dorit ca aceasta să spună că n-ar fi fost deloc urât. Însă bunicul fu cel care o spuse.

— Mie îmi pare că n-ar trebui să vă simţiţi obligate, după cum stau lucrurile.

Nu eram sigur ce voia să spună bunicul, însă eram de acord cu el.

Fetele continuară să întoarcă problema pe toate părţile.

— Ştiu, spuse Mary dintr-odată. Să-i dăm împreună un cadou!

— Împreună? repetă Matilda.

— Un cadou – din partea amândurora.

Chipul Matildei se lumină.

— Hai să facem aşa! ţipă ea.

Câteva zile mai târziu, împachetară o pereche de şosete şi-şi scriseră amândouă numele pe felicitare. Nu vreau să mă prefac că n-am fost satisfăcut de aranjament. Apoi m-am gândit – poate că fetelor nu le păsa prea mult de faptul că Will nu făcuse de cunoscut pe care dintre ele avea intenţia de a o curta.

În dimineaţa de Crăciun mi-am despachetat darurile. Matilda îmi dăruise o pereche de butoni de manşetă. Mary îmi dărui un fular tricotat şi o pereche de mănuşi. Nu ştiu când găsise timp să le tricoteze fără ca eu s-o văd, însă ştiu sigur că îmi plăceau darurile lor. Erau daruri speciale, care, într-un fel, le reprezentau pe cele două fete.

Will Sanders, am spus în sinea mea, *e rândul tău să fii gelos!*

Zăpada începu să se topească şi am simţit că primăvara nu era departe. Abia aşteptam sosirea ei. Doream să mă întorc pe câmpurile mele. Doream să scot din nou Fordul şi să mă înfior din nou de acea senzaţie pe care mi-o dădea iuţeala cu care străbăteam distanţele, învăluit de vânt. Aşa cum stăteau lucrurile acum, când trecusem de la maşină la sania trasă de cai, fiecare drum făcut în oraş mi se părea cumplit de încet. Amânam cât puteam de mult orice drum la oraş.

Într-o asemenea zi m-am întors acasă puţin cam abătut din cauza nerăbdării mele cu drumul acoperit de zăpadă. După ce om

dus caii în grajd, am luat în braţe pachetele cu provizii şi m-am îndreptat spre bucătărie şi spre o ceaşcă fierbinte de cafea servită cu una din prăjiturile pregătite de Mary.

Nu mă întâmpină nimeni cu cafea. Bunicul şi unchiul Charlie şedeau la masă. Părea că se aflaseră acolo de câteva ceasuri, nu pentru că ar fi vrut, ci pentru că nu ştiau cu ce să-şi ocupe timpul. Era un lucru atât de neobişnuit, încât am simţit cum mă cuprinde spaima.

— Unde e Mary? am întrebat, privind cercetător prin încăpere.

Tăcere. Apoi bunicul îşi drese glasul, în timp ce unchiul Charlie îşi frecă picioarele pe duşumea.

— S-a dus acasă, explică bunicul. A primit vestea că mama ei t* bolnavă.

— Bolnavă? am repetat, ducându-mă cu gândul la toţi acei ani pe care mama ei îi petrecuse în pat. Cât de bolnavă?

— Nu se ştie prea bine, spuse bunicul. Mezina familiei tocmai a venit călare încoace – ne-a speriat îngrozitor – şi a strigat-o pe Mary să vină degrabă. Mary s-a dus. Abia dacă s-a uitat în urmă – a sărit pe cal în spatele fetei şi au plecat.

Am pus jos proviziile şi m-am îndreptat spre uşă.

— Mary ar fi trebuit să-l ia pe Chester, am mormăit în timp ce dădeam să ies.

Bunicul strigă după mine:

— Încotro pleci? apoi adăugă pe un ton blând:

— Josh, în momente ca acestea, uneori oamenii îşi doresc să fie doar cu cei din familia lor.

Însă n-am încetinit pasul.

— Mary este ca din familie, am spus peste umăr, iar bunicul nu mai spuse nimic.

N-am mai aşteptat să-i pun şaua sau frâiele lui Chester. L-am

apucat de frânghie şi l-am scos din grajdul său. Într-o clipită, am urcat pe spinarea lui. Calul dorea s-o ia la galop, iar eu l-am lăsat. Era greu să-l înfrânez fără frâu. Cred că l-am călărit cam nesăbuit. Curând am intrat în curtea familiei Turley. Am sărit de pe cal şi l-am legat la poartă înainte de a mă zori spre casă.

Am bătut politicos la uşă înainte de a intra pe veranda din spate. Nu se auzi niciun răspuns, aşa că am împins uşa şi m-am strecurat înăuntru. Odată intrat în bucătărie, am tras adânc aer în piept şi am simţit cum mă năpădesc îndoielile. Cine mă credeam de îndrăzneam să dau buzna aici în felul acesta? Cum îndrăznisem să vin fără invitaţie?

Ştiam instinctiv că răspunsul la toate întrebările era „Mary”. Simţeam că avea nevoie de mine. Totuşi... ar fi trebuit să... M-am întors şi am dat să ies ca să aştept afară, însă tocmai în acea clipă fata mai mică, Lilli, intră în bucătărie. Îşi ştergea lacrimile, iar la vederea mea se opri brusc, icnind. Apoi păru să-şi dea seama cine sunt şi mai făcu un pas înainte.

— Îmi... îmi pare rău, m-am scuzat eu, credeam... credeam că aş putea... că Mary ar putea... Aş putea să mă duc după doctor sau ceva?

Clătină încet din cap, lacrimile scurgându-i-se din nou pe obraji. Am făcut un pas spre ea, însă îmi întoarse spatele, nedorind să-i văd lacrimile. Nu ştiam ce să fac sau să spun, aşa că am rămas acolo, frământându-mi în mâini pălăria.

— Josh? Numele-mi fusese rostit cu răsuflarea întretăiată, iar cea care o făcuse fusese Mary. M-am răsucit ca s-o privesc cu ochii plini de întrebări.

— Josh, spuse ea din nou.

Am privit în ochii ei plini de lacrimi. Părul îi era în dezordine, iar fusta lungă îi era pătată cu noroi de pe drum, semnul grabei în

care parcursese drumul ca să ajungă la mama ei.

Am păşit spre ea.

— Cum se simte? am întrebat. Aş putea...?

Însă Mary mă întrerupse cu glas tremurat.

— S-a dus, Josh.

În clipa următoare o ţineam la pieptul meu, lăsând-o să plângă în hohote. Nu ştiu care dintre noi se îndreptase către celălalt. Poate că amândoi.

Am ţinut-o aproape şi am lăsat-o să plângă şi cred că la fel am făcut şi eu în timp ce încercam s-o mângâi pe părul răvăşit, îmi auzeam glasul din când în când, însă tot ce spuneam era: „O, Mary. Mary. Îmi pare rău. Atât de rău”.

În cele din urmă, Mary se trase din braţele mele. Eram singuri în bucătăria mare a fermei. M-am uitat la Mary, întrebându-mă dacă se simţea bine, întrebându-mă dacă ar fi trebuit să-i dau drumul, însă ea mă linişti încuviinţând uşor printr-o mişcare a capului şi se îndreptă spre bufetul din bucătărie.

— Tata are nevoie de cafea, spuse pe un ton cât mai natural cu putinţă în timp ce pregătea ibricul. Însă domnul Turley nu bău cafeaua. Cred că nimeni nu se servi din cafeaua pregătită. Erau cu toţii prea uluiţi – prea îndureraţi pentru a se mai gândi la cafea sau la orice altceva.

În cele din urmă, am găsit ceva folositor de făcut. Am fost trimis în oraş ca să-l aduc pe unchiul Nat. Pe de o parte, eram bucuros să plec – ca să scap de acea durere intensă – însă pe de alta, îmi părea rău, căci nu doream s-o las singură pe Mary, în suferinţa prin care trecea.

Înmormântarea avu loc două zile mai târziu. Mitch veni acasă, însă rămase doar vreo două zile după înmormântare şi se întoarse în oraş. Mary rămase acasă la ea toată săptămâna ce urmă. O

veşnicie, după părerea mea. Chiar şi când se întoarse la noi, abia dacă ştiam ce să-i spun sau ce să fac. Ştiam că încă suferea. Însă cum puteai fi părtaş la durerea cuiva, dacă nu discuta despre asta? Singurul lucru la care mă puteam gândi era să-i fac lui Mary viaţa cât mai uşoară posibil. Mă asiguram că lada de lemne şi găleţile cu apă erau pline. Ajutam la spălatul vaselor ori de câte ori eram în casă la ora mesei. Îmi dădeam silinţa să las încălţările de lucru afară, la intrarea în bucătărie – ba chiar mă descălţam înainte să păşesc pe veranda din spate.

Ori de câte ori vedeam lacrimi adunându-i-se în ochi, îmi doream s-o iau din nou în braţe – să o feresc de durere şi suferinţă – însă nu mi se părea un lucru tocmai potrivit. În schimb, Matilda îşi punea braţele în jurul ei, iar eu ieşeam din încăpere, confuz şi întristat.

Am reuşit cumva să trecem prin zilele ce urmară, până când, în cele din urmă, primăvara ne dădu bineţe.

CAPITOLUL 10

PRIMĂVARĂ

Mi-am îndreptat toată atenţia spre pământ şi spre lucrările de însămânţate. Nici măcar n-am mai avut timp să mă întreb sau să-mi fac griji cu privire la alegerea fetei pe care aveam s-o curtez. Excepţie făceau serile în care Will Sanders îşi făcea apariţia la uşa noastră. Încă venea în vizită o dată pe săptămână. Cred că munca câmpului nu era o preocupare atât de importantă pentru Will.

O scotea pe Matilda la plimbare şi o complimenta pe Mary pentru plăcintele şi prăjiturile pregătite. Sugera organizarea de picnicuri şi călătorii cu maşina. Continua să promită că-şi va aduce Bentley-ul argintiu din oraş. Am încercat să-l ignor şi să-mi continui treburile zilnice. Eram prea ocupat ca să mai am timp să-mi fac griji – chiar şi cu privire la Will Sanders.

Matilda căută din nou să mă înduplece să scot Fordul, aşa că duminicile mergeam cu toţii la biserică şi uneori ieşeam la plimbare după-masă. Matilda dorea întotdeauna să conducă şi ea maşina. Se descurca destul de bine. Curând începu să mi-o ceară ca să meargă singură la oraş sau s-o ducă pe Mary în vizită, acasă. Nu găseam niciun motiv pentru care să nu i-o dau, aşa că am lăsat-o să folosească maşina. Matilda era extrem de bucuroasă să se afle în spatele volanului.

Domnul Turley încă nu se obişnuise cu lipsa soţiei sale. În luna mai, Faye se căsători, aşa cum fusese planificat. Mary fu domnişoara ei de onoare. Am fost cu toţii invitaţi la mica ceremonie. Mary purtă o rochie de culoare verde deschis, care-i scotea în evidenţă nuanţele arămii ale părului şi sclipirile verzui ale ochilor, îi şedea tare bine, după părerea mea.

Cu toţii încercară să înveselească atmosfera, însă ştiam cu toţii că nu era cu putinţă. Era primul eveniment „mare” de familie după moartea doamnei Turley şi cred că ne gândeam cu toţii la ea.

Pentru Lil era mai greu. Ştia că de acum va fi singura fată în casă şi cred că gândul o înspăimânta. Şi probabil că se întreba dacă atunci când va veni rândul ei să se căsătorească, îl va putea lăsa pe tatăl ei singur acasă.

I-am sugerat lui Mary să petreacă câteva zile acasă după nuntă şi acceptă fără să se împotrivească.

Rămase acasă trei zile, iar când tatăl ei o aduse înapoi la

ferma noastră, aduse şi o cutie mare pe care o aşeză pe duşumeaua bucătăriei, lângă uşă.

Eram cu toţii bucuroşi de întoarcerea ei. Îndată ce-şi scoase pălăria, îşi legă şorţul. Următorul lucru pe care-l făcu fu să înteţească focul şi să pună pe sobă ibricul cu apă pentru ceai. Domnul Turley o urmări lucrând în bucătărie. Mă întrebam ce-i trecea prin minte. Poate că Mary îi amintea de mama ei. În orice caz, părea că îşi studiază îndeaproape fiica.

Când ceaiul fu gata şi Mary îl servi împreună cu câteva felii de chec de portocale, domnul Turley rămase locului, pe scaun, vreme îndelungată. Bunicul şi unchiul Charlie continuară să-l implice în conversaţie, însă el răspunse monosilabic de fiecare dată. Cu toate acestea, nu părea să se grăbească să plece, iar eu m-am gândit că nu-l prea trăgea inima spre casa goală. Lil rămăsese pentru câteva zile la o prietenă, explicase Mary.

— Ce-ar fi să rămâi la cină? l-am auzit pe bunicul întrebând.

— Am treabă acasă, mormăi domnul Turley dând să plece.

— Treaba merge mult mai bine cu stomacul plin, spuse bunicul.

Domnul Turley încuviinţă şi se aşeză la loc.

Seara continuă cu câteva partide de şah între unchiul Charlie şi domnul Turley, în timp ce Mary pregărea mâncarea. N-am stat să-i urmăresc – aveam de lucru afară – însă am înţeles că domnul Turley jucase cam fără chef. Oricum, i-a ajutat să le mai treacă timpul.

După ce mancă, domnul Turley tot nu se grăbi să plece. Învârti în mâini ceaşca de cafea, dus pe gânduri. În cele din urmă, spuse ce avea pe inimă.

— M-am gândit să-mi vând vitele. Mitch e plecat şi nu mai are niciun rost să-mi irosesc timpul în grajd.

Cred că ne-am uitat cu toţii deodată la el, surprinşi de cuvintele lui. Însă n-ar fi trebuit să fim.

— Ai avea nevoie de ceva pentru cireada ta, Josh? Am o vacă de lapte tare bună. A avut deja trei serii de viţei gemeni în doar cinci ani.

Suna bine. Am încuviinţat.

— Aş putea arunca o privire.

— Mai am şi o scroafă de prima mână. Patru-cinci kilograme un purcel. N-am avut purcei piperniciţi de la ea. Chiar dacă-i mare, e atentă. Nu s-a aşezat niciodată pe vreun purcel. Ştii că se întâmplă uneori ca scroafa să se aşeze pe purcei. Ei bine, nu şi asta. Îi împinge pe toţi deoparte înainte de a se aşeza.

Destul de impresionant. Am încuviinţat din nou.

— Vino pe acolo când poţi, Josh. Vezi dacă-ţi place ceva. Prefer să ţi le vând ţie decât să le vând pentru tăiere.

Se ridică în picioare. I-am urmat exemplul.

— Eşti sigur că vrei să vinzi? am întrebat. Îmi venea greu să cred.

Oftă adânc.

— Da, spuse el în cele din urmă. M-am gândit la asta de ceva vreme. Nu mă prea încântă ideea să petrec ore în şir muncind pe-afară când vântul începe să urle. Cea mai bună perioadă pentru vânzare este vara, când sunt arătoase şi grase, când se hrănesc cu iarbă. O să le vând treptat şi până la toamnă nădăjduiesc să le vând pe toate.

— Sigur, am încuviinţat eu. Sigur. Voi veni cu prima ocazie.

— Nu-i grabă, continuă domnul Turley. Vino îndată ce-ai terminat cu însămânţările.

Apoi o sărută pe Mary pe obraz, îi mulţumi bunicului pentru cină şi-şi luă pălăria.

Îmi părea atât de rău pentru el, încât am simţit o durere în piept. Eram bucuros că aveam destule treburi care să mă ţină o vreme departe de privirea întristată a lui Mary.

Când am intrat în casă după treburile de seară, am văzut că Mary urcase cutia cea mare pe masa din bucătărie şi despacheta cu grijă un obiect, ca să-l arate Matildei.

— O, am auzit-o pe Matilda icnind. E frumos!

— Aşa este, spuse Mary încetişor. Încă de copilă îmi plăcea să le admir. Erau aranjate în bufetul mamei şi de multe ori mă uitam la ele. Mama nu mă lăsa să le ating. Nu voia să las urme de degete pe ele. Apoi, când am mai crescut, mama m-a învăţat să le iau în mâini cu grijă. Ba chiar mi-a dat voie să şterg fiecare piesă.

— Câte sunt? întrebă Matilda.

— Platoul cel mare, un platou mic, cafetiera, ceainicul, cana pentru frişcă şi zaharniţa, plus o lingură pentru zahăr şi o farfurie pentru prăjituri.

— Sunt frumoase! spuse din nou Matilda.

Am privit-o pe Mary trecând cu drag mâna peste piesele de argint aşezate în faţa ei, pe masă.

— Tata a găsit un bileţel pe care mama îl lăsase în Biblia ei, spuse ea cu ochii în lacrimi. Spunea că eu ar trebui să primesc setul de argint. Lui Mitch i-a lăsat Biblia ei, lui Lil i-a lăsat broşa cu rubin şi lui Faye i-a lăsat serviciul de porţelan.

— Oh, murmură Matilda. Mi-am dat seama că ar fi vrut să spună cât de norocoasă era Mary, însă în împrejurările date, nu era o afirmaţie tocmai potrivită.

Nu trebuia să ne mirăm cât de speciale erau piesele de argintărie pentru Mary. După ce privi cu drag la fiecare dintre ele, le lustrui pe toate încă o dată. Apoi începu să le învelească din nou cu grijă în bucăţile de pânză moale în care fuseseră învelite şi, cu

lacrimi în ochi, le puse înapoi în cutie.

Bunicul îşi drese glasul.

— Vrei să le aşezi acolo, în bufetul din colţ, unde ţinem vasele de porţelan, se aventură el, ca să le poţi vedea?

Mary ezită, privind spre bufetul din colţ, apoi se duse şi-l îmbrăţişă pe bunicul. Nu ştiu ce-i şopti, însă mustaţa bunicului se ridică uşor la colţ, iar Mary începu să facă loc pe raftul din mijloc al bufetului. Arăta frumos aşezat acolo şi adăuga farmec bucătăriei noastre de ţară.

Cred că după o vreme ne-am obişnuit cu el, însă o vedeam pe Mary aruncându-şi adesea privirea într-acolo. Ba chiar folosi serviciul pentru ceai, când mătuşa Lou veni în vizită într-o zi, iar în duminica în care unchiul Charlie îşi serbă ziua de naştere, ne servi tuturor cafeaua de după-amiază din cafetiera lucioasă, împreună cu tortul. Sarah consideră că era pur şi simplu minunat.

— De unde ai primit asta, mătuşă Mary? întrebă ea, cu ochii sclipind. Iar ochii lui Mary sclipiră la fel de intens când răspunse.

— A fost al mamei mele.

— N-am văzut nimic mai drăguţ, continuă Sarah. De unde l-a primit mama ta?

— A fost al bunicii ei – un dar de nuntă de la o doamnă în vârstă pentru care a lucrat. Mama spunea că a fost un şoc pentru toată lumea. Bătrâna doamnă era ursuză de felul ei şi zgârcită şi nimănui nu i-a venit să creadă când i-a oferit străbunicii mele un cadou atât de frumos.

Mary râse încetişor. Primul hohot de râs pe care-l auzisem din partea ei în ultima vreme. Zâmbea adesea, cu sinceritate, aproape trist, însă n-o mai auzisem râzând. Auzindu-i acum râsul blajin, o greutate mare se ridică de undeva, dinăuntrul meu. Am privit în jur, întrebându-mă cum de nu sărbătorea nimeni evenimentul, însă

nimeni nu părea să fi remarcat că Mary râdea din nou.

Am păstrat în inimă sunetul acelui hohot de râs şi în timpul zilelor ce au urmat, mi l-am amintit mereu.

Îndată ce am terminat însămânţările de primăvară, m-am dus să-l vizitez pe domnul Turley. Am cumpărat vaca despre care-mi spusese şi două dintre juncile ei. Am mai cumpărat şi scroafa cu ultimii purcei fătaţi. Am hotărât s-o mai las acolo, aşa că domnul Turley fu de acord s-o hrănească încă câteva săptămâni.

Domnul Turley îşi duse la îndeplinire planul de a-şi vinde vitele, iar vecinii îl vizitară ca să vadă animalele şi să cumpere ce considerară că le este de folos. Mi s-a părut ciudat ca un fermier să rămână fără animale. Însă m-am gândit că era destul de lucru pentru el pe câmp şi, aşa cum spunea domnul Turley, Mitch nu avea de gând să se mai întoarcă. Se pare că-i plăcea viaţa la oraş şi era fericit cu slujba pe care şi-o găsise.

Însă Lilli era neliniştită. Nu puse prea multe seminţe în grădina de legume. Mary plantă mai multe decât de obicei şi se pregăti pentru perioada aglomerată a conservării legumelor şi fructelor pentru iarnă. Se duse acasă, în pivniţa mamei sale, şi aduse de acolo cutii pline cu borcane pe care le putea umple pentru tatăl ei şi pentru Lil.

Matilda îmi sugeră că lui Mary nu i-ar strica să meargă în vizită la Faye înainte de sezonul conservelor. Mary nu se întâlnea des cu surorile ei, ştiam asta.

— Să văd ce pot face, i-am spus în timp ce mă legănam alene pe balansoarul de pe veranda din spate.

Era prima dată în ultimele luni când petreceam timp împreună, iar pentru că şcoala se apropia de sfârşit, m-am gândit că Matilda se va întoarce acasă pe timpul vacanţei de vară. Mă întrebam dacă nu cumva amânasem din nou perioada de curta re, din cauză că

fusesem atât de ocupat. *Dacă continui în ritmul ăsta, n-o să-mi găsesc niciodată nevastă,* am concluzionat.

Poate că nu mi se mai părea atât de urgent. Se zvonea prin vecini că Will Sanders preferase să trăiască la oraş şi-şi părăsise fratele pentru a se întoarce acolo. M-am simţit satisfăcut când mi-am amintit de cele ce se spuneau.

Gândurile îmi fură întrerupte de Matilda.

— Nu trebuie să faci tu nimic cu privire la asta, Josh, spunea ea. O pot duce eu pe Mary la Faye.

Eram pe punctul de a obiecta, când mi-am dat seama că n-aveam niciun motiv să-i interzic Matildei acest lucru. Ea putea să conducă maşina la fel de bine ca mine. Iar Mary nu s-ar simţi zorită dacă eu n-aş fi în preajmă, nerăbdător să mă întorc acasă, la treburile obişnuite.

Am încuviinţat fără să spun nimic, întrebându-mă dacă o să am parte de altă îmbrăţişare impulsivă. M-am întrebat – aproape fără ruşine – dacă n-ar trebui să fiu eu acela care să ofere o îmbrăţişare. Însă n-am avut ocazia. În acea clipă, uşa se deschise şi Mary ieşi afară cu o tavă încărcată cu pahare pline cu limonadă.

— Ştii ceva? ţipă Matilda. Josh spune că pot să iau maşina şi să te duc s-o vizitezi pe Faye înainte ca să mă întorc acasă, în vacanţa de vară.

Ochii lui Mary străluciră în lumina amurgului şi i-am văzut zâmbetul recunoscător. Nu spuse nimic, însă privirea ei o întâlni pe a mea şi i-am citit mulţumirea în ei. O clipă, m-am gândit cum ar fi să primesc o îmbrăţişare din partea ei. Apoi mi-am amintit de clipele în care o ţinusem în braţe – nu ca pe Matilda, ale cărei îmbrăţişări erau scurte şi rapide că-ţi luau suflarea. Mary stătuse în braţele mele, se lipise de mine ca un copil pierdut, alimentându-se cu putere şi înţelegere de la mine. M-am simţit capabil s-o protejez,

m-am simţit util. În ciuda tristeţii acelor clipe, am păstrat acea amintire ca pe o comoară. Însă nu puteam foarte bine explica...

Gândurile îmi fură întrerupte.

— Când crezi că ar fi bine să mergem? o întreba Matilda pe Mary.

Mary puse tava jos şi ne înmână câte un pahar fiecăruia.

— Nu avem prea mult timp la dispoziţie, îi aminti Matildei. Mai sunt doar şapte zile de şcoală.

Oare cum zburase timpul? Mie mi se părea că abia începuse anul şcolar, iar acum ne apropiam de încă o vacanţă de vară.

— Ştiu, gemu Matilda.

— Cred că ar trebui să mergem într-o zi când nu suntem presate de căderea întunericului, continuă Mary. Poate sâmbătă.

— Sâmbătă, spuse Matilda. Grozav! apoi avu bunăvoinţa de a se întoarce spre mine. Ai nevoie de Ford pentru ceva anume sâmbătă, Josh?

Am clătinat din cap. Mai aveam încă de lucru la câmp.

— Atunci vom pleca sâmbătă dimineaţă, fu de acord Matilda.

Mary păru că stă pe gânduri.

— Cred că am putea, spuse ea în cele din urmă. Aş putea lăsa pregătită mâncarea pentru prânz şi până la cină vom fi înapoi.

Când Matilda se duse la şcoală a doua zi, Mary îi încredinţă un bileţel pentru Faye, iar Matilda trimise bileţelul printr-un elev care trecea prin faţa noii case a lui Faye. Veni şi răspunsul acesteia, prin care erau anunţate că Faye le va aştepta sâmbătă pe amândouă.

Sâmbătă dimineaţă am scos maşina din şopron, i-am umplut rezervorul cu benzină şi am verificat cauciucurile. Unul dintre ele avea nevoie de mai mult aer, aşa că am scos pompa şi l-am umflat până când m-am asigurat că era în ordine. Apoi am lăsat cheile pe masă pentru Matilda şi am pornit spre câmp ca să mai fac ce era

nevoie de făcut acolo.

La prânz am fost întrerupt de o furtună neaşteptată. Am cercetat norii cenuşii câteva clipe şi m-am întors cu tractorul acasă.

Sper că fetele nu se întorc acasă tocmai acum, m-am gândit, însă ploaia trecu repede. Când am văzut că fetele încă nu sosesc, mi-am scos incidentul din minte şi am început să trebăluiesc în jurul casei.

Pe la vremea cinei nu se vedea încă nicio urmă de maşină apropiindu-se. Mi-am amintit de cuvintele lui Mary, care spusese că se vor întoarce la timp pentru cină, şi am simţit o uşoară iritare din cauză că uitase de noi, cei de acasă.

Am continuat să trebăluiesc şi am fost surprins când bunicul veni la mine, în grajdul porcilor. După ce stăturăm la taifas câteva minute, se întoarse spre mine.

— Fetele n-au ajuns încă acasă, Josh.

Asta nu era o noutate. Am încuviinţat ursuz.

— A trecut de vremea cinei, continuă bunicul.

— Cred că ne putem pregăti singuri cina, am mormăit. Am mai făcut-o şi înainte.

Mă întrebam de ce bunicul şi unchiul Charlie nu erau acum în bucătărie ca să facă tocmai lucrul ăsta. De ce trebuie ca eu să fac toate lucrurile, pe urmă...?

Însă bunicul lovi cu piciorul o grămăjoară de puf, apoi privirea lui o întâlni pe a mea.

— Nu-i stă în fire lui Mary să facă asta, băiete.

În cele din urmă, am priceput. Bunicul era îngrijorat. Am ridicat privirea spre cer. Se făcuse târziu. *Eu* ar fi trebuit să fiu îngrijorat. Parcă nu gândisem limpede.

— Mă duc după Chester, am spus, aruncând găleţile lângă troaca porcilor. Însă n-am apucat să-l scot pe Chester, când am

auzit voci. Cineva îl striga pe bunicul. L-am lăsat pe Chester şi m-am dus să văd cine era şi ce veşti ne aducea. Era unul dintre copiii familiei Smith, însă acesta îşi transmisese deja mesajul, îşi îndreptase calul spre ieşirea din curte şi se îndepărta pe alee.

Am dat să-l chem, ca să vină înapoi; apoi am observat că bunicul stătea nemişcat, cu mâinile sprijinite de stâlpul porţii, ca şi când ar fi vrut să se ţină de ceva. M-am grăbit spre el. Chipul îi era schimonosit.

— Fetele... spuse el cu glas răvăşit. A fost un accident. Maşina s-a răsturnat.

CAPITOLUL 11

DEŞTEPTAREA

Am rămas acolo, privindu-l fix pe bunicul, încercând să pricep cuvintele lui. Nu reuşeam să fac legătură între ele.

— Popoftim? m-am auzit bâlbâindu-mă.

Bunicul nu spuse nimic. Se sprijinea încă de stâlpul porţii, clătinându-se uşor pe picioare, ca şi când încerca să stea ferm împotriva unui vânt puternic.

Unchiul Charlie ne aduse pe amândoi la realitate. Ieşise şontâcăind afară, sprijinindu-se pe cele două bastoane, ca să vadă ce era cu toată zarva aceea. Auzise zgomot de copite – şi ştiam că-şi închipuise că se întâmplase ceva rău. Mi-am dat seama după expresia de pe chipul lui, când ceru o explicaţie.

— Ce este? Fetele?

— Au... au răsturnat maşina. Rostisem cuvintele, însă parcă nu le înţelegeam. Băiatul familiei Smith... însă asta era tot ce ştiam. Am întins mâna şi l-am strâns pe bunicul de braţ.

— Ce-a spus? am insistat.

Bunicul clătină din cap, ca şi când ar fi vrut să şi-l limpezească, însă avu nevoie de răgaz – îndelung – înainte de a-şi putea deschide buzele uscate pentru a rosti cuvinte.

— A spus că... au răsturnat maşina.

— Ştiu... ştiu, m-am auzit spunând nerăbdător. Da' sunt rănite?

Ceva îmi spunea că erau rănite. Am început să tremur.

— Cât... cât de rău...? însă n-am putut isprăvi.

— Nu... nu ştiu, spuse bunicul cutremurându-se. Băiatul cel mare s-a dus după doctor. Asta-i... asta-i tot ce-a spus.

În acea clipă parcă am prins viaţă. M-am răsucit şi am dat fuga spre grajd ca să-l iau pe Chester. Simţeam un nod uriaş în stomac. Mă cuprinsese o teamă îngrozitoare pentru fete, însă n-am auzit decât un singur cuvânt ieşindu-mi de pe buze.

— Mary!

Poate că lucrul acesta n-ar fi trebuit să mă surprindă, nu ştiu. Poate că ar fi trebuit să-mi dau seama în tot acest timp, însă acum, în timp ce alergam spre grajd, mi-a fost extrem de clar faptul că dacă i s-ar fi întâmplat ceva lui Mary – n-aş fi putut suporta asta.

Chester aşteptase liniştit. Cred că simţise cumva că nu-i aşezasem şaua aşa cum trebuia. Dacă s-ar fi mişcat din acel loc, probabil că şaua ar fi alunecat şi i-ar fi căzut la picioare. I-am luat-o de pe spinare şi am aruncat-o la o parte. N-aveam de gând să pierd timpul cu asta.

M-am aruncat pe spatele lui Chester chiar înainte de a ieşi din grajd, aplecându-mă ca să nu mă lovesc de bârna de deasupra uşii.

Nu m-am oprit nici măcar să închid uşa după mine, aşa cum fusesem învăţat. Mi-am înfipt călcâiele în pântecul lui Chester şi am pornit în josul aleii.

Era pentru prima oară în viaţa mea când i-am îngăduit lui Chester s-o ia la galop în voie, fără să-l strunesc. Calul păru să-mi simtă neliniştea şi profită de situaţie. Însă cu toate că familia Smith nu locuia departe şi Chester galopase în voie, mi s-a părut că drumul acesta durează o veşnicie.

Aş fi vrut să plâng, însă eram prea speriat – prea împietrit. Nici măcar vântul ce-mi bătea în faţă nu reuşi să-mi aducă lacrimi în ochi. Întreaga mea fiinţă era cutremurată şi aproape îngheţată de spaimă. Tot ce ştiam era că Mary fusese rănită – poate grav rănită.

— Poate chiar – *trebuie să ajung acolo – trebuie să ajung la Mary!* striga mintea mea.

Când am ajuns pe aleea familiei Smith, am uitat să-l ţin de frâu pe Chester şi aproape că am trecut de cotitura aleii. Din cauza vitezei, Chester se dezechilibră în timp ce-l întorceam şi era cât pe ce să intrăm de-a dreptul în gard. Incidentul mă mai trezi la realitate şi am început din nou să judec limpede.

L-am îndreptat pe Chester spre alee şi am reuşit să-l stăpânesc în timp ce am intrat împreună în curtea fermei. Am sărit de pe spatele lui şi am aruncat neglijent frâiele peste stâlpul de pripon. Calul doctorului era priponit lângă ţarcul animalelor. În timp ce am alergat spre intrarea din spate a fermei, am rostit în sinea mea o rugăciune scurtă pentru el şi pentru fete.

Cred că n-am bătut la uşă – nu ştiu. Ştiu doar că m-am trezit în bucătăria mare a familiei Smith. Doamna Smith discuta despre tragicul eveniment.

— ... O tragedie, spunea ea. Şi nişte tinere atât de drăguţe. Să te gândeşti că...

— Unde sunt? am întrerupt-o, ignorând cu desăvârşire orice bune maniere.

— Doctorul este cu ele, răspunse ea fără a se simţi ofensată de lipsa mea de politeţe.

— Cum... cum...? însă nu puteam rosti întrebarea.

Doamna Smith clătină din cap, iar în ochi i se adunară lacrimi.

Nu mai puteam suporta. Îmi venea să urlu. Doamna Smith era ocupată să toarne cafea într-o ceaşcă şi mi-am dat seama, fără să-mi spună ceva, că se aştepta de la mine să mă aşez la masă şi să beau cafeaua. M-am întors cu spatele la masă şi la ceaşca cu cafea, muşcându-mi buza şi încercând să mă stăpânesc. Trebuia să ştiu! Trebuia să ştiu!

— Unde sunt? am întrebat-o din nou pe doamna Smith, luptându-mă să-mi controlez vocea.

— Tânăra învăţătoare, domnişoara Matilda, este în camera lui Jamie, spuse ea încet. Ne-am gândit că...

— Unde este Mary? am întrerupt-o eu.

Însă n-am primit niciun răspuns. În acea clipă domnul Smith intră în bucătărie. Se aşează pe un scaun la masă şi apucă ceaşca ce tocmai fusese pregătită. Doamna Smith se duse după altă ceaşcă.

— O nenorocire, Josh, mare nenorocire, spuse domnul Smith, clătinând cu simpatie din cap. N-ai maşina asta decât de puţin timp şi mă tem că nu va mai fi niciodată la fel. Când văzu expresia de oroare de pe chipul meu, se grăbi să continue.

— O, eu şi Jamie am scos-o din şanţ cu ajutorul cailor. Am pus-o din nou pe roţi – dar caroseria...

Nu-mi venea să cred. Domnul Smith îmi jelea maşina, iar fetele erau undeva în casă, într-o stare pe care n-o puteam decât bănui, în timp ce doctorul îşi dădea toate silinţele să le salveze.

— Nu mă interesează maşina, am spus aproape explodând.

Apoi mi-am dat seama că nu trebuia să vorbesc astfel.

— Îmi... îmi pare rău, m-am scuzat. Doar că... ce se întâmplă cu fetele? Vedeţi, am continuat eu apropiindu-mă de scaunul domnului Smith, nici măcar nu ştiu ce s-a întâmplat. Cât de grav...?

— Sunt sigură că doctorul va... începu doamna Smith, însă nici măcar nu m-am întors spre ea, ca să aud ce are de spus.

Domnul Smith o întrerupse.

— A fost aşa cum am bănuit, spuse el. Se îndreptau spre casă când a venit furtuna. Probabil că drumul a devenit alunecos. Ştii cum se întâmplă.

Am încuviinţat cu capul şi domnul Smith se opri ca să mai ia o înghiţitură de cafea.

L-am îndemnat să continue. *Ploaia aceea a fost acum câteva ceasuri!* îmi trecu prin minte.

— Ei bine, au ieşit de pe drum. Maşina s-a răsturnat. Domnişoara Matilda n-a putut să meargă după ajutor. Cred că şi-a rupt un picior – pe lângă alte cele.

— Şi Mary? am întrebat amorţit.

— Ea... a fost prinsă sub maşină... nici ea n-a putut merge după ajutor.

Prinsă sub maşină. Cuvintele mă făcură să ameţesc. A fost prinsă sub maşină. Ar putea fi... ar putea fi...

— Mary, m-am auzit rostind din nou, însă de data asta aproape implorând. Te rog, Doamne, nu lăsa ca Mary...

— Au fost nevoite să rămână acolo, în ploaie, vreme îndelungată, spunea domnul Smith. Nu trec prea mulţi oameni pe drumul acela. Eu şi Jamie am trecut din întâmplare...

Dar eu nu mai puteam răbda. Ştiam regulile. Ar fi trebuit să aştept răbdător pentru ca doctorul să termine cu pacientul şi apoi să-mi dea voie să-l vizitez. *Dar e vorba despre Mary!* Trebuia să

aflu.

M-am îndreptat spre o uşă ce dădea spre camere. Nu se auzea niciun zgomot, de nicăieri, aşa că nu ştiam încotro s-o apuc.

— Josh, strigă doamna Smith. Josh, ar trebui...

Era şi o scară – m-am îndreptat într-acolo. Aceasta mă conduse într-un hol în care am văzut mai multe uşi. Patru, de fapt. Am presupus că erau dormitoare şi am deschis-o pe prima. Nu era nimeni acolo. M-am grăbit spre a doua încăpere. Doctorul era acolo. Era aplecat deasupra patului în care zăcea cineva. Am făcut un pas înainte, o parte din mine dorindu-şi s-o ia la goană.

Era Matilda. Părul îi era ud şi încâlcit. Pe faţa învineţită avea aplicate câteva bandaje mici. Un picior, ce-i ieşea de sub pături, era înfăşurat în feşe albe. Cred că diagnosticul domnului Smith fusese corect.

Niciodată nu mai văzusem pe cineva atât de plin de vânătăi. Arăta teribil.

Când mă văzu, începu să plângă.

— O, Josh. Îmi pare atât de rău, hohoti ea. Ploaia... drumul a fost...

Doctorul nu mă alungă afară din cameră. Ba chiar se dădu uşor la o parte. Am îngenuncheat lângă Matilda şi mi-am trecut mâna peste păru-i încâlcit.

— E în regulă, am spus cu voce răguşită. E-n regulă. Nu plânge. Doar... doar fă-te bine. Da?

Aş fi vrut să plâng împreună cu ea, însă nu puteam. Ochii îmi erau uscaţi – gâtul îmi era uscat. Abia puteam vorbi. Am continuat s-o mângâi pe păr şi s-o liniştesc.

Matilda păru să se potolească. M-am ridicat şi l-am privit pe doctor în ochi.

— Cum e...? am început. Cum e...?

— Mary? isprăvi el în locul meu.

Am încuviinţat fără a putea rosti niciun cuvânt.

— Este în camera de vizavi, spuse doctorul şi-şi îndreptă atenţia spre braţul Matildei.

Am înghiţit greu şi m-am întors în hol. Îmi simţeam picioarele grele ca plumbul. Abia îmi puteam ridica piciorul. În clipa următoare însă, parcă aveam arcuri.

Uşa era închisă şi m-am cutremurat când am pus mâna pe clanţă. Imaginea Matildei mă zguduise. Cum arăta Mary? Fusese... fusese *prinsă* sub maşină. Nu-mi doream să intru în cameră, dar trebuia să aflu. Trebuia să fiu cu ea.

Am deschis uşa cât de încet am putut. O lampă mică aflată pe măsuţa de toaletă arunca o lumină slabă pe chipul palid al lui Mary. Pe un ochi avea un bandaj mare, alb, iar braţul ce se odihnea deasupra păturii trase până sub bărbie, era înfăşurat şi el în bandaje. Trupul îi era bine acoperit în două pături groase. *Ce ascund toate păturile astea?* m-am întrebat. *A fost prinsă...*

Privirea mi se îndreptă spre faţa ei. Atât de palidă. Atât de liniştită. Cu ochii închişi. Era...? *Oare s-o fi pierdut deja*? apoi am observat o mişcare aproape imperceptibilă – un fel de tremur.

Din câţiva paşi am fost la patul ei, îngenuncheat, mângâindu-i faţa zgâriată.

— O, Mary, Mary, am şoptit.

Pleoapele i se ridicară. Îşi aţinti privirea asupra chipului meu.

— Josh? întrebă încet.

— Mi-a fost atât de frică, am recunoscut punându-mi palma pe obrazul ei. M-am temut că te-am pierdut... că...

— Sunt bine, şopti ea, mişcându-şi braţul ca să mă atingă.

— Nu te mişca, am avertizat-o degrabă, temându-mă să nu-i produc şi mai multă durere.

— Sunt bine, mă asigură ea din nou şoptit.

— Dar... dar ai fost prinsă...

— În mod miraculos, răspunse Mary, reuşind chiar să schiţeze lin zâmbet slab. O, mi-a prins puţin braţul – mai mult mâneca hainei. Doctorul spune că sunt o fată tare norocoasă.

— Nu... nu eşti rănită?

Se mişcă uşor şi gemu.

— N-am spus că nu sunt, recunoscu ea. Apoi, văzând expresia de panică de pe chipul meu, se grăbi să continue:

— Dar nu e nimic grav şi nimic care să nu se vindece.

— Îţi mulţumesc, Doamne, am spus strângând din pleoape. Apoi mi-am îndreptat din nou atenţia spre Mary.

— Am fost atât de speriat... atât de speriat, încât... nici măcar n-am ştiut decât... decât când Billie ne-a adus vestea...

— Îmi pare rău, Josh. N-am avut cum să mergem după ajutor. N-am avut cum să-ţi dăm de ştire. N-am putut ajunge nici măcar la cineva din apropiere sau înapoi pe drum şi... cina voastră...?

Am oprit-o. Mi-am amintit de nerăbdarea cu care o judecasem pentru că întârziase cu cina şi m-am îmbujorat la faţă de ruşine. M-am uitat la chipul ei, dulce şi palid în lumina lămpii.

— Ar fi trebuit să ştiu. Ar fi trebuit să-mi dau seama până acum, am recunoscut. Nu ştiu cum de am putut fi atât de nătâng.

— N-ai avut de unde să ştii, mă contrazise ea. Câteodată ajungem mai târziu decât ne propunem. Se întâmplă unele lucruri care ne întârzie. Dar să nu ajungem la ora cinei... Nimeni n-ar fi putut bănui că noi zăceam acolo, în şanţ, explică Mary. Mi-am dat seama că, încă o dată, găsea motive ca să mă scuze. Întotdeauna făcea asta. Mă scotea basma curată când făceam sau spuneam ceva prostesc.

Am dat la o parte o şuviţă de păr de pe chipul ei.

— Poate că în adâncul inimii mele am ştiut, în tot acest timp, am murmurat, dar a fost nevoie de ceva ca asta pentru a mă face să realizez...

Privirea ei deveni confuză.

— N-ai fi avut cum să ştii despre accident, spuse ea.

— Nu, am răspuns. Vorbesc despre mine – despre noi. Am fost speriat de moarte, Mary, crezând că te-am pierdut... înainte de a te fi găsit. Nu mi-am dat seama decât... decât... M-am oprit, cutremurându-mă.

— Josh, spuse Mary cu blândeţe dar insistent, despre ce vorbeşti?

M-am uitat la ea – Mary a mea, zăcând acolo palidă şi liniştită, pe patul vecinilor. *Putea fi moartă!* Inima aproape că mi se opri la acest gând. *Puteam s-o pierd. Dar e aici încă...*

Am încercat să vorbesc, însă glasul îmi era înecat. Am înghiţit greu şi am încercat din nou, uitându-mă direct în ochii ei.

— Te iubesc, am reuşit să spun. Poate că te-am iubit dintotdeauna – sau de multă vreme... dar... dar am fost prea orb ca s-o văd... până acum. Eu...

Însă cuvintele şoptite rostite de Mary mă opriră.

— O, Josh, spuse ea ridicând mâna pentru a-mi atinge obrazul. Lacrimi i se adunară în privire.

În acea clipă propriile mele lacrimi începură să curgă. Lacrimi şi hohote de plâns. Mi-am aşezat capul pe umărul ei şi mi-am revărsat în plâns toate sentimentele adunate în ultimele ceasuri şi reţinute până atunci. Mary mă lăsă să plâng, mâna ei mângâindu-mi cu blândeţe capul, umărul şi braţul.

Nu mi-am cerut scuze când, în sfârşit, m-am liniştit. Simţeam că Mary nu avea nevoie de scuzele mele.

— Te iubesc, am repetat cu convingere în glas.

— Binecuvântată fie sărmana maşină, spuse Mary cu un zâmbet timid.

— Poftim?

— Binecuvântată fie maşina aceea. Şi ploaia. Şi drumul alunecos. Şi felul în care am sfârşit. Mary zâmbea larg acum, însă cuvintele ei nu aveau niciun sens pentru mine. Mă întrebam dacă nu cumva avea halucinaţii.

— O, Josh! exclamă ea cu ochi sclipitori, nici nu ştii cât de mult mi-am dorit să te aud spunând cuvintele acestea.

— Vrei să spui...

— Eu te-am iubit... *dintotdeauna,* spuse ea apăsat. Începusem să cred că niciodată n-ai să simţi acelaşi lucru pentru mine.

Am avut impresia că undeva, în creierul meu – sau în inima mea – se produsese o mare explozie. *O iubesc pe Mary! Mary mă iubeşte!* O să se facă bine. Puteam avea o viaţă împreună. Îi puteam cere să fie soţia mea.

Trebuia să formulez aceste gânduri – sau măcar câteva dintre ele.

— Mă iubeşti?

Mary încuviinţă.

— Întotdeauna, spuse ea simplu.

— Şi eu te iubesc – atât de mult.

Mary încuviinţă din nou, chipul îmbujorându-i-se.

— Atunci... am început, însă m-am oprit. Am ezitat. Nu mi se părea chiar corect faţă de ea. Am clătinat încet din cap.

— Nu, nu, am spus. N-o să-ţi cer acum. Nu încă. O să te curtez aşa cum se cuvine. Să-ţi dau puţin timp.

Privirea ei deveni întrebătoare.

— Dar nu foarte mult, m-am grăbit să continui. Nu aş putea suporta să aştept mult acum... acum, când ştiu. Şi de un lucru poţi fi

sigură – o să vin să te cer – aşa că ai face bine să-ţi pregăteşti răspunsul.

— O, Josh, şopti Mary.

Doctorul nu-şi putuse găsi un moment mai nepotrivit. Tocmai o sărutasem pe Mary – pentru prima dată – şi am constatat că era un lucru deosebit de plăcut. Ştiind acum că nu era grav rănită, am tras-o mai aproape de mine. Pleoapele ei tremurară în aşteptarea altui sărut şi obrajii i se îmbujorară. Braţele i se strânseră în jurul gâtului meu. Nu ştiu dacă am fost adus la realitate de zgomotul uşii deschise de doctor şi de sunetul glasului lui când făcu „Hm”, însă ştiu că ar fi putut să mai întârzie câteva minute.

Capitolul 12

CURTARE

Când am coborât în bucătărie, bunicul şi unchiul Charlie sosiseră şi ei. La fel şi unchiul Nat. Cu toţii erau îngrijoraţi pentru fete, iar conversaţia din încăpere era şoptită şi tensionată.

Eu însă îmi doream să chiui şi să ţopăi în jurul camerei, aşa cum obişnuia să facă Pixie. Părea cu neputinţă ca doar în urmă cu o jumătate de oră să fi experimentat cea mai teribilă spaimă din viaţa mea. Acum păşeam pe aer. Cu toată inima îmi doream să pot împărtăşi vestea cea bună – dar ştiam că nu era momentul potrivit. Mai ales că Mary nu era cu mine. Totuşi, aproape chicoteam de bucurie din cauza dragostei mele nou descoperite. Am simţit asupra mea câteva perechi de ochi şi m-am întrebat dacă-mi puteau vedea

inima. M-am străduit din greu să-mi păstrez calmul.

— Sunt bine, am spus eu pe un ton cât se poate de normal. Amândouă. N-au decât câteva zgârieturi şi vânătăi şi un picior rupt.

Ştiu că descrierea făcută nu se prea potrivea cu cuvântul „bine”

— Dar mă gândeam că ceilalţi o să treacă cu vederea acest lucru.

— Slavă lui Dumnezeu! spuse bunicul, iar unchiul Nat îi repetă cuvintele. Ne-am plecat cu toţii capetele în timp ce unchiul Nat ne conduse într-o rugăciune de mulţumire. Îndată ce am isprăvit rugăciunea, mi s-a cerut un raport mai detaliat.

— Aşadar, piciorul domnişoarei Matilda *era* rupt, spuse domnul Smith privindu-ne cu subînţeles.

Am încuviinţat.

— Ce altceva? mă îndemnă bunicul, referindu-se la Matilda. Mai are şi alte răni? Este grav?

— Doar zgârieturi şi vânătăi. Nimic ce nu se poate vindeca repede. Îşi făcea probleme pentru maşină. Mă simţeam stânjenit la gândul că se putea gândi la asta, când tot ceea ce mă interesa era ca cele două fete să fie în viaţă şi bine.

— Şi Mary? întrebă unchiul Charlie, vocea tremurându-i puţin.

La rostirea numelui ei, inima îmi săltă în piept şi sunt sigur că obrajii mi se îmbujorară.

— Ea este bine... foarte bine. N-am reuşit să-mi ascund entuziasmul, indiferent cât am încercat. Are... are câteva zgârieturi... una deasupra ochiului, una pe braţ. Multe vânătăi – dar niciun os rupt. Erau cu toţii atât de preocupaţi de starea fetelor, încât au trecut cu vederea patosul din vorbele mele. Oricum, nimeni nu se uită la mine aşa cum mă aşteptasem eu să se uite. Doar rostiră cuvinte de uşurare şi bucurie şi se priviră unii pe alţii

mulţumitori.

— A fost prinsă sub maşină, insistă domnul Smith, care le spusese că Mary fusese prinsă sub maşină şi putea fi într-o stare foarte gravă.

— Doctorul spune că a fost norocoasă, am explicat. I-a fost prinsă mai mult mâneca hainei. O, braţul îi este zgâriat... dar putea fi foarte rău... rău de tot.

Se auziră din nou murmure.

— Josh, stai jos şi serveşte o ceaşcă de cafea, spuse doamna Smith. Eşti palid ca o stafie.

Toţi ochii se îndreptară spre mine. Apoi se întâmplă un lucru dintre cele mai ciudate. Lumea începu să se învârtă cu mine, cum nu mi se mai întâmplase niciodată. Dar eu nu păream că pot ţine pasul cu ea – alunecam tot mai iute. Am încercat să merg până la scaunul pe care mi-l arătase doamna Smith, însă picioarele nu mă ascultară. În plus, scaunul se mişcase de la locul lui. Nu ştiam ce se întâmplă cu mine.

Cred că unchiul Nat m-a prins. Nu-mi amintesc prea bine. Mi-am venit în fire pe canapeaua doamnei Smith, cu doctorul aplecat asupra mea şi o mulţime de oameni adunaţi în jurul meu.

Mi-au trebuit câteva momente ca să-mi dau seama ce se întâmplă, apoi m-am simţit ca un nerod. Şi cum să nu mă simt astfel, când fetele fuseseră rănite în accident, iar cel care leşina eram eu.

M-am străduit să mă ridic, însă doctorul mă opri.

— Uşurel, Josh, mă avertiză el. Ai trecut prin destule în seara asta.

Oare să-mi fi imaginat eu, sau în glasul doctorului se strecurase o undă de amuzament? Mi-am amintit scena la care fusese martor în camera de sus şi am simţit cum mi se aprind

obrajii, însă nimeni altcineva nu părea că remarcase acest lucru.

— Doamna Smith aduce puţină supă şi nişte biscuiţi, spuse doctorul. Probabil că n-ai mâncat nimic seara asta.

Am refuzat să mă las hrănit ca un copil, însă am ascultat sfatul doctorului şi m-am ridicat încetişor. Apoi am început să mănânc încet supa în care fuseseră fărâmiţaţi biscuiţii. Curând, am început să gândesc din nou limpede. Odată cu acest lucru, mi-am adus aminte de recenta mea descoperire şi abia am reuşit să-mi ascund entuziasmul.

Îndată ce am reuşit să-l conving pe doctor că eram în toate puterile, m-am ridicat în picioare.

— Pot s-o văd pe Mary... pe fete... din nou? am întrebat.

— Matilda a adormit deja... iar Mary probabil i-a urmat exemplul. I-am dat un medicament pentru somn. Poţi să intri... dar numai câteva clipe. Ai înţeles?

Am văzut o licărire în privirea doctorului şi l-am surprins făcându-mi, discret, semn cu ochiul. M-am îmbujorat şi am încuviinţat, apoi m-am îndreptat spre scări.

Mary era aproape adormită când m-am strecurat încet lângă patul ei.

— Doctorul spune că am voie să-ţi urez noapte bună, am şoptit, dar nu pot rămâne mult.

Mary îmi zâmbi ca prin vis – mai mult din cauza medicamentului pentru somn decât datorită prezenţei mele, de asta sunt sigur.

— Cum te simţi? am întrebat, luându-i mâna.

— Somnoroasă, murmură ea.

I-am sărutat degetele.

— Sper că nu dai înapoi acum, nu-i aşa? am tachinat-o. Nu te-ai răzgândit după ce ai avut puţin timp de gândire?

Mary încercă să zâmbească. Zâmbetul îi fu slab şi cam strâmb. Luptându-se din greu să-şi ţină ochii deschişi, mă strânse de mână.

— Nu scapi atât de uşor, Josh, îmi răspunse ea pe un ton glumeţ. Dacă ai promis, trebuie să te ţii de promisiune.

M-am aplecat şi am sărutat-o.

— Te iubesc, Mary, i-am spus din nou. Asta nu se va schimba niciodată.

Se mişcă şi încercă să zâmbească din nou. Aproape că adormise.

Am îngenuncheat lângă patul ei şi mi-am pus braţul peste trupu-i acoperit cu pături în timp ce-i ţineam mâna într-a mea.

— Dormi, am şoptit. Stau cu tine până adormi.

Îşi mişcă capul astfel încât obrazul ei să stea lipit de al meu şi oftă mulţumită. Trecură doar câteva clipe până când răsuflarea ei regulată îmi dădu de ştire că adormise. M-am aplecat ca s-o sărut pe frunte înainte de a mă ridica în picioare.

Dormea atât de liniştit, atât de frumos. *Chiar şi cu bandaje şi vânătăi, este cea mai... cea mai încântătoare fată din lume – Mary a mea,* m-am gândit. Abia aşteptam ziua în care se va face din nou bine – ca să pot începe s-o curtez cu adevărat.

— Noapte bună, Mary, am şoptit. Apoi, după ce am privit repede în jur ca să văd dacă nu cumva doctorul pândea la uşă, am încercat un cuvânt nou, pe care nu-l mai folosisem înainte, doar ca să văd cum sună.

— Noapte bună, iubito.

Suna foarte bine.

Părinţii Matildei închiriară o maşină ca să vină şi s-o ia acasă, unde mama ei putea să aibă grijă de ea până când se va face bine.

Pentru că anul şcolar aproape se încheiase, copiii intrară în vacanţă cu câteva zile mai devreme.

Mary se întoarse acasă la tatăl şi la sora ei, Lilli. Îmi lipsea teribil, însă îmi era mai uşor s-o curtez în felul acesta. Aşa cum am spus mai înainte, cum puteai curta pe cineva care locuia în casă cu tine? Mary spuse că era bine să se afle înapoi, alături de tatăl ei, pentru că în felul acesta nu vom da apă la moară celor ce se îndeletniceau cu bârfele. La asta eu nici măcar nu mă gândisem, însă dacă Mary se simţea mai bine aşa, atunci mă bucuram să rămân holtei pe perioada lunilor de vară.

Am fost ţinta unei avalanşe de tachinări din partea familiei şi a prietenilor, când se află că o curtam pe Mary. Nu mă deranja. De fapt, chiar îmi plăcea. Nici pe Mary n-o deranja. Era plăcut să fim consideraţi un cuplu. Ne făcea să simţim că, într-adevăr, aparţineam unul altuia oarecum. Am îndreptat cu ciocanul caroseria şi aripile Fordului. N-am făcut o treabă foarte bună, însă când am isprăvit, maşina era pe patru roţi şi din nou funcţională. Ba chiar am cumpărat vopsea şi am vopsit-o în locurile zgâriate, însă n-a mai fost la fel de strălucitoare aşa cum fusese înainte. Cred că au existat momente când eram ispitit să mă plâng puţin – însă lucrurile de felul acesta treceau aproape neobservate pentru mine, la fel ca mâncarea pe care o mâneam. Mintea îmi era ocupată cu Mary.

În fiecare zi în care reuşeam să-mi termin treaba mai devreme, mă urcam în Fordul meu şifonat şi mă duceam s-o vizitez. Îi duceam flori de câmp, pentru că ştiam că-i plăceau. Am căutat să găsesc în oraş tot felul de lucruri mărunte care să-i aducă o sclipire în priviri. Culegeam legumele din grădina sădită de ea, pentru ca Mary şi Lilli să le poată conserva pentru iarnă. Mi-am vârât în cămaşă un pisoiaş de curând fătat şi înţărcat şi i l-am dăruit lui Mary. Aduceam veşti din partea bunicului şi a unchiului Charlie, îi împărtăşeam noutăţi despre fermă şi îi înmânam decupaje din ziare cu informaţii despre îngrijirea grădinii. Şi petreceam ore în şir povestind – despre

planurile, visurile, scopurile noastre, încercând să ne cunoaştem mai bine unul pe altul.

Speram să ne căsătorim la toamnă, imediat după strângerea recoltei. Însă nu-i dezvăluisem acest lucru lui Mary. Aşteptam momentul potrivit. După părerea mea, momentul potrivit era la începutul lunii august – după ce strânsul fânului era gata şi înainte de a intra cu toată forţa în perioada secerişului. În felul acesta aş fi avut suficient timp ca să cumpăr inelul – poate chiar să mă duc în Crayton. Iar Mary va avea şi ea timp pentru pregătirea nunţii, după ce va fi acceptat cererea mea în căsătorie.

Însă înainte ca toate aceste lucruri să se întâmple, trebuia s-o cer de la tatăl ei. Nu-mi făceam probleme din cauza asta. Eram încrezător că domnul Turley nu va ezita să ne dea binecuvântarea. De mai multe ori mă lăsase să înţeleg acest lucru. Totuşi, îmi propusesem să duc la îndeplinire toate obligaţiile sociale şi să procedez ca la carte.

Speram din toată inima şi mă rugam ca lucrările de la fermă să decurgă cât mai normal cu putinţă, astfel încât să petrec cât mai mult timp cu Mary şi lucrările de toamnă să nu ne zădărnicească planurile. Lucrurile merseră bine până la jumătatea lunii iulie. Mă străduisem din greu să termin cositul ca să pot trece la următoarea etapă a lucrărilor. Mi se părea că trecerea de la un stadiu la altul făcea ca zilele să treacă mai repede, grăbind vremea când voi putea fi cu Mary.

Însă ploaia îmi zădărnici planurile. Privind spre cerul plumburiu, am ştiut că vom avea parte de ceva mai mult decât o simplă ploaie de vară. În timp ce intram cu tractorul pe poartă şi-l îndreptam spre şopron, m-am simţit teribil de agitat. De la un capăt la celălalt al orizontului, nori negri şi ameninţători planau deasupra mea, fără a se zări nici măcar un petic de cer.

Am lovit cu pumnul volanul tractorului. *Vremea asta păcătoasă îmi va da peste cap toate planurile!* am izbucnit.

Am făcut treburile din jurul casei într-o dispoziţie proastă, apoi am intrat în casă, la cină. Unchiul Charlie ne pregătise aceeaşi tocană fără niciun gust. M-am dus cu gândul la bucatele gătite de Mary. Fripturile, chiflele, sosul. Apoi privirea mi se opri pe plăcintele mari cu piersici aşezate pe tăblia bufetului.

— De unde sunt plăcintele? am întrebat, ştiind fără să întreb că nu unchiul Charlie le făcuse.

— Le-a adus Mary. A venit să culeagă sfecla.

Mary fusese aici – şi nici măcar nu aşteptase să mă vadă.

— A vrut să-ţi ducă ceva de mâncare la câmp, da’ a venit norul ăla gros şi s-a grăbit să ajungă acasă, explică bunicul.

Am încuviinţat, liniştindu-mă puţin.

Am mâncat tocana, tot timpul gândindu-mă la plăcintă. Se dovedi a fi aşa cum mă aşteptasem. Cu fiecare îmbucătură dorul după Mary creştea şi mai mult, dar nu din cauza plăcintei. Aceasta doar îmi amintea cât de mult îmi lipsea Mary.

După cină am încercat să-mi ocup vremea cu câte ceva. Am ajutat la spălatul vaselor, observând că nu ne prea străduisem să păstrăm curată soba cea mare, neagră. Am încercat, fără prea mare succes, să-mi peticesc salopeta decolorată. Am încercat să citesc revista fermierului, însă cuvintele nu reuşeau să intre în căpăţâna mea groasă. În cele din urmă, am renunţat. Luând-o pe Pixie în braţe, m-am îndreptat spre scări, ca să mă duc la culcare. Însă n-am putut adormi. Continuam să mă gândesc la Mary. Pixie părea să-şi dea seama că ceva mă neliniştea. Îmi linse mâna şi scânci încetişor.

— Îmi pare rău, bătrânico, am spus, înghiţindu-mi frustrarea, îmi lipseşte. Atât de mult. Ştiu că perioada asta de curtare ar trebui să fie specială – da’ mă gândesc întruna că dacă n-ar trebui s-o

curtez, ea s-ar afla deja aici, unde-i este locul – alături de noi. Nu ştiu cât mai pot suporta aşteptarea asta.

Nu era vorba că Pixie era neînţelegătoare – însă îmbătrânea. Probabil se gândea că ea merita un somn bun, chiar dacă eu nu puteam dormi. Mă linse pe obraz şi apoi se retrase, instalându-se la locul ei obişnuit de la picioarele patului.

Am rămas întins acolo, în întuneric, îndurerat şi singuratic, supărat pe ploaia ce lovea încă neîndurătoare acoperişul de deasupra capului meu. *Ploaia asta încetineşte totul,* mi-am spus judecând iraţional. *Sunt nevoit să aştept şi mai mult după Mary.*

Ziua următoare continuă să plouă. Am vrut s-o vizitez pe Mary, însă dispoziţia mea era atât de proastă, încât m-am gândit că e mai bine să nu mă duc.

Seara, mi-am pierdut din nou timpul învârtindu-mă de colo-colo. Nu ştiu cum au putut să mă suporte bunicul şi unchiul Charlie. În cele din urmă, i-am făcut semn lui Pixie şi m-am dus la culcare.

În seara aceea căţeluşa nu s-a mai deranjat să mă consoleze. Probabil că-şi dăduse seama că era o problemă personală. După ce mă linse o dată pe obraz, se îndreptă încetişor spre picioarele patului şi se aşeză, oftând adânc.

Am rămas întins pe pat, ascultând vântul şi ploaia, urându-le pe amândouă şi urând felul în care mă simţeam. Nu puteam dormi. M-am învârtit de pe o parte pe alta, transpirând şi tremurând mai apoi. Bunicul şi unchiul Charlie se duseră la culcare, în cele din urmă. Am văzut o rază de lumină trecând prin faţa uşii mele, apoi am rămas în beznă. În cele din urmă, n-am mai putut suporta. M-am dat jos din pat şi mi-am tras pantalonii pe mine. Mi-am îmbrăcat cămaşa şi am apucat şosetele şi încălţările. Ştiam că nu voi face atât de mare zgomot dacă voi coborî scările desculţ.

Am auzit-o pe Pixie foindu-se şi scheunând încetişor, ca şi când

ar fi vrut să mă întrebe ce mai puneam la cale, însă nici măcar nu m-am oprit ca s-o mângâi pe creştetul fin. Nu mai puteam suporta nici măcar o clipă în plus. Mă duceam s-o văd pe Mary.

CAPITOLUL 13

PLANURI

Nici măcar nu-mi trecuse prin cap să iau pe mine pardesiul impermeabil. M-am udat până la piele încă înainte de a ajunge la grajd. Apa se prelingea de pe borul pălăriei şi-mi picura pe ceafă. Vântul mă biciuia cu rafalele lui, lipindu-mi pantalonii de picioare şi înfăşurându-mi haina de lucru în jurul trupului.

Nu îndrăzneam să mă urc la volanul maşinii pe asemenea vreme. Pe Chester îl lăsasem la păşune şi rareori venea să mănânce aproape de grajd. Însă unul dintre caii pe care-i foloseam la lucru se lipise de gardul îngrăditurii, primind rafalele de vânt din spate şi ţinându-şi capul plecat. L-am strigat şi m-am dus să deschid uşa grajdului. Calul păru de-a dreptul bucuros să poată intra la adăpost de vânt şi de ploaie.

M-am simţit aproape ca un trădător când, în loc să-l tratez cu o măsură de grăunţe, i-am strecurat un căpăstru pe cap. Nu se zbătu, dar cred că a fost tare dezamăgit.

Am fost nevoit să-l îndrum cu grijă tot drumul. După cum bănuisem, drumul era deja alunecos, iar calul nu păşea cu aceeaşi siguranţă pe care o avea Chester. În plus, norii întunecaţi făceau ca noaptea să fie atât de întunecată, încât abia puteam vedea copacii

ce mărgineau strada.

— Oare de ce n-am pornit pe jos? am mormăit în barbă în timp ce ne străduiam să înaintăm, deşi ştiam că un cal putea păşi mai bine decât mine prin noroi.

Când am intrat cu bătrânul Barney pe aleea ce ducea spre casa familiei Turley, nicio lumină nu se zărea la ferestre. Ştiam că probabil se duseseră de multă vreme la culcare, iar o parte din mine mă îmboldea să-mi întorc calul şi să mă duc acasă. Dar nu puteam. Pur şi simplu, nu puteam. Cealaltă parte din mine îmi spunea că trebuia s-o văd pe Mary.

Am trecut frâiele pe deasupra capului lui Barney şi le-am prins de stâlpul de pripon. Am avut de furcă şi numai ca să traversez curtea. Am alunecat tot drumul până la casă. Dinţii îmi clănţăneau şi eram ud până la piele. Probabil că o să răcesc cobză – dar acum nu era timpul să-mi fac probleme pentru asta.

Ca să nu bat la uşă şi să trezesc toată casa, m-am dus direct la fereastra camerei lui Mary. Am bătut cu degetele în geam, întrebându-mă dacă mă putea auzi, în cazul în care adormise.

Însă storul mişcă aproape imediat şi perdeaua fu dată la o parte.

— Cine este? întrebă Mary încetişor.

Aşa cum ar fi trebuit să se fi întâmplat deja în tot acest timp, m-am simţit ca un neghiob. *Ce caut eu aici? Ce va crede Mary despre asta?* Gândurile şi sentimentele se învălmăşiră în capul meu. *Ce va spune tatăl ei?* Dacă până acum fusese gata să-şi dea consimţământul, cu siguranţă că o să-şi schimbe părerea. Aş fi vrut să dau bir cu fugiţii şi să mă ascund, dar n-am făcut-o. Pur şi simplu, nu puteam. Trebuia s-o văd pe Mary.

— Sunt eu, Josh, am spus cât de clar şi încet am putut, ca să pot fi auzit doar de Mary.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? Glasul ei tremura şi mi-am dat seama, pentru prima dată, că probabil se aştepta la ceva rău.

— Nu. Nu s-a întâmplat nimic, m-am grăbit s-o asigur. Doar... trebuia să te văd... atâta tot.

Mary ezită o clipă.

— Du-te la uşă, îmi spuse. Vin imediat.

Se îndreptă spre uşă, înfăşurată bine într-un capot gros de casă. Îmi deschise uşa şi icni.

— O, Josh. Eşti ud până la piele. O să răceşti!

Nu puteam nega lucrul acesta, aşa că doar am ridicat din umeri.

— Dă-ţi jos încălţările şi şosetele, îmi porunci cu suficientă autoritate în glas. Şi haina, adăugă ea. Mă întorc imediat.

Am pus deoparte pălăria din care încă mai picura apă şi mi-am dat jos haina îmbibată de apă. Mi-am scos încălţările ude leoarcă şi mi-am tras din picioare şosetele la fel de ude. Stânjenit, am observat mizeria teribilă pe care o făcusem în faţa uşii casei familiei Turley.

Mary se întoarse chiar în clipa în care-mi scoteam şi cea de-a doua şosetă. În braţe avea câteva haine uscate şi un prosop aspru.

— Sunt ale lui Mitch, explică ea. Du-te în dormitorul lui şi dezbracă-te de hainele ude. Mă duc să pun de cafea.

— Dar... dar o să las mizerie peste tot pe podea, am spus şovăielnic.

— O şterg. Acum grăbeşte-te, mă îndemnă ea.

M-am grăbit. Era amuzant să mă las condus în felul acesta de Mary.

Nu mi-a luat prea mult timp ca să mă şterg cu prosopul şi să mă strecor în hainele împrumutate. Însă continuam să tremur şi când m-am întors în bucătărie.

— Tatăl tău o să-mi tăbăcească pielea, am spus clănţănind din dinţi, în timp ce încercam să-mi încălzesc mâinile la focul abia aprins în sobă.

— Tata ar dormi şi în timpul unui uragan, răspunse Mary în timp ce puse pe sobă ibricul pentru cafea.

— Ar dormi?

— Fii sigur.

Mary se întorsese în camera ei în timp ce eu mă schimbasem, iar acum era îmbrăcată cu haine de casă. Ba chiar îşi legase cu grijă şorţul peste rochia de bucătărie. Am observat, cu toate că nu am spus nimic, că Mary nu purta una din rochiile de duminica, aşa cum făcea întotdeauna când veneam în vizită la ea, iar părul nu-i era la fel de atent aranjat ca de obicei. Acum şi-l legase simplu, la spate, cu o fundă.

— Dacă nu s-a întâmplat nimic grav – cu nimeni, spuse ea cu grijă fără a se uita la mine din locul în care se afla, lângă sobă, vrei să-mi spui şi mie ce te aduce aici într-o noapte ca asta?

Mi-am ţinut răsuflarea. Oare detectasem o urmă de muştruluială în glasul ei? Era supărată pe mine? Avea toate motivele. Am aşteptat o clipă. Mary aşteptă şi ea.

— Nu... nu am putut dormi, am răspuns jalnic.

Mary se răsuci ca să mă privească. Probabil gândea că-mi pierdusem mintea. În lumina lămpii, îi puteam vedea slab cicatricea de pe frunte, semnul rămas în urma accidentului. Acesta îmi amintea cât de aproape fusesem s-o pierd.

— N-ai... n-ai putut să dormi? întrebă întorcându-se să pună încă o bucată de lemn în foc şi mutând – fără a fi nevoie – ibricul de cafea pe plita sobei.

Am tăcut. Mary sparse tăcerea.

— Pare... pare a fi un... un motiv destul de şubred pentru a te

aventura afară pe o ploaie ca asta, Josh, spuse ea încet.

— Este, am recunoscut. Apoi am continuat, şovăind:

— Doar că motivul pentru care n-am putut dormi a fost că... că trebuia să te văd.

Mary se mişcă uşor din loc, însă nu se întoarse spre mine.

— Mi-a fost... mi-a fost dor de tine, am spus în cele din urmă, bâlbâindu-mă.

Mary se îndreptă uşor de spate.

— Puteai să-mi spui asta la o oră decentă, Josh, îmi aminti ea.

Era supărată pe mine. Mary, care nu se supăra niciodată pe nimeni – care întotdeauna găsea o explicaţie rezonabilă pentru lucrurile nesăbuite pe care le făceam – care lupta pentru mine, îmi ţinea partea. Era supărată – şi până acum n-o supărasem niciodată.

Ţintuit locului, nu reuşeam să mă hotărăsc ce să fac. N-ar fi trebuit să vin – nu la o asemenea oră, nu pe ploaia ce lăsase pete de noroi pe duşumeaua ei. Dădusem dovadă de nesăbuinţă şi prostie. Mă gândisem doar la singurătatea mea – nu la sentimentele şi drepturile ei.

Însă Mary mi se adresă din nou – iar glasul îi tremură.

— Te-am aşteptat toată seara trecută – toată seara asta. Ştiu că n-ai fost ocupat. Nu puteai face nimic afară, în ploaie. Dar n-ai venit. Şi în cele din urmă am...

Eu însă nu mai ascultam cuvintele ei. Înţelegeam ce era în spatele lor, înţelegeam foarte clar. Mary nu era supărată pe mine pentru că venisem. Era supărată pentru că nu venisem *mai devreme.*

M-am uitat la spatele ei drept şi zvelt, cu şorţul frumos legat în jurul taliei. Umerii frumos arcuiţi îi erau ridicaţi cu îndrăzneală, iar capul şi-l înălţase cu încăpăţânare. Suficient pentru a mă împinge în faţă dintr-o singură mişcare. Mi-am pus braţele în jurul ei şi mi-am

îngropat faţa în părul ei. Ochii mi se umplură de lacrimi, fără să-mi dau seama de ce.

— Mary, am şoptit, am venit pentru că nu mai puteam suporta să stau fără tine. Am fost atât de supărat din cauza vremii, încât n-am vrut să te mai împovărez şi pe tine cu asta. Dar nu pot... nu pot să stau fără tine. Vreau... vreau să te căsătoreşti cu mine... cât de curând posibil. Nu mai pot suporta să stăm departe unul de celălalt. Te rog, te rog iartă-mă că am venit atât de târziu, dar...

Mary se întoarse în braţele mele. Când am deschis ochii, mă privi direct în faţă.

— O, Josh! spuse ea plângând. Da. Da. Iar lacrimile ei se amestecară cu ale mele când îşi lipi obrazul de faţa mea.

Nu ştiu cât aş mai fi continuat s-o ţin în braţe şi s-o sărut dacă n-ar fi fost cafeaua ce dădu pe dinafară. Cu un ţipăt, Mary se smulse de lângă mine şi sări să ia ibricul de pe foc.

— Stai jos, spuse ea ştergându-şi ochii cu colţul şorţului, arătându-mi un scaun de bucătărie. Se grăbi să şteargă soba şi să toarne cafeaua în ceşti.

Îşi trase scaunul lângă mine şi-şi puse bărbia în mână.

— Acum, domnule, ce spuneai...? mă tachină ea.

Am râs împreună cu ea. Apoi am redevenit serios.

— Cred că... cred că-ţi ceream să te căsătoreşti cu mine – într-un mod cu totul nepotrivit, am recunoscut. Nu aşa cum plănuisem. Mi-am stricat toate planurile. Adică... am avut tot felul de idei, care mai de care mai interesante. Am petrecut ore întregi gândindu-mă la ele. Am ales cuvintele potrivite pentru o asemenea ocazie. Nu trebuia să te cer aşa... pe nerăsuflate.

M-am oprit şi am clătinat din cap.

— Îmi pare rău, am şoptit.

Mary întinse mâna şi-mi mângâie obrazul.

— Îţi pare rău? îţi pare rău pentru că ţi-a fost dor de mine? Pentru că mă iubeşti?

— Pentru că am stricat unul dintre cele mai frumoase momente. Pentru că am ruinat un lucru ce trebuia să fie foarte special.

— Josh, spuse Mary blând, cu ochii plini de lacrimi şi vocea tremurând de emoţie. Tocmai mi s-a spus că sunt iubită. Am fost întrebată dacă vreau să-mi împart viaţa cu a ta... pentru totdeauna. Josh, momentul acesta nu poate fi mai special decât este.

O lacrimă se prelinse pe obrazul ei. Am întins mâna şi am şters-o.

— Nici măcar nu am inelul, i-am mărturisit.

— O să faci rost de el, îmi veni Mary în apărare.

— Nici... nici măcar n-am vorbit cu tatăl tău.

— O să-ţi dea binecuvântarea.

Apoi am tras adânc aer în piept.

— Asta nu e tot, am spus rar în timp ce Mary aşteptă. Nu... nu vreau să aştept, am spus pe nerăsuflate. Nici până după seceriş. Nicio lună. Nici măcar o săptămână dacă...

Ochii lui Mary se deschiseră larg.

— Ştiu că nu e drept. E teribil de egoist din partea mea. Dar n-o să vii acasă decât când ne vom căsători şi cred că n-aş putea suporta nici dacă ai veni – dar îţi spun sincer, Mary, nu vreau să mai aştept. Ştiu... ştiu că nu e rezonabil, că o fată are nevoie de timp ca să-şi facă rochia, să coasă feţele de pernă şi... şi să facă tot ce fac fetele, dar...

— Duminică? spuse Mary.

— Nu trebuie să avem un tort extravagant şi toate celelalte ornamente... şi feţe de pernă avem, iar tu ai putea îmbrăca rochia aceea frumoasă, albastră...

— Duminică? spuse din nou Mary.

M-am încruntat, fără să înţeleg ce vrea să spună.

— Cred că eu pot fi gata duminică, dacă şi tu poţi, spuse Mary liniştită.

— Duminică? Care duminică?

— Duminica viitoare.

— Duminica *viitoare*?

— Acum e marţi, spuse Mary cu voioşie în glas. După marţi vine miercuri, apoi joi, vineri şi sâmbătă. Apoi vine duminică. Pot fi gata duminică.

— Duminică? Duminica viitoare? am spus bâlbâindu-mă.

— Încerci cumva să dai înapoi? mă tachină ea.

— Sigur că nu. Doar... am presupus că ai nevoie de...

— Mi-ai făcut de cunoscut deja că plănuieşti să mă ceri în căsătorie, ţii minte? Ei bine, nici tortul, nici rochia nu sunt gata – *încă.* Dar Lou a spus că ea va face tortul, iar eu am găsit o bucată frumoasă de material şi ştiu să mânuiesc repede maşina de cusut. Faye şi Lilli mă vor ajuta. Au promis. În ce priveşte feţele de pernă, Josh... acestea sunt *singurele* lucruri care *sunt* gata.

Niciunul dintre noi nu dădea nicio atenţie ceştilor de cafea care acum stăteau reci în faţa noastră. Mi-am împins ceaşca deoparte ca să n-o răstorn şi mi-am pus braţele în jurul lui Mary.

— Duminică, am spus eu zâmbind larg. Sigur. Duminică. Apoi mintea mea se puse pe treabă. Mai aveam câteva lucruri de făcut până duminică. Cum le voi termina la timp pe toate? Primul lucru mâine dimineaţă este să cumpăr inelul. Două inele, de fapt. Apoi voi... voi... ei bine, voi vorbi cu unchiul Nat şi cu mătuşa Lou, asta voi face. Ei vor avea o întreagă listă cu ce trebuie făcut. Eu n-aveam nicio idee.

Mary se foi.

— Tata? spuse ea.

— Spuneai că poate dormi şi în timpul uraganului, i-am amintit.

— Şi-i adevărat, zâmbi Mary, ciufulindu-mi părul încă ud. Nu însă şi în timpul nunţii uneia dintre fiicele lui. Ai face bine să-ţi piepteni părul înainte să-l trezesc. Mă sărută pe nas şi plecă.

Mintea începu din nou să se frământe.

— Barney, am mormăit. Nu l-am pus la adăpost.

Am privit în jur ca să descopăr o haină impermeabilă, nevrând să mă ud iarăşi. Poate că Mitch nu-şi mai lăsase acasă nimic altceva.

Am găsit mantia de ploaie a domnului Turley şi mi-am luat libertatea de a o împrumuta atâta cât să pun calul la adăpost şi să-i arunc o mână de fân în iesle.

Când m-am întors în bucătărie am reuşit să-mi pieptăn părul şi să netezesc puţin cutele cămăşii uzate a lui Mitch. Pentru pantaloni n-am găsit nicio soluţie – erau prea scurţi. Mitch era mai scund decât mine.

Mary şi domnul Turley intrară în bucătărie câteva minute mai târziu. Domnul Turley era încă somnoros şi puţin confuz, însă Mary strălucea. Îşi schimbase rochia într-una albastră, drăguţă, cea despre care îi amintisem înainte. Părul îi era frumos prins în ace. Îmi adresă un zâmbet încurajator, iar eu am tras adânc aer în piept şi mi-am început micul discurs.

— Domnule, îmi dau seama că nu este o oră potrivită şi îmi cer scuze pentru asta – însă aş vrea – aş vrea să vă cer mâna fiicei dumneavoastră, Mary, domnule. Eu... o iubesc pe Mary, din toată inima, iar ea a... ea m-a onorat întorcându-mi această dragoste, domnule, şi...

Cred că domnul Turley auzise destul, sau poate că era

nerăbdător să se întoarcă în pat. Întinse mâna şi-mi strânse mâna viguros.

— Voi fi mândru s-o fac, fiule, spuse el cu glasul răguşit, voi fi mândru. Apoi, cu glasul puţin înecat de emoţie, adăugă:

— Mama ei ar fi fost tare fericită.

Mary îşi strecură braţul în jurul meu şi mă îmbrăţişă scurt, apoi alergă s-o trezească pe Lilli şi să-i dea vestea cea bună.

Nimeni nu se întoarse la culcare în acea noapte, nici măcar domnul Turley. Am rămas până când cerul începu să se lumineze. Soarele nu-şi făcu apariţia din cauza norilor, dar acum nu-i mai băgăm în seamă. Am povestit toată noaptea, făcând planuri de nuntă. Apoi, odată cu ivirea zorilor, am sărutat-o pe Mary şi mi-am luat rămas bun de la ea, am împrumutat mantia de ploaie a domnului Turley şi am încălecat pe Barney ca să mă întorc acasă.

Am ajuns înainte ca bunicul sau unchiul Charlie să se fi dat jos din pat. Totuşi, Pixie mă aştepta adulmecând la uşă, cu o privire încurcată în ochi.

Am luat-o în braţe şi am ţinut-o aproape.

— Pixie, i-am spus, mă căsătoresc. Nu „cândva”, ci duminică. Duminica *asta.* Apoi am lăsat deoparte orice precauţie şi am strigat cât m-au ţinut plămânii, ca toţi cei din casă să audă.

— Mă căsătoresc duminică! Duminică! Duminica *viitoarei* Auziţi? *Mă căsătoresc!*

CAPITOLUL 14

VINE DUMINICA!

Am fost uşurat când ploaia se opri. Aveam o mulţime de planuri de făcut şi trebuia să merg în mai multe locuri. Ar fi fost de nesuportat să le fac pe toate în ploaie.

Drumurile erau noroioase şi pline de făgaşe, aşa că nici nu se punea problema să folosesc maşina. De cele mai multe ori am încălecat pe Chester şi ştiu că în acea săptămână calul meu a avut ocazia să audă o mulţime de declaraţii de dragoste – cu toate că nu-i erau adresate lui.

Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără ajutorul unchiului Nat şi al mătuşii Lou. Până şi bunicul şi unchiul Charlie îmi dădură o mână de ajutor – de cele mai multe ori făcând treburile din jurul casei în locul meu, în timp ce eu alergam dintr-un loc în altul. Erau şi ei aproape la fel de entuziasmaţi ca şi mine.

L-am rugat pe Avery să fie cavalerul meu de onoare. Când am fost nevoit să-mi aleg cavalerul de onoare, mi s-a pus un nod mare în gât. Ştiam că, dacă lucrurile ar fi fost altfel, Willie ar fi fost cel care ar fi stat lângă mine.

Mitch ar fi fost a doua persoană pe care aş fi ales-o – mai mult de dragul lui Mary, însă Mitch trimise vorbă că nu putea ajunge la nuntă duminică, transmiţându-ne toate urările sale de bine. Aşa că m-am dus la Avery, iar acesta zâmbi cu gura până la urechi în timp ce-mi acceptă invitaţia.

Mary o alese pe Lilli ca domnişoară de onoare, iar Lilli era şi ea foarte entuziasmată cu privire la aceasta.

Credincioasă promisiunii făcute, mătuşa Lou pregăti tortul. Tot ea vorbi cu câteva doamne de la biserică care se oferiră să pregătească o masă festivă după ceremonie. Toată lumea părea dornică să dea o mână de ajutor şi ştiam că asta se datora, în parte, faptului că Mary îşi pierduse mama.

Până şi Sarah se implică.

— Mama spune că eu pot servi punciul, unchiule Josh, mă informă ea, primind în schimb o îmbrăţişare de la mine şi asigurarea că va face o treabă bună.

Joi am pornit să cumpăr inelele, dar am plecat la oraş, pentru că orăşelul nostru nu avea ceea ce consideram eu că se potriveşte cel mai bine pentru Mary. Cât îmi doream ca drumurile să fie practicabile pentru maşină! Însă Chester se descurcă cum putu mai bine. Când am ajuns acasă seara, eram amândoi frânţi de oboseală, însă chiar şi aşa, m-am spălat şi m-am îndreptat spre casa lui Mary. M-am gândit că Chester îşi folosise picioarele destul în acea zi, aşa că am mers pe jos. Nu era atât de departe, mai ales dacă o luam pe scurtătură, traversând păşunea.

Mary păru puţin surprinsă când deschise uşa.

— Aşteptai pe altcineva? am tachinat-o.

— Nu, Josh, râse ea trăgându-mă înăuntru. Dar nici pe tine nu te aşteptam. Mă gândeam că eşti prea ocupat ca să vii în vizită.

— Am fost, am spus eu pe ton de glumă. Sunt... dar m-am gândit că ţi-ar plăcea să ai aşa ceva înainte de ziua de duminică. I-am întins cutiuţa în care se afla inelul ei.

Mary icni încetişor şi întinse mâna. Am tras înapoi cutia.

— Nu aşa de repede, i-am spus. Încă nu mi-ai spus cât de minunat este bărbatul cu care te vei căsători duminică.

Mary aruncă o privire către masa din spatele ei. Am văzut risipite pe ea bucăţi mari şi mici de material alb.

— Dacă nu mă laşi în pace şi nu pleci, n-o să mai fie nicio nuntă duminică, mă avertiză ea. Fără rochie... nu e nuntă.

M-am răsucit ca să mă uit mai atent la masă, însă Mary îmi puse mâna pe ochi.

— Nu te uita, îmi porunci ea. Nu e corect să vezi rochia înainte de nuntă.

— Atunci haide afară, pe verandă, i-am sugerat.

— Dar numai puţin, insistă Mary, prefăcându-se că n-o interesa cutia cea mică, în timp ce se lăsa condusă către băncuţa de pe verandă.

Am aşezat-o pe băncuţă, iar eu m-am aplecat pe un genunchi, în faţa ei. I-am luat mâna şi i-am spus încetişor:

— Mary Turley, vrei să-mi faci cinstea de a deveni soţia mea – duminica viitoare? am adăugat cu un zâmbet.

Mary întinse mâna şi-mi ciufuli părul, apoi se răzgândi şi-şi aşeză mâna pe obrazul meu.

— Aş fi cea mai fericită fată din lume, spuse ea, zâmbetul ei blând transmiţând mai mult decât o puteau face cuvintele.

I-am luat mâna şi i-am sărutat palma – apoi am deschis cutiuţa şi am scos inelul. Cu grijă, l-am strecurat pe degetul subţire al lui Mary.

— O, Josh, murmură ea, ridicând mâna ca să studieze inelul, apoi ducându-l la buze. Este frumos.

Se aplecă şi mă sărută, iar eu mi-am pus şi celălalt genunchi jos.

— Acum du-te şi termină rochia aceea, am îndemnat-o. Nu vreau niciun fel de scuză duminică.

Însă am mai zăbovit puţin, discutând despre planurile noastre şi împărtăşindu-ne unul altuia cum mergeau lucrurile. Se întunecase când am pornit înapoi spre casă, traversând păşunea. Fluieram în timp ce înaintam, luminat de lumina lunii. Niciodată nu fusesem mai fericit. Tocmai pusesem inelul pe degetul lui Mary, iar duminică urma să fie cea mai minunată zi a vieţii mele.

Urma să fim căsătoriţi de îndată ce se isprăvea serviciul divin de duminică dimineaţă. Totul era pregătit, după cât îmi puteam da seama. Urma să port costumul de mire la biserică. Mary şi Lilli

urmau să se schimbe de haine după biserică, acasă la Lou. Lou aranjase lucrurile pentru masa festivă, cu ajutorul enoriaşilor. Serviciul de argint al lui Mary fusese perfect lustruit şi era pregătit pentru a-i servi pe invitaţi. Ştiam că acele piese de argint însemnau pentru Mary mai mult decât un serviciu de ceai şi de cafea. Erau un mic simbol al prezenţei mamei sale la nunta noastră. Mai ştiam şi că Mary va duce dorul mamei sale chiar mai intens în ziua nunţii ei.

Duminică m-am trezit cu mult înaintea zorilor, lustruind, netezind şi curăţind – timp de aproape o oră. Ceva nemaiîntâlnit la mine. Bunicul şi unchiul Charlie nici măcar nu mă tachinară. Şi ei erau ocupaţi cu lustruitul şi netezitul.

În cele din urmă, eram cu toţii gata de plecare. Drumurile se uscaseră suficient pentru a lua maşina. Încercasem s-o lustruiesc cu o zi înainte, cu toate că încă mai păstra zgârieturile şi urmele accidentului.

Am urcat în maşină, şi am pornit pe aleea cea lungă. Nu doream să conduc cu viteză, deşi abia aşteptam să ajung în oraş. Ici-colo, de-a lungul drumului, gropi pline de noroi îi aşteptau pe cei nepregătiţi. Iar noi n-aveam de gând să ne pricopsim cu pete de noroi pe costumele şi încălţările de duminică, atât de bine lustruite.

Am ajuns foarte devreme, aşa că am început să mă plimb de colo-colo, aşteptând să sosească Mary şi familia ei.

Veni şi Matilda, cu toate că încă mai avea piciorul în ghips.

— N-aş fi ratat ziua asta pentru nimic în lume! exclamă ea, oferindu-mi una din îmbrăţişările ei impulsive. Sunt atât de fericită pentru tine, Josh, spuse ea. Fericită pentru amândoi.

Îi salută şi pe bunicul şi pe unchiul Charlie cu aceeaşi îmbrăţişare.

— O, mi-e dor de voi, strigă ea. De toţi. Vara asta pare atât de lungă, spuse ea cu lacrimi în ochi. Dar am veşti bune, continuă ea.

Am primit postul pe care l-am cerut, aproape de casă.

— Vrei să spui că nu vii înapoi...? începu bunicul.

— O, n-aş putea, spuse Matilda încet. Adică... vreau să spun... sunt fericită pentru Josh şi Mary, însă n-ar mai fi acelaşi lucru acum. Adică... n-ar fi corect pentru tinerii căsătoriţi să aibă pe cineva...

Bunicul încuviinţă, însă am remarcat tristeţea din privirea lui. Trebuia să admit că nici măcar nu mă gândisem la dilema Matildei. Însă avea dreptate. Era mai bine ca eu şi Mary să pornim în viaţa de familie fără a mai avea şi pe altcineva în preajmă. Era destul că urma să împărţim casa cu bunicul şi cu unchiul Charlie. Voi discuta cu Mary mai târziu despre noua învăţătoare, însă după părerea mea, era timpul ca altcineva dintre vecini să-şi ofere casa pentru găzduire.

— Însă au găsit o învăţătoare nouă care să mă înlocuiască. Vocea Matildei îmi întrerupse gândurile. Şi eu am găsit o şcoală nouă, aşa că totul s-a aranjat.

În acel moment, Matilda fu din nou întreruptă – de data asta o intervenţie binevenită – sosiseră cei din familia Turley. Mary ţipă de bucurie la vederea Matildei şi-i alergă în întâmpinare, cu braţele deschise. Se îmbrăţişară, plânseră şi iar se îmbrăţişară. Nu mă deranja. La urma urmei, începând de astăzi, eu şi Mary aveam o viaţă întreagă la dispoziţie. M-am retras şi am urmărit scena.

Apoi mi-am dat seama că ar trebui să-l salut pe domnul Turley. Nu-l mai văzusem niciodată la biserică până atunci, decât la înmormântarea soţiei sale. I-am strâns mâna şi i-am zâmbit, neştiind exact ce să spun. El îmi adresă un zâmbet cam tras de păr. Părea puţin încurcat. Fetele se mai potoliră, iar Mary veni la mine şi-şi strecură mâna mică şi caldă în mâna mea. I-am şoptit la ureche „Bună dimineaţa, iubito”, iar obrajii i se îmbujorară. Era timpul ca serviciul divin să înceapă, aşa că ne-am îndreptat spre biserică şi

ne-am aşezat.

Slujba din acea dimineaţă mi se păru mai lungă decât de obicei. Probabil că fusese o predică bună – unchiul Nat predica întotdeauna bine. Însă din nu ştiu ce motiv, n-am prea reuşit să mă concentrez. Când am aruncat o privire la ceasul de buzunar pe care-l primisem de la unchiul Nat şi mătuşa Lou, am fost uimit să descopăr că serviciul divin se încheiase chiar mai repede decât de obicei! apoi am simţit din nou cum Mary îşi strecoară preţ de o clipă mâna în mâna mea, iar eu i-am strâns-o încetişor. Era micul nostru mesaj prin care ne comunicam că nu mai era mult şi vom sta în faţa pastorului rostindu-ne legămintele de iubire şi dedicare – şi că aşteptam cu nerăbdare acea clipă.

De îndată ce se ivi ocazia, Mary se strecură afară şi se îndreptă spre casa mătuşii Lou, iar eu am rămas ca să mă asigur că toate lucrurile erau pregătite. Nu era nevoie – la altar era aşezat un buchet frumos de flori din grădina mătuşii Lou, iar de o parte şi de cealaltă a lui fuseseră aprinse lumânări. Mi-am îndreptat cravata – din nou – şi mi-am netezit o buclă rebelă de păr.

În cele din urmă, Sally Grayson se aşeză la orgă şi unchiul Nat păşi în faţa bisericii. Era semnul că trebuia să mă alătur lui. I-am dat un cot lui Avery şi mi-am şters mâinile de batista pe care mi-o dăduse mătuşa Lou. M-am îndreptat stânjenit spre partea din faţă a bisericii, pe culoarul ce-mi păru la fel de lung ca aleea ce ducea la casa de la fermă. Măiculiţă, ce emoţii aveam. Am încercat să înghit, dar n-aveam ce. În cele din urmă, am remarcat zâmbetul liniştitor al unchiului Nat şi m-am oprit lângă el împreună cu Avery, mi-am dres glasul şi am aşteptat, străduindu-mă să evit toate acele priviri aţintite spre mine.

La capătul culoarului îşi făcu apariţia Lilli. Arăta bine. Cred că şi Avery a remarcat lucrul acesta, căci în mintea mea înceţoşată, mi

s-a părut că o urmăreşte cu atenţie sporită.

Apoi îşi făcu apariţia Mary, la braţul tatălui său, pregătită să străbată distanţa ce o despărţea de mine.

Rochia ei era simplă însă foarte atrăgătoare, potrivindu-i-se perfect. Voalul îi acoperea faţa, ascunzându-i în parte zâmbetul şi părul atât de frumos. Însă i-am putut vedea ochii sclipitori, iar aceştia îmi spuneau tot ce aveam nevoie să ştiu.

— Dragii mei... Glasul ferm al unchiului Nat era ca o ancoră pentru emoţiile mele învolburate.

Ceremonia fu scurtă, însă am spus din toată inima fiecare cuvânt al promisiunilor adresate lui Mary înaintea lui Dumnezeu şi a martorilor. Din expresia şi fermitatea răspunsurilor ei, ştiam că şi ea le rostise din toată inima.

— În bogăţie şi în sărăcie, în boală şi în sănătate... Cuvintele îmi răsunară în urechi mult timp după ce fuseseră rostite.

Însă cuvintele ce mi-au atras atenţia în special erau „s-o iubesc şi s-o preţuiesc până când moartea ne va despărţi”.

Auzisem multe despre dragoste. Şi credeam că o înţelegeam. Nu mă îndoiam deloc de dragostea mea pentru Mary. Însă ştiam oare ce însemna s-o *preţuiesc*? Am hotărât ca, atunci când mi se va ivi ocazia, să caut semnificaţia acestui cuvânt.

După ce am rostit legămintele, unchiul Nat îmi făcu semn să strecor inelul pe degetul lui Mary, după care ne declară soţ şi soţie. Am ridicat vălul lui Mary ca să-i dau sărutul aşteptat şi i-am putut vedea bine sclipirea din ochi şi obrajii îmbujoraţi. Era frumoasă, mireasa mea!

Unchiul Nat ne prezentă congregaţiei drept „domnul şi doamna Joshua Jones!” Ce frumos sunau aceste cuvinte! Ne-am uitat unul la celălalt – eu şi Mary – şi am simţit o uimire şi un entuziasm cum nu mai experimentasem până atunci. Mi-aş fi dorit

să mă opresc şi s-o sărut din nou, însă trebuia să ieşim afară pentru ca oamenii să ne îmbrăţişeze, să ne sărute, să ne felicite, să arunce boabe de orez peste noi, să facă poze şi toate acele lucruri ce se făceau de obicei la nunţi. Am trecut prin toate ca prin vis. De altfel, ce păcat că mi-am dorit să-mi pot aminti întotdeauna tot ce se petrecuse în această zi incredibil de importantă din viaţa mea.

În cele din urmă, am fost îndrumaţi spre demisolul bisericii, pentru masa festivă. Cred că oamenilor li se făcuse destul de foame. Nu ştiu de ce, însă mie nu-mi era. Am mâncat şi eu totuşi, alături de ceilalţi, pentru ca nu cumva Avery să mă ia peste picior şi să spună că sunt „bolnav de dragoste”.

Prietenii noştri rostiră mici discursuri, gemenii familiei Squire cântară „Binecuvântat fie acest cămin”, iar Matilda cântă un cântec foarte frumos bazat pe un text din Scriptură, din povestea lui Rut. Mica Sarah interpretă un cântec la pian. Lou spuse că exersase toată săptămâna ca să-l poată cânta. Ici-colo se mai spuseră câteva glume – probabil destul de amuzante – ce-i făcură pe toţi să râdă. După-amiaza trecu într-o atmosferă plăcută. Urmă despachetarea cadourilor. În ciuda faptului că anunţasem târziu ziua nunţii, cei din biserică se întrecuseră în dărnicie. Am primit câteva lucruri foarte frumoase. Mary fu încântată de lenjeriile primite, de cuverturi, prosoape şi alte lucruri pentru casă, iar lucrul acesta mă făcu şi pe mine fericit.

Nuntaşii începură să se îndrepte spre casele lor şi, în sfârşit, mai rămaseră doar membrii familiei. M-am dezbrăcat de haina de costum şi am început să împachetez cadourile şi să le pun în maşină, ajutând mai apoi la curăţenie. Mary, încă plină de entuziasm şi fericire, părea puţin obosită.

În cele din urmă, am strâns masa şi am îngrămădit totul într-un colţ. Apoi ne-am îndreptat spre casa mătuşii Lou pentru o ceaşcă

de ceai fierbinte şi câteva felii de chec de dovleac. Mary se schimbă, luându-şi pe ea rochia de duminică, arătând la fel de frumoasă ca în rochia de mireasă.

Domnul Turley şi Lilli se retraseră de îndată ce isprăviră de servit gustarea. În timp ce-şi lua rămas bun de la Mary, tatăl ei o ţinu câteva clipe în braţe. Am văzut lacrimi în ochii lui în timp ce se îndepărta şi m-am întrebat cum este să creşti o fiică pe care o iubeşti atât de mult, pentru ca mai apoi s-o dai în grija altui bărbat – în special în cazul unui tată ce-şi pierduse de curând soţia. Am simţit durerea lui. L-am urmat afară, la căruţă.

— Mulţumesc, domnule, am spus cu sinceritate, pentru tot ce aţi făcut ca fiica dumneavoastră să devină femeia frumoasă de acum. O s-o iubesc întotdeauna, vă promit.

În clipa următoare eram unul în braţele celuilalt şi trebuie să spun că niciodată n-am mai avut parte de o îmbrăţişare atât de strânsă. Dintr-odată mi-am dat seama – *am un tată! Am un tată adevărat!* Nu mai avusesem un tată al meu de când fusesem doar un prunc. Am făcut un pas în spate şi l-am privit pe acest bărbat care de acum era parte a vieţii mele. Nu puteam exprima ceea ce simţeam. În schimb am spus, cu glas răguşit:

— Ce-aţi zice să veniţi la cină – miercuri seara?

El încuviinţă şi urcă în căruţă.

— Şi Lilli, desigur, am strigat după el.

L-am urmărit cu privirea până ce dădu colţul, apoi m-am grăbit să-i spun lui Mary despre faptul că-l invitasem pe tatăl ei – *Tatăl nostru* – ca nu care cumva să uit.

Se făcuse târziu când am ajuns acasă. Am descărcat cadourile din maşină şi lucrurile pe care Mary nu dorise să le lase în oraş – cum ar fi serviciul de argint al mamei sale. Mai aveam şi valizele ei, cu toate că mare parte din bagaje îi erau încă în dormitorul de jos,

deoarece nu mai fuseseră duse la ea acasă după accident.

Nu vom avea lună de miere – deocamdată. Îmi părea rău. Discutasem cu Mary despre asta, iar ea mă asigurase că n-o deranjează. Însă eu aveam impresia că o privam de un lucru pe care-l merita.

— După seceriş, i-am promis.

— Josh, insistă ea, important este că vom fi împreună, nu *unde* vom fi împreună. Am iubit-o şi mai mult pentru aceste cuvinte.

În timp ce transportam lucrurile ei în casă, mi-am dat seama că noi, bărbaţii casei, în graba noastră de a pregăti nunta, nu ne gândisem la camera ce va fi a noastră.

— Unde să pun lucrurile astea? întrebă Mary cu candoare.

— În... în... în camera mea, cred, am început eu, însă de îndată ce am rostit cuvintele, mi-am dat seama că nu era cu putinţă. Eu aveam cea mai mică încăpere din casă. Dulapul meu era deja înţesat cu lucrurile mele. Ale lui Mary n-aveau loc acolo.

Bunicul îşi drese glasul.

— În dormitorul principal, spuse el. Mă duc să-mi adun lucrurile, zise el şi dădu să plece.

— O, nu, insistă Mary, nici nu mă gândesc să te dăm afară din camera dumitale, bunicule.

Urmă o discuţie în urma căreia Mary ieşi învingătoare. În cele din urmă, hotărârăm că eu şi Mary vom folosi vechiul dormitor al mătuşii Lou. Era mult mai spaţios decât al meu şi avea un dulap mult mai mare. Am dus lucrurile lui Mary în cameră şi, în timp ce ea despacheta, eu m-am dus să pregătesc cafeaua.

Mary coborî curând şi preluă conducerea treburilor din bucătărie.

— Da’ bine-i că te-ai întors! am tachinat-o eu.

— Aşa deci, tu aveai nevoie de o bucătăreasă! îmi răspunse ea

pe un ton glumeţ.

M-am uitat la bunicul şi la unchiul Charlie. Amândoi aveau pe chip o expresie foarte satisfăcută şi mi-am dat seama că a o aduce pe Mary permanent în familia noastră era cea mai inteligentă mişcare pe care o făcusem vreodată.

CAPITOLUL 15

ÎNCEPUTURI

Odată cu îmbunătăţirea vremii, cu reinstaurarea ordinii în căminul nostru şi cu soţia lângă mine, m-am întors la cositul fânului. Mary îşi luă în stăpânire bucătăria. Vai, dar ce curăţenie straşnică a făcut! Sunt stânjenit să recunosc faptul că noi, bărbaţii, lăsasem în urmă o mizerie mai mare decât mi-am imaginat.

Mary se ocupă şi de restul casei – îmi mută lucrurile din dormitorul meu în al nostru, făcu curăţenie în cămară, petici salopetele de lucru, sortă borcanele pentru murături din pivniţă şi tot felul de alte treburi. Ori de câte ori intram în casă, era ocupată cu câte ceva – deşi adesea se oprea ca să-mi dea o îmbrăţişare şi un sărut.

Miercuri seara domnul Turley şi Lilli veniră la cină. Mary se întrecu pe sine, însă cred că tatăl şi sora ei erau obişnuiţi cu bucatele gătite de ea. Am fost nevoit să-mi reamintesc faptul că Mary gătise pentru tata Turley mai multe meniuri decât gătise pentru mine.

Viaţa mea era total schimbată odată cu prezenţa ei aici. Abia

aşteptam să mă întorc seara de la câmp – şi întotdeauna îmi plăcuse munca la câmp. Mă uitam spre casă de zeci de ori în timpul zilei, doar ca să văd dacă nu cumva o zăresc. Iar ea venea adesea cu un pahar cu apă rece sau lapte bătut. Ba veni chiar şi în grajd, în timp ce mulgeam vaca, şi râse când mă văzu stropind cu lapte pisica. În asemenea ocazii îmi povestea despre ziua ei, despre planurile pentru casă şi grădină.

Sigur că şi bunicul şi unchiul Charlie erau deosebit de bucuroşi de faptul că Mary se întorsese la noi. Unchiul Charlie păşea puţin mai vioi, iar bunicul râdea mai des. Deşi eram dornic să mă bucur cu ei de întoarcerea lui Mary în casa noastră, mă minunam de faptul că ea era într-adevăr a mea – doar a mea – într-un mod unic şi special. În fiecare zi cuvântul „căsnicie” avea pentru mine o nouă semnificaţie şi-l mulţumeam lui Dumnezeu de nenumărate ori pentru ea şi pentru faptul că gândise un plan atât de minunat.

Vineri seara, după ce treaba de afară era terminată, vasele spălate şi aşezate înapoi în bufet şi după ce ne adunarăm cu toţii în jurul mesei din bucătărie pentru diferite activităţi, mi-am amintit că-mi propusesem să aflu ce înseamnă cuvântul *a preţui.*

Dicţionarul era în vechea mea cameră, m-am gândit. Însă când am urcat scările ca să-l iau, am constatat că Mary îmi mutase şi cele câteva cărţi pe care le aveam. M-am dus în camera lui Lou – trebuia să mă obişnuiesc cu schimbarea asta şi să nu mă mai gândesc la acea încăpere ca fiind a lui Lou – acum era a mea, a mea şi a lui Mary. După ce am căutat o vreme, am găsit dicţionarul. L-am frunzărit şi am descoperit cuvântul.

„A preţui – a îndrăgi, a trata cu blândeţe, a îngriji, a hrăni, a creşte, a cultiva, a sprijini”.

Uau! Am citit din nou – şi din nou. *Am promis înaintea lui Dumnezeu că voi face toate acestea!* m-am minunat. Mi se părea că

era un lucru natural pentru mine s-o iubesc pe Mary. Adică, cine putea să nutrească altfel de sentimente faţă de ea? Însă a o „preţui” – asta era ceva diferit. Majoritatea cuvintelor din definiţie erau cuvinte ce reprezentau o alegere, o acţiune – nu un sentiment.

Am îngenuncheat lângă patul nostru cu dicţionarul deschis înaintea mea şi am parcurs fiecare cuvânt în parte din acea listă, promiţându-l lui Dumnezeu într-un mod nou că, având ajutorul Lui, îmi voi împlini promisiunea faţă de El şi faţă de Mary. Ba chiar m-am gândit cum aş putea să-mi ţin promisiunile. M-am rugat ca Dumnezeu să mă ajute să fiu un soţ sensibil şi disponibil pentru Mary.

Când mi-am isprăvit rugăciunea destul de lungă, am auzit o mişcare la uşă. Era Mary.

— Îmi pare rău, Josh... N-am vrut să te întrerup. Eu...

I-am întins mâna.

— Vreau să-ţi arăt ceva, am spus, arătându-i cartea deschisă în faţa mea.

M-am ridicat de pe genunchi şi m-am aşezat pe pat. Mary traversă încăperea şi se aşează lângă mine.

— Ştiai ce înseamnă cuvântul „a preţui”?

— A preţui?

— Da. Ceea ce am promis că vom face unul pentru celălalt, duminica trecută.

— O! exclamă Mary ridicând din sprâncene.

Am pus degetul pe paragraful ce descria semnificaţia cuvântului „a preţui” în timp ce Mary citi cuvintele. Când isprăvi, privirea ei o întâlni pe a mea. Ne privirăm câteva clipe, apoi Mary spuse:

— Destul de înfiorător.

Era atât de serioasă, atât de solemnă, încât am început să râd.

Am pus dicţionarul pe pat, lângă mine, şi am luat-o în braţe. Ea se ghemui în braţele mele şi-şi puse capul pe umărul meu, însă i-am întors încetişor faţa, ca s-o pot privi direct în ochi.

— Mary Jones, am spus, bucurându-mă de sunetul noului ei nume, înaintea lui Dumnezeu şi având-te pe tine martoră, îţi promit să te iubesc, să te îndrăgesc, să te tratez cu blândeţe, să te îngrijesc, să te hrănesc, să te cresc, să te sprijin şi să-ţi cultiv personalitatea – până când moartea ne va despărţi.

Pe parcursul micului meu discurs fusesem nevoit să apelez de câteva ori la ajutorul dicţionarului aflat lângă mine, însă am rostit din toată inima fiecare cuvânt. Când am isprăvit, ochii lui Mary erau plini de lacrimi.

— O, Josh, murmură ea încetişor, te iubesc atât de mult.

Asta era tot ce doream să aud.

Am sărutat-o din nou.

— Când ai plecat din bucătărie şi nu te-ai mai întors, am fost puţin îngrijorată, admise ea. Mă gândeam... ei bine, nu ştiu exact ce gândeam.

— Mi-a trebuit ceva timp ca să găsesc dicţionarul, i-am mărturisit. Şi când l-am găsit, am avut nevoie de timp ca să meditez şi să mă rog pentru ajutorul lui Dumnezeu.

Mi-am schimbat puţin poziţia, ca s-o ţin mai aproape de mine. Dicţionarul căzu pe covoraşul ţesut. Deocamdată nu mai aveam nevoie de el.

— Trebuie să mă duc să fac cafeaua, murmură Mary, însă nu păru prea convinsă.

— Unchiul Charlie ştie să facă cafea, i-am amintit.

— Da... însă i-am oprit protestul cu încă un sărut.

— Nu avem prea mult timp doar pentru noi doi, i-am amintit. Vreau să-mi împărtăşeşti cum crezi tu că aş putea să-mi ţin

promisiunile acestea faţă de tine.

Mai târziu am simţit mirosul de cafea proaspăt fiartă ridicându-se până la noi în dormitor şi ne-am zâmbit unul altuia. Se părea că unchiul Charlie găsise ibricul de cafea.

Am terminat şi cu secerişul. Recolta nu fusese foarte îmbelşugată, însă era îndestulătoare. Toamna fusese secetoasă. De fapt, ultima ploaie de care avusesem parte fusese cea din iulie, aceea care-mi întârziase strânsul fânului. Zâmbeam de câte ori mă gândeam la ploaia aceea. Ea îmi grăbise planurile de căsătorie şi pentru asta, îi eram tare recunoscător.

Am hotărât să mai amânăm luna de miere. Mary spuse că era o nesăbuinţă să cheltuim banii de care se putea să avem nevoie în altă parte.

Mary se îngriji de grădină şi ne pregătirăm cu toţii pentru o altă iarnă – una cu totul diferită pentru noi, căci acum ne aveam unul pe celălalt.

Matilda şi Mary păstrau legătura prin intermediul scrisorilor. Piciorul Matildei se vindecase şi se bucura de” noua şcoală. Ba chiar erau câteva indicii ce ne dădeau de bănuit că un anume tânăr pe care-l întâlnise devenise destul de special pentru ea.

În luna noiembrie, Lou dădu naştere altei fetiţe, Patricia Lynn, o fetiţă mai bruneţică decât Sarah. Se pare că micuţa pretindea mai multă atenţie decât Sarah, pe când era de vârsta ei. O priveam pe Lou şi pe cei patru copii şi mă întrebam cum se simţea. Sigur, însemna muncă şi sacrificiu – însă după părerea mea, se merita.

Pentru că Matilda nu mai era cu noi, am decis să ne abonăm la propriul ziar. Ne obişnuisem să citim materialele ce ne ţineau la curent cu evenimentele care se petreceau în lume. Petreceam multe seri citind ziarul în jurul mesei din bucătărie.

Am fost întristaţi şi înspăimântaţi de veştile despre căderea

bursei de valori. Se părea că lucrul acesta era extrem de important pentru mulţi oameni – împingându-i chiar la sinucidere şi tot felul de lucruri. Nu puteam înţelege cum funcţiona lumea financiară, însă îmi părea rău pentru aceia care fuseseră afectaţi în mod direct de acest eveniment.

Pe noi însă, nu ne afecta prea mult. Nimeni din mica noastră comunitate nu avusese bani pe care să-i investească în aşa ceva. Rezultatele căderii bursei se vor resimţi foarte slab – sau chiar deloc – în orăşelul nostru, după părerea mea. Am răsuflat mai uşuraţi când ziarele se opriră din a ne atrage atenţia cu tot felul de titluri şocante despre căderea bursei de valori şi se ocupară de alte evenimente.

Veni iarna – după calendar – însă lucrurile nu se schimbară prea mult. Zăpada nu-şi făcuse încă apariţia. Săptămânile se scurseră unele după altele, iar lumea de afară rămase la fel – maronie şi goală. Mary continua să vorbească cu jind despre zăpadă şi trebuie să recunosc că şi eu îmi doream o ninsoare bună.

Se apropia Crăciunul, însă fără o lume albă afară nu prea simţeam spiritul sărbătorii. Totuşi, membrii familiei începură să se cam furişeze prin casă, în încercarea de a ascunde câte ceva pe unde se putea. Şoaptele tainice şi comploturile făcură viaţa interesantă şi amuzantă. Apoi casa întreagă începu să miroasă ca o patiserie în timp ce Mary scotea din cuptor tot felul de prăjituri speciale şi fursecuri. Mă întrebam dacă vom isprăvi de mâncat toate acele bunătăţi până la Paşti.

Mary aminti despre decoraţiunile pentru pomul de Crăciun, aşa că am coborât din pod cutiile. Până atunci nu realizasem cât de slab stăteam la capitolul acesta. Mary se puse pe treabă şi pregăti noi decoraţiuni, ba chiar cheltui o parte din economiile personale pentru a cumpăra din oraş câteva lucruri. Îmi dădeam seama că

încerca să pregătească un Crăciun special pentru noi toţi.

Abia aşteptam Crăciunul – dar cu siguranţă, ar fi fost mult mai bine să fi avut parte şi de zăpadă.

CAPITOLUL 16

CRĂCIUN

Cu câteva zile înainte de Crăciun pământul se acoperi cu un strat subţirel de zăpadă, iar Mary se entuziasmă peste măsură. Însă nu ţinu mult. Zăpada căzută se topi grabnic. Mary fu dezamăgită, iar eu am fost dezamăgit de dezamăgirea ei. Însă nu puteam face nimic ca să aduc zăpadă de Crăciun pentru ea.

— Josh, spuse Mary în sâmbăta de dinaintea Crăciunului, trebuie să facem rost de un pom.

Asta nu era o problemă. Aveam o mulţime de copaci pitici de-a lungul râului ce ar arăta bine împodobiţi cu decoraţiuni de Crăciun.

— Fac rost de unul, am promis.

— M-am gândit să mergem împreună, se oferi Mary, iar eu am zâmbit larg, cu totul de acord.

— Excelent! Când vrei să mergem?

— Imediat după prânz – dacă e bine pentru tine.

— Foarte bine.

Aşa se face că îndată ce terminarăm de spălat şi aranjat vasele după masa de prânz, pornirăm împreună spre râu.

Era mai frig decât ni se păruse. Mă întrebam dacă Mary n-ar fi trebuit să se îmbrace mai bine, însă cred că pasul vioi o ajuta să se

încălzească. Oricum, de fiecare dată când o întrebam, mă asigura că se simte foarte bine.

Câinele de la fermă ne însoţi pe drum. Adevărul era că ori de câte ori unul dintre noi se ducea undeva, nu ne puteam îndepărta fără ca Fritz să fie la picioarele noastre. Nu ne deranja lucrul ăsta. Ar fi fost amuzant s-o fi luat şi pe Pixie, însă ea nu mai put va alerga atât de bine. Se pare că suferea de artrită, ca unchiul Charlie. Oricum, Pixie nu mergea mai mult decât era necesar. Ba chiar o căram în braţe pe scări, în fiecare seară. Cea mai mare parte din zi şi-o petrecea ghemuită în mica ei cutie din spatele sobei.

Heleşteul de pe păşune era îngheţat, aşa că am zăbovit puţin ca să ne dăm pe gheaţă. Ca atunci când eram copii.

— Ar trebui să organizăm o ieşire cu patinele, spuse Mary entuziasmată, însă eu m-am întrebat cine ar fi fost dornic să vină. Vechii noştri prieteni erau fie căsătoriţi şi aveau copii mici, fie se mutaseră în alte părţi.

Nu ştiu de ce, dar m-am gândit la Willie – poate pentru că patinasem împreună pe heleşteul ăsta. Îmi era tare dor de el. Încă nu mi se părea real faptul că nu mai era printre noi – că era în ceruri. Îi vedeam chipul cu atâta claritate, îl puteam auzi glumind şi râzând – puteam simţi dorinţa lui de a fi misionar şi dedicarea de care dădea dovadă atunci când vorbea cu însufleţire despre nevoile satelor africane de a cunoaşte Evanghelia. Îmi era dor de Willie.

M-am gândit la Camellia. Plecase peste ocean, la poporul atât de îndrăgit de Willie. În prima duminică a fiecărei luni puneam bani în colectă pentru a o sprijini financiar, iar unchiul Nat trimitea banii la Societatea Misionară. Primeam de la Camellia câte o scrisoare cu motive de rugăciune. Îi iubea pe africanii lui Willie. Era ocupată cu slujba de asistentă medicală, căci oamenii cărora le slujea erau săraci şi mulţi dintre ei – bătrâni sau tineri – aveau nevoi de ordin

fizic. Camellia era bucuroasă că Dumnezeu o chemase să facă această lucrare. Încă nu mi-o puteam imagina pe Camellia, fata de aur, târându-şi picioarele prin satele sărace, vizitând colibe murdare, neîngrijite, ducând oamenilor medicamente şi dragoste. Însă Dumnezeu face lucruri minunate cu cei care ascultă de El. Foloseşte oamenii în moduri pe care nici nu ni le putem imagina. Mary şi cu mine ne rugam zilnic pentru Camellia.

Am fost adus la realitate de o zdruncinătură în clipa în care Mary îşi pierdu echilibrul şi căzu pe spate în mijlocul heleşteului îngheţat. Mă temeam că se lovise, însă ea râdea în timp ce mă aplecam ca s-o ridic. O clipă mai târziu, amândoi eram întinşi pe gheaţă, rostogolindu-ne şi râzând în hohote.

Ne-am amuzat astfel până când Fritz se aruncă direct în mijlocul vacarmului. Lătră şi ţopăi şi ne linse feţele când unuia, când celuilalt. Am hotărât amândoi că era destul, aşa că ne-am ridicat în picioare şi am pornit în căutarea pomului de Crăciun.

Mă gândeam că va fi o treabă simplă şi rapidă. Însă Mary trecea cu vederea fiecare pom pe care puneam eu ochii, spunând că puteam găsi ceva şi mai frumos. Aşa că mergeam mai departe, verificând pom după pom.

Începeam să mă îngrijorez că vom ajunge prea târziu acasă şi trebuia să fac treburile de seară, când Mary găsi, în cele din urmă, ceea ce căuta. Pomul avea înălţimea mea şi crengi dese şi bogate.

— Se potriveşte numai bine în camera de zi, exclamă Mary, adăugând pe un ton cât se poate de normal – sigur, va trebui să-l mai aranjăm puţin.

Am zâmbit strâmb. Putea să-l aranjeze cum poftea, dar acum era momentul să-l tăiem şi să-l ducem acasă.

N-a fost greu să-l tai. Mai greu a fost să-l cărăm acasă. Nu era zăpadă, aşa că nu-l puteam târî, pentru că Mary se temea să nu-i

rupem crengile – *probabil pe cele pe care oricum, i le va „aranja”,* m-am gândit, însă n-am spus nimic. Asta însemna că trebuia să-l ducem pe sus. Mary insistă să ajute. Eu am ridicat partea mai mare şi ea pe cea mai mică, însă transportarea unui pom, în special a unuia atât de mare şi cu o coroană atât de bogată, nu era o sarcină uşoară.

Ne-am poticnit pe tot parcursul drumului spre casă. Iar câinele nu ne făcea sarcina mai uşoară. Continua să alerge în jurul pomului şi printre picioarele noastre, punându-ni-se mereu în cale şi împiedicându-ne şi mai mult.

— Ce-ar fi să-l car *eu?* am sugerat într-un final.

— O, Josh. E prea greu pentru un singur om.

I-aş fi putut spune că era prea greu şi pentru *două* persoane – însă n-am făcut-o.

— Cred că ar fi mai uşor, am îndrăznit să insist.

Mary şovăi.

— Vrei să-l cari în spate... sau pe umăr? cedă ea în cele din urmă.

— Pe umăr, am hotărât.

— Te ajut să-l ridici.

Nici aşa nu era bine. Poate că ar fi fost posibil dacă Mary mi-ar fi îngăduit să tai câteva crengi din partea de jos a copacului – dar ea voia ca crengile să fie foarte aproape de duşumeaua camerei de zi. Era mai frumos aşa, spunea ea. Aşa că m-am trezit în situaţia de a căra pe umăr un pom cu crengile până la baza trunchiului. Mă loveau în faţă şi-mi dădeau jos pălăria.

În cele din urmă, am aruncat pomul jos, iar Mary icni scurt, temându-se că rupsesem vreuna din preţioasele ei crengi – care erau oricum, prea multe.

— Uite ce e, am spus puţin scos din răbdări, ce-ar fi să mă duc

după căruţă ca să ducem pomul ăsta acasă?

— Poţi ajunge aici cu căruţa? întrebă Mary cu înţelepciune. Eram nevoit să-mi croiesc drum încoace. Nu exista un drum bătătorit – doar vitele treceau pe aici – şi cărăruia era prea îngustă pentru o căruţă.

— Atunci o să-l înham pe Barney la sania cu talpă, am spus păstrându-mi vocea calmă.

Mary înclină uşor capul, ca şi când s-ar fi gândit serios la această variantă.

— Ar trebui să meargă, încuviinţă ea. În felul acesta te poţi strecura printre copaci.

Nu-mi plăcea descrierea ei, „a mă strecura”. Nu mi se părea un cuvânt demn pentru un bărbat.

— Trebuie să-l punem într-un loc unde să-l poţi găsi cu uşurinţă, continuă Mary, iar asta mă făcu şi mai ţâfnos.

— O să-l găsesc, am spus pe un ton categoric. Crezi că sunt senil sau ceva de felul ăsta?

Mary păru puţin întristată de răspunsul meu.

— Sigur că nu, mă asigură ea pe un ton împăciuitor. Dar copacii seamănă între ei şi *oricui* i se poate întâmpla să uite.

Accentuă cuvântul „oricui”.

— Uiţi că am crescut în zona asta, i-am amintit ţanţoş. Cunosc malurile râului ca pe dosul mâinii mele. Pe aici am umblat toată viaţa – pescuind şi umblând după vite.

Mary încuviinţă, însă nu mai spuse nimic.

Am rezemat pomul de alţi doi şi am pornit spre casă. M-am uitat la cer. Soarele coborâse deja spre asfinţit. Trebuia să mă grăbesc, ca să aduc pomul acasă înainte de lăsarea întunericului.

Mary îşi strecură mâna înmănuşată în a mea şi i-am strâns-o încetişor. Doream să-i dau astfel de ştire că nu eram supărat pe ea

sau ceva de felul acesta. Am păşit în tăcere o vreme, apoi Mary începu să-mi povestească despre cum se gândise să decoreze pomul şi cât de frumos o să arate. Îmi dădeam seama că era ceva special pentru ea şi m-am bucurat că nu insistasem să retezăm câteva dintre crengile de la baza pomului. „S-o îngrijesc şi s-o ajut să crească” – asta îmi trecu prin minte în acea clipă. Am strâns-o din nou de mână.

Ajunşi acasă, Mary se duse direct în bucătărie ca să se ocupe de pregătirea cinei, iar eu m-am dus în grajd ca să-l iau pe bătrânul Barney.

Nu mi-a luat mult timp să ajung înapoi, pe malul râului. Mă gândeam că o să ajung acolo, o să iau pomul şi o să mă întorc acasă cât ai clipi.

M-am dus direct la locul unde-l lăsasem – dar pomul nu era acolo. Şi nici ceilalţi pomi, de care-l rezemasem. Nu-mi venea să cred. Am început să caut în jur şi cu cât căutam mai mult, cu atât mai încurcat deveneam. De câteva ori am fost nevoit să folosesc toporişca pentru a desprinde sania dintre crengile tufişurilor, iar lucrul acesta nu mă bucura deloc.

Pe măsură ce-mi continuam căutările, se făcea din ce în ce mai întuneric. Iar eu deveneam din ce în ce mai furios. Nu ştiu de ce. Asta se datora nesăbuinţei mele, însă eu eram furios pe Mary. Nu ştiu exact ce anume făcuse. Avusese dreptate, asta făcuse. Oricum ar fi, am continuat să caut, prea furios şi prea orgolios ca să renunţ. În acea clipă, nu mă puteam gândi la un lucru mai umilitor decât să mă întorc acasă fără pom.

Însă, în cele din urmă, am fost nevoit să renunţ. Eram atât de confuz, încât nici nu mai ştiam în ce direcţie să-l îndrum pe bătrânul Barney ca să ne întoarcem acasă. Iar asta mă făcu şi mai furios. Cum nu era zăpadă, nu aveam nici urme după care să mă ghidez –

cu toate că, într-un fel, mă bucuram de asta. Nu doream ca cineva să pornească pe urmele mele prin acel desiş. Ar fi făcut mare haz pe socoteala mea.

În cele din urmă, m-am recunoscut învins şi l-am lăsat pe Barney să-şi aleagă direcţia. Acesta se îndreptă când într-o direcţie, când în cealaltă – *strecurându-se,* dacă vreţi – şi ajungând, în cele din urmă, la marginea pâlcului de copaci. De cealaltă parte a păşunii se zăreau luminile primitoare ale fermei.

Mary alergă în întâmpinarea mea de îndată ce mă văzu intrând în curte. Dacă era dezamăgită că nu găsisem pomul, nu-şi formulă în cuvinte dezamăgirea.

— Am fost îngrijorată, spuse în schimb.

— A fost prea întuneric, am mormăit eu. Va trebui să mă duc după el altădată.

— Cina e gata, îmi spuse. Vrei să mănânci înainte de a începe treaba?

Am încuviinţat – gest pe care probabil că nu-l putu vedea în întunericul de afară. Mary porni înapoi, spre bucătărie.

— Am dat de mâncare la porci şi la găini, strigă ea peste umăr, iar bunicul a adus lemnele şi apa.

Vestea asta ar fi trebuit să mă facă să mă simt bine. Venisem târziu, fără sorţi de izbândă, mai aveam treabă de făcut şi aflam acum că jumătate din aceasta era făcută. Însă nu m-am simţit mai bine. M-am simţit chiar mai furios. *Ce impresie au ei, că nu-mi pot face propria muncă?* am clocotit eu.

L-am dus pe Barney în grajd şi i-am dat de mâncare. În seara asta nu avu parte nici de cuvinte prietenoase, nici de mângâieri. Am împins cu vârful bocancului pisica ce-mi venise în întâmpinare. A fost norocoasă. După cum mă simţeam, se putea alege cu o lovitură zdravănă.

Îndreptându-mă spre casă, mi-am dat seama ce se întâmpla cu mine. Mă purtam ca un copil răsfăţat, nu ca un bărbat însurat – şi cu siguranţă nu ca un soţ creştin care promisese să *iubească* şi să *preţuiască,* cu tot ce însemna asta. Mary nu făcuse nimic pentru a merita furia mea. Ea încercase să facă Crăciunul mai special. Pentru mine, pentru bunicul, pentru unchiul Charlie. Dorea să aibă un pom special. Încercase din greu să ajute la achiziţionarea lui. Nu era vina ei că eu nu-mi putusem găsi drumul prin pădure.

Însă avusese dreptate, şi probabil... probabil mă va privi cu acea privire de felul „ţi-am spus eu că aşa o să se întâmple”. *Dacă va face asta...*

M-am oprit acolo unde mă aflam – lângă şopron – şi m-am rugat, amintindu-mi de toate promisiunile făcute şi cerându-l lui Dumnezeu să mă ajute să le respect. Acest lucru nu mi-a schimbat circumstanţele în niciun fel, însă a făcut din mine un interlocutor mai bun la masa din bucătărie.

Nimeni nu aminti de pomul de Crăciun sau de ornamentele ce aşteptau în camera de zi. Iar Mary nu mă privi aşa cum mă aşteptasem. Găsi ceva care să-i ocupe timpul în acea seară de sâmbătă şi stătu la taifas de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Am admirat-o pentru asta. Se părea că Mary se descurca mult mai bine decât mine la a-şi respecta promisiunea de a mă preţui.

Luni dimineaţa l-am înhămat din nou pe Barney. Încă nu ştiam cum voi reuşi să găsesc pomul acela, dar îl voi găsi, chiar dacă trebuia să caut toată ziua.

Apoi Mary interveni şi complică lucrurile. Ieşi din casă, înfofolită bine şi zâmbindu-mi dulce.

— M-am gândit să vin şi eu, spuse ea pe un ton cât se poate de normal.

Capul începu să mi se învârtă. *O să fiu umilit din nou.* Mă

lăudasem că ştiu să-mi găsesc drumul prin desişurile de lângă râu şi că aveam o memorie aproape perfectă. Amândouă afirmaţiile se dovediseră să fie false. Am tras adânc aer în piept, am strâns din dinţi şi l-am îndreptat pe Barney spre pădure.

La jumătatea drumului îmi veni o idee strălucită. I-am zâmbit larg lui Mary şi i-am făcut semn să se strecoare lângă mine.

— Vrei să mâni? am întrebat-o. Chipul nu i se lumină, aşa cum crezusem. O clipă m-am temut că o să mă refuze. Mary avea micul ei cod de reguli despre ce anume se cuvenea să facă un cap de familie. Însă când i-am pus frâiele lui Barney în mâini, zâmbi şi le acceptă fără alte comentarii. Am răsuflat uşurat în sinea mea.

Când ne-am apropiat de pădure m-am temut că o să-mi înapoieze frâiele. Trebuia să fac ceva ca să împiedic acest lucru. M-am aplecat şi mi-am luat toporişca, punând-o în poală.

— Tu mână calul, am spus cât de natural cu putinţă, iar eu am grijă să tai tufişurile ce ne stau în cale.

Mary încuviinţă.

Am ajuns în pădure, iar Mary începu să se „strecoare” printre copaci. Nici măcar o singură dată nu se împotmoli în tufişuri, aşa că n-am avut deloc ocazia să folosesc toporişca.

Şi, vă vine să credeţi sau nu, mână calul direct la pomul nostru.

N-am făcut niciun comentariu în timp ce l-am încărcat. Eu şi Mary am fost nevoiţi să mergem pe jos înapoi, căci pomul umplea sania. Pe ea n-o deranjă acest lucru, iar pe mine nici atât. Am mânat eu calul pe drumul spre casă. Nici măcar nu mi-a trecut prin cap s-o întreb dacă nu dorea ea să ia frâiele. Eram prea preocupat gândindu-mă cum reuşise să facă ce făcuse. Adică să meargă direct la locul cu pricina!

Când ne-am întors înapoi la fermă, Mary se întoarse direct la

treabă. Eu l-am dus pe Barney în grajd şi mi-am îndreptat atenţia spre alte treburi pe care le aveam de rezolvat. Ştiam că în seara aceea urma să decorăm pomul de Crăciun, în camera de zi. Abia aşteptam acum, când în sfârşit adusesem obiectul respectiv acasă.

Ziua următoare am dat de alt necaz. Nu l-am anticipat, deşi ar fi trebuit să fiu suficient de isteţ ca să-mi dau seama. Vedeţi, încă de când Lou şi Nat se căsătoriseră, am petrecut întotdeauna Crăciunul cu ei. Lou făcea toate aranjamentele, gătea bucatele festive şi toate celelalte. Noi, bărbaţii, nu participam decât cu prezenţa.

Ei, nu e chiar adevărat. Ne făceam şi noi cumpărăturile, împachetam cadourile – în stil bărbătesc – creşteam curcanul căruia îi retezam capul şi-l jumuleam. Însă în afară de asta, Lou se îngrijea de toate. După Crăciun mâneam câteva zile din resturile de la masa de sărbătoare.

Aşa că m-am grăbit să procedez la fel şi de data asta. Ba chiar m-am dus la familia Turley şi i-am invitat personal la masă. Am şi zăbovit puţin. Ca să mai tăifăsuiesc cu tata Turley şi să joc câteva partide de şah cu el. Acum, când Mitch era departe de casă, nu mai avea parte de tovărăşia unui bărbat şi cred că îi lipsea. Mary se bucură când m-am întors cu vestea că cei doi ne acceptaseră invitaţia.

Ziua următoare, Mary îmi vorbi din nou despre Crăciun.

— Cred că poţi aduce curcanul acum, mă informă ea. Vreau să-l pregătesc şi să-l pun deoparte, ca să nu fiu nevoită să las totul pe ultimul moment.

Avea perfectă dreptate. Noi, bărbaţii, întotdeauna le lăsam pe ultima clipă doar pentru că atunci nouă nu ne mai rămânea nimic de făcut. Nu ştiam cât de multe sarcini avea de îndeplinit Mary, însă ştiam că întotdeauna era ocupată cu câte ceva.

Am tăiat curcanul, l-am jumulit şi l-am dus în bucătărie la Mary. Ea l-a „preluat” de acolo şi nu după multă vreme curcanul era pregătit să fie agăţat afară în şopron, unde urma să fie ţinut îngheţat până când era nevoie de el.

În acea seară, când ne-am dus la culcare, Mary îmi vorbi din nou despre Crăciun – şi de data asta am înţeles şi eu care-i erau planurile.

— Vrei să-i inviţi şi pe Nat şi Lou?

La început n-am putut înţelege întrebarea.

— Să-i invit... pentru ce? am întrebat neştiutor.

— Pentru Crăciun.

— Noi nu ne adresăm invitaţii, i-am spus lui Mary, aruncând cealaltă şosetă în colţ. De atâta vreme luăm masa împreună, că toată lumea ştie ce are de făcut fără invitaţii.

În ignoranţa mea, mi-am închipuit că Mary inversase ordinea, din greşeală.

Însă Mary nu inversase nimic. Ea ştiuse exact ce dorise să spună.

— Ce vrei să spui? întrebă ea. Tocmai îşi scotea acele din păr şi se opri.

— Păi, cred că la primele sărbători de Crăciun Lou ne-a invitat. După aceea – după aceea pur şi simplu ştiam că vom sărbători fiecare Crăciun acolo. O, nu întotdeauna „acolo”. De câteva ori Lou a împachetat totul şi am sărbătorit aici, la fermă. Însă de cele mai multe ori, dacă nu intervine ceva, mergem la oraş.

Urmară câteva clipe de tăcere. Mary începu din nou să-şi scoată cu mişcări lente acele din păr.

— Asta a fost înainte de a avea nevastă, spuse ea încet.

În acea clipă mi-am ridicat privirea. Ceva din vocea ei îmi transmitea mesaje ciudate.

— Ce vrei să spui? am întrebat, nefiind sigur că percepusem corect cuvintele ei.

— Asta a fost înainte ca tu să fii căsătorit, repetă ea rar, ca şi când aş fi fost greu de cap.

— Ce are asta a face cu Crăciunul? am îndrăznit să întreb.

Mary ridică puţin tonul şi răspunse grabnic:

— Are destul de mult a face, după părerea mea.

— N-a schimbat faptul că încă suntem o familie... că Lou...

Însă Mary se răsuci ca să mă privească. Bărbia îi era ridicată cu încăpăţânare şi în ochi avea o privire îndurerată. N-am mai spus nimic. Nu în acea clipă.

Tăcerea se aşternu ca o pătură grea peste noi.

În cele din urmă, Mary vorbi, luptându-se să-şi păstreze vocea controlată – calmă.

— Josh, se aventură ea, ce crezi că s-a petrecut aici în ultimele câteva zile?

Am ridicat din umeri. Nu-mi dădeam seama la ce se referea.

— Gătit? Planificat? Pomul de Crăciun? Curcanul? continuă Mary.

Am ridicat din nou din umeri. Aveam sentimentul că indiferent ce voi spune, voi da de necaz.

— Crăciunul, Josh. Crăciunul, spuse Mary accentuând cuvântul. M-am pregătit pentru primul nostru Crăciun. Acum, dacă nu mi se permite să *ţin* Crăciunul – pentru ce mi s-a permis să-l *pregătesc*?

— Dar nu... nu înseamnă că nu ţi se permite, m-am bâlbâit eu.

Mary îşi trecu peria prin păr.

— Bun, spuse ea simplu. Atunci vom sărbători Crăciunul aşa cum am plănuit. Vrei să-i inviţi pe Nat şi pe Lou?

Uf! Parcă nu mai terminam discuţia asta. Ne învârteam în jurul cozii.

M-am ridicat şi m-am aşezat în faţa ei. Trebuia să clarificăm lucrurile astea.

— Mary, am spus cu exasperare, întotdeauna noi – bunicul, unchiul Charlie şi cu mine – mergem la mătuşa Lou cu ocazia fiecărui Crăciun. În fiecare an. Noi...

Însă Mary îşi întorsese spatele la mine. Asta m-a înfuriat. Îmi venea s-o apuc şi s-o întorc cu faţa spre mine.

— Asta a fost înainte, insistă ea.

— Înainte? Ce are asta de-a face? Înainte! Asta nu schimbă Crăciunul. *Încă* suntem o familie. Familiile sunt împreună de Crăciun. Nu doar... nu doar o parte a familiei. Cu toţii. Nu-ţi dai seama? Nu înţelegi?

În acea clipă, Mary se întoarse rapid cu faţa spre mine. Pe obraji i se prelingeau lacrimi.

— Nu, spuse ea cu un hohot de plâns, *tu* nu înţelegi. Am lucrat zile întregi, Josh, ba nu – *săptămâni,* ca să pregătesc acest prim Crăciun. Întotdeauna înainte trebuia să te las aici şi să mă întorc la familia mea. Ei bine, acum *noi* suntem o familie, Josh. Tu şi cu mine. Am vrut ca acest Crăciun să fie al nostru. Să fie special. Credeam că şi tu vrei asta, hohoti ea. Dar acum... acum spui că Crăciunul înseamnă o călătorie în oraş... la Lou, ca să luăm masa împreună. Ei bine, şi eu ţin la familie la fel de mult ca şi tine, Josh, îi iubesc pe Lou şi pe Nat – şi pe copii – dar nu aşa – nu aşa am plănuit primul nostru Crăciun.

Mary plângea amarnic când îşi isprăvi micul discurs. Mă întrebam dacă nu cumva bunicul şi unchiul Charlie auziseră fiecare cuvânt. Pereţii nu erau izolaţi fonic. Ei bine, lasă-i să audă. Asta era problema noastră.

Am încercat încă o dată.

— Nu vreau să spun că nu-mi doresc ca Crăciunul nostru să fie

special, am spus. Pentru mine este întotdeauna ceva special să fiu cu Nat şi cu Lou.

Mary apucă un colţ al cămăşii de noapte şi-şi şterse lacrimile. Nu mai plânse, iar eu am crezut că câştigasem. Că în cele din urmă plecase urechea la glasul raţiunii.

Nu spuse nici „foarte bine”, sau „bine”, sau ceva de felul ăsta. De fapt, nu spuse absolut nimic. Doar îşi puse peria de păr pe măsuţa de toaletă, se duse la partea ei de pat şi se strecură sub pături. Ba chiar îmi îngădui să-i ofer sărutul obişnuit de „noapte bună” după ce am stins lumina.

Cred că era miezul nopţii când m-am trezit. Aveam sentimentul că auzisem ceva, însă în timp ce stăteam acolo, în întuneric, ciulindu-mi urechile ca să prind orice zgomot, n-am reuşit să aud nimic. Apoi am auzit. Un hohot de plâns înăbuşit venind dinspre partea de pat unde se afla Mary.

M-am întors spre ea şi am întins mâna.

— Mary? am întrebat şoptit. Mary, s-a întâmplat ceva?

— O, Josh, hohoti ea, cuprinzându-mă cu braţele. Îmi pare rău. Nu trebuia... nu trebuia să fiu atât de insensibilă. Eu...

— Despre ce vorbeşti...? am început fără să înţeleg, uitând complet de discuţia pe care o avusesem înainte de culcare.

— Desigur că-ţi doreşti să fii cu familia ta, ca întotdeauna. Îmi pare rău că eu...

Deci asta era.

Am ţinut-o în braţe şi am lăsat-o să plângă. În tot acest timp m-am gândit la ce se petrecuse. Pentru prima oară am început să văd şi să înţeleg felul de a gândi al lui Mary. Acum eram o familie – Mary şi cu mine şi, odată cu trecerea anilor, vom fi poate binecuvântaţi şi cu alţi membri în familia noastră. Aveam dreptul şi responsabilitatea de a ne făuri propriile noastre tradiţii – propriile

noastre sărbători de Crăciun. Sigur, ceilalţi din familie ne vor fi întotdeauna dragi – şi puteam împărtăşi acest timp cu ei – însă nu trebuia să *depindem* de ei. Nu trebuia să mai depindem de tradiţiile lor.

Am rămas cu ochii aţintiţi în întuneric, gândindu-mă şi rugându-mă în timp ce-o băteam încetişor cu mâna pe umăr.

Din nou dădusem greş. Nu reuşisem să-i arăt preţuire. Nu fusesem sensibil la nevoile ei, n-o îngrijisem şi n-o sprijinisem. Oare voi învăţa vreodată?

— Mary, am şoptit cu buzele îngropate în părul ei, tu ai avut dreptate, nu eu. Îmi pare rău. Îmi pare tare rău.

Urmară câteva clipe de tăcere. Am îndrăznit să continui.

— Ar trebui să avem propriile noastre sărbători de Crăciun. *Noi* suntem o familie. Este important pentru – pentru amândoi.

Mary îşi înălţă faţa în întuneric.

— E în regulă, spuse ea. Nu mă supăr. Chiar nu mă supăr, însă eu n-aveam de gând să dau înapoi acum.

— Mă duc s-o vizitez pe mătuşa Lou mâine, am informat-o. Bunicul şi unchiul Charlie se pot duce la ei la masă. Noi o să-i avem aici pe Lilli şi pe tata.

— Nu, spuse Mary. În felul acesta familia n-ar fi împreună. N-ar fi bine.

— Voi vorbi cu Lou, am insistat eu. O să înţeleagă.

— *Eu* voi vorbi cu Lou, spuse Mary. Ne descurcăm.

— Dar... am început eu. Mary întinse un deget în întuneric şi mi-l puse pe buze.

— Ai încredere în mine? întrebă simplu, iar eu am încuviinţat cât încă mai aveam degetul ei pe buze, ca s-o asigur că aşa era.

CAPITOLUL 17

PREGĂTIRI

Bunicul o duse pe Mary în vizită la Lou a doua zi. Oricum, căuta o scuză ca să meargă în oraş. Bănuiam că mai avea de făcut câteva cumpărături pentru Crăciun.

Totul decurse cum nu se poate mai bine. Se luă hotărârea să sărbătorim Crăciunul la noi acasă, împreună cu unchiul Nat, mătuşa Lou şi familia lor, cu tata Turley şi cu Lilli – strânşi cu toţii în jurul mesei noastre. Bunicul mi se confesă, spunând că, după părerea lui, Lou se simţise uşurată. Noua sosită în familia lor încă o ţinea trează noaptea.

Lou şi Mary mai hotărâseră că pe viitor vor găzdui pe rând familia de Crăciun. Un aranjament foarte bun, după părerea mea. Fiecare dintre ele putea avea un Crăciun mai „uşor” şi totuşi, să se bucure de propriul Crăciun când era „rândul” ei.

Eram mândru de Mary. Fusese plină de sensibilitate şi grijă – şi în acelaşi timp îşi dusese la îndeplinire responsabilităţile de familie.

Acel Crăciun se dovedi a fi cel mai bun dintre toate sărbătorile de până atunci. Mary se descurcă de minune cu pregătirea mesei – aşa cum ştiam că va face. Curcanul era rumenit la perfecţie, piureul de cartofi era pufos, iar sosul fin ca mătasea. Toate bunătăţile pe care le pregătise cu câteva zile înainte îşi făcură apariţia pe tăblia bufetului de bucătărie – alături de onoratul set de argint cu ajutorul căruia servi ceai şi cafea.

Vremea era bună – deşi nu am avut parte de zăpadă la Crăciun – de fapt, n-am avut parte deloc de zăpadă. Familiile au sosit

devreme şi au plecat târziu şi am avut cu toţii un timp grozav împreună.

Sigur, cei patru micuţi ai lui Lou umplură cu veselie casa noastră. Sarah era prea „domnişoară” acum ca să mai fie asociată cu statutul de „copil”. Jonathan se maturizase şi el foarte mult pe parcursul lunilor de vară şi nu mai era atât de greu de ţinut în frâu, însă Timmy îl înlocuise cu succes. Cineva trebuia să-l supravegheze tot timpul. Am fost nevoit, în cele din urmă, s-o duc pe Pixie în dormitor şi s-o închid acolo. Timmy insista s-o ţină în braţe şi s-o mângâie, iar sărmanele oase ale lui Pixie erau prea fragile pentru „tratamentul” aplicat de Timmy. El încercă să fie mai grijuliu, însă având în vedere vârsta lui, felul de a-şi dovedi afecţiunea era puţin ciudat.

Bebe Patty dormi o bună bucată din zi. Mătuşa Lou se lamenta spunând că asta putea să însemne o noapte albă pentru ea. N-aveam idee cum era asta şi nici nu eram interesat să ştiu.

Tata Turley păru să se bucure cu adevărat de atmosfera de familie. Râse zgomotos de caraghioslâcurile celor mici, bătându-şi genunchii cu palmele. N-am putut să nu mă întreb: *Oare ce-ar zice dacă ar avea propriii lui nepoţi*? – cu toate că bănuiam.

Lilli era tăcută. O ajută pe Mary în bucătărie, însă mintea ei nu părea să fie la ceea ce făcea. N-am fost foarte surprins când, după-amiază, Avery îşi făcu apariţia la uşa noastră. L-am invitat înăuntru, însă refuză. Spuse că venise s-o ia pe Lilli la o plimbare. I-am tachinat puţin, însă ei plecară, îmbujoraţi şi bine înfofoliţi.

Când se întoarseră, Avery acceptă invitaţia noastră de a sta la masă ca să dăm gata ce mai rămăsese din curcan şi brioşe. Ne-am organizat în perechi şi am jucat domino. Eu şi Mary am câştigat cu uşurinţă, însă nu cred că adversarii noştri se puteau concentra asupra jocului. Avery şi Lilli plecară ultimii în acea seară.

Când ne-am dus la culcare, eram cu toţii istoviţi, dar fericiţi. Ne-am ghemuit unul lângă altul în vechiul pat al mătuşii Lou şi am povestit despre evenimentele de peste zi. Era amuzant să ni le amintim.

— Ştii care a fost cadoul care mi-a plăcut cel mai mult? mă întrebă Mary. Oglinda. Noua oglindă.

Nu eram surprins. Observasem cum se ridica pe vârfuri şi se apleca, încercând să se privească în vechea oglindă a lui Lou. Poleiala se cam dusese de pe ea, chiar în locurile importante.

— Care a fost cadoul tău preferat? întrebă Mary.

— O! Cam greu de spus. Mi-au plăcut toate.

Însă Mary n-avea de gând să renunţe cu una, cu două.

— Haide, Josh. Spune-mi.

Am revizuit mintal cadourile pe care mi le dăduse Mary.

— Cred că puloverul, am spus în cele din urmă.

— Puloverul?

— Şi ştii de ce? Pentru că l-ai făcut tu. Pentru mine. M-am oprit o clipă, apoi am continuat cu un chicot. Şi mai ştii de ce altceva?

— De ce *altceva*? mă tachină Mary. E corect să spui aşa?

— Sigur că este. De ce *altceva* aş spune aşa? am replicat eu şi Mary îmi dădu o mică lovitură în coaste.

— Bine – aşadar... *de ce altceva*? mă întrebă ea.

— Pentru că îmi vine bine, am râs. Are două mâneci – şi au aceeaşi lungime. Are o gaură pentru cap şi una pentru talie.

Mary râse şi ea, însă mă lovi din nou în coaste.

— Vrei să spui că nu te-ai gândit că aş putea tricota? mă întrebă acuzator.

— Nu, am răspuns, ferindu-mă de o eventuală lovitură, dar am văzut în viaţa mea câteva asemenea pulovere tricotate de logodnice sau de femei proaspăt căsătorite. Trebuia să întrebi ca să

ştii ce era obiectul cu pricina.

Mary îmi mai dădu încă o lovitură. Probabil că pe asta o meritasem.

Într-o zi geroasă şi vijelioasă, cam pe la mijlocul lunii, am intrat în casă dimineaţa şi am găsit-o pe Mary cu ochii în lacrimi. Nu făcusem nimic rău, din câte-mi aminteam şi eram sigur că nici bunicul, nici unchiul Charlie n-ar fi fost capabili s-o facă să plângă. O clipă m-am temut că era bolnavă, iar asta m-a umplut de groază.

N-am pus întrebări. N-am avut timp. Mary mi se aruncă în braţe şi hohoti la pieptul meu. Eram de-a dreptul îngrijorat. M-am uitat la bunicul, care se afla în partea cealaltă a încăperii, însă el nu se uita la mine. Privea fix pe fereastră, la ziua mohorâtă şi cenuşie. Unchiul Charlie nu se vedea nicăieri.

Prin minte mi se perindară toţi membrii familiei, întrebându-mă dacă nu cumva sosiseră veşti proaste cât timp fusesem eu afară. Însă nu auzisem tropăit de cal, iar câinele fermei fusese tot timpul cu mine. Urechile lui erau mai ascuţite decât ale mele şi dacă ar fi venit cineva, în mod sigur aş fi ştiut.

— Şşşş... şşş, am încercat s-o liniştesc pe Mary, dând la o parte o şuviţă de păr de pe faţa-i brăzdată de lacrimi.

— Şşş. Spune-mi. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Mary înghiţi greu şi încercă să se liniştească.

— E Pixie, reuşi ea să spună în cele din urmă. Am găsit-o în cutia din spatele sobei.

— Pixie?

Mary izbucni din nou în lacrimi şi se agăţă şi mai strâns de mine.

Aş fi vrut să mă eliberez şi să mă duc să văd ce face Pixie. Poate că micuţa avea nevoie de îngrijire. Dar n-o puteam lăsa pe Mary. Cel puţin nu aşa, cum se simţea acum. Am ţinut-o mai strâns,

mângâind-o pe umeri şi bătând-o încetişor pe spate.

Când lacrimile încetară, am îndepărtat-o uşor de mine şi am îngenuncheat lângă sobă, ca să văd ce face Pixie. Era mai rău decât mă temusem şi întreaga mea fiinţă respinse ideea. Trupul mic era lipsit de viaţă. Nu mai puteam face nimic. Deja era înţepenită şi rece.

Lacrimile îmi umplură ochii. Am ridicat-o în braţe cât de încet am putut şi mi-am trecut mâinile peste blăniţa-i moale, jucându-mă cu urechile micuţe şi moi. *A fost o căţeluşă bună – un prieten bun,* mi-am spus îndurerat. Pixie fusese cu mine încă de când mi-o adusese străbunicul meu drag, cu atâţia ani în urmă. O să-mi fie tare dor de ea! Lucrul acesta îmi reaminti cât de dor îmi era de tata mare.

Ştiam că Pixie era bătrână, cu articulaţiile anchilozate, că avusese artrită şi dureri mari în cea mai mare parte a timpului.

Îi era mult mai bine acum, când plecase din viaţă în timpul somnului. Însă nu puteam să accept încă acest lucru. Dacă aş avea puterea s-o fac, aş aduce-o din nou la viaţă.

N-aveam puterea asta, aşa că tot ce-am putut face a fost s-o ţin la pieptul meu. Nu-i simţeam trupul mic aşa cum îl simţisem până atunci. Eram obişnuit să-i văd coada mică mişcându-se încet în timp ce-o mângâiam. Eram obişnuit să fiu lins, din când în când, de limba ei mică şi rozalie. Eram obişnuit să-i simt căldura şi energia. Iar acum nu mai era decât o mică formă inertă, înţepenită. Era o senzaţie respingătoare, însă n-o puteam pune jos. Am continuat să-mi trec mâna peste trupul ei, vorbindu-i ca şi când ar fi trebuit să se trezească.

Mary veni la locul unde mă aflam îngenuncheat şi-mi puse mâna pe creştet, trecându-şi degetele încet prin părul meu.

— Mă duc să pregătesc o cutie, spuse ea încet.

O clipă am vrut să protestez. Pixie fusese câinele *meu.* Eu voi pregăti cutia. Apoi mi-am amintit cât de mult o iubise Mary şi am încuviinţat, lacrimile curgându-mi din nou pe obraji.

Am scos culcuşul lui Pixie din spatele sobei şi am pus-o încet în el. Fără a mă uita în urmă, m-am ridicat, mi-am tras din nou pe mâini mănuşile şi am ieşit din bucătărie.

Am găsit o lopată şi un târnăcop şi am ales un loc în grădină, îmi doream s-o îngrop sub pomi, lângă mormântul primului meu căţeluş, acela pe care-l numisem Peticei. *Tot tata mare mi l-a adus şi pe acela,* mi-am amintit în timp ce ridicam târnăcopul deasupra pământului îngheţat. Nu-mi era uşor să sap. Poate că-mi făcea bine. Pentru moment aveam nevoie de o muncă grea asupra căreia să mă concentrez. Am lovit pământul cu toată puterea. Apoi am scos cu lopata bucăţile îngheţate de pământ, făcând o groapă suficient de mare pentru o cutie mică. O cutie mică în care se afla un câine şi mai mic.

Lacrimile-mi îngheţau pe obraji în timp ce lucram. *Poate că a fost mică,* m-am gândit, *dar a fost tare inimoasă.* Inimoasă şi drăgăstoasă. Nu cunoscusem niciodată pe cineva care să mă fi iubit aşa cum mă iubise căţeluşa mea. Ea nu punea întrebări, nu avea nevoie de scuze. Pur şi simplu mă iubea – pe mine, Josh Jones, aşa cum eram.

Cred că făcusem o groapă prea mare, mai mare decât era nevoie, dar poate că încă nu eram gata să mă întorc în casă. Mai aveam nevoie de puţin timp în singurătate. Odată cu moartea lui Pixie dispăruse şi ultima mea amintire vizibilă legată de tata mare. O, aveam multe amintiri. Lucruri pe care le preţuiam, la care mă gândeam şi pe care le scoteam la iveală, privindu-le – destul de des. Însă având-o pe Pixie, acele amintiri fuseseră diferite, mai vii. De fiecare dată când luam în braţe căţeluşa, parcă vedeam mâinile

îmbătrânite ale lui tata mare în timp ce mi-o încredinţa pentru prima dată.

Îmi aminteam cum mătuşa Lou îmi spusese că tata mare mersese pe jos până în oraş după ce primul meu căţeluş murise şi bătuse străzile oraşului până când îmi găsise alt căţel. Mi-am amintit cât de mică era Pixie şi cum tata mare îmi spusese că avea nevoie de mai multă grijă şi dragoste.

Pixie fusese micul meu dar de dragoste, asta fusese. Fusese darul special de dragoste din partea lui tata mare pentru mine, iar ceea ce ne-a ajutat – pe mine şi pe Pixie – să împărtăşim atâtea lucruri de-a lungul anilor, a fost tocmai această dragoste specială pe care o aveam unul pentru celălalt.

Iar acum nu mai este. Ştiusem tot timpul că acest lucru se va întâmpla, însă în inima mea am continuat să cred că voi putea să întârzii momentul.

În cele din urmă, m-am oprit din săpat, mi-am şters lacrimile îngheţate de pe obraji şi m-am dus să pun la loc târnăcopul. De lopată mai aveam nevoie.

Mary pregătise deja cutia. O căptuşise cu o pânză moale ce o făcea pe Pixie să pară că stă ghemuită confortabil, aşa cum îi plăcea să stea. Capacul era alături şi ştiam că Mary se aştepta să-l pun pe cutie după ce-mi voi fi luat rămas bun de la căţeluşa mea pentru ultima oară.

Mi-am trecut mâna peste blăniţa mătăsoasă şi am pus capacul pe cutie. Mi-am tras pe mâini mănuşile groase şi m-am uitat la Mary.

Îşi ştersese lacrimile, însă pe chip i se oglindea tristeţea.

— M-am gândit că vrei să fii singur, spuse ea încet, ca şi când ar fi vrut să-mi explice pentru ce nu-şi luase haina pe ea. Am încuviinţat, surprins că mă cunoştea atât de bine după o perioadă

atât de scurtă, apoi am ridicat cutia şi m-am întors în grădină.

După ce am isprăvit trista sarcină, am rămas afară o vreme, făcându-mi de lucru. Mary nu veni după mine. Când, în cele din urmă, am hotărât că eram pregătit să dau ochii cu familia şi să-mi continui viaţa, m-am întors în bucătărie. Încă înainte de a deschide uşa am simţit miros de cafea proaspăt pregătită şi mi-am dat seama cât de înfrigurat eram.

Privirea lui Mary o întâlni pe a mea şi am comunicat fără cuvinte. Ea zâmbi, un zâmbet discret, iar eu am încuviinţat uşor din cap.

Unchiul Charlie îşi făcuse apariţia. Am încercat să purtăm o conversaţie normală în jurul mesei. Nu prea aveam despre ce vorbi, decât despre vreme. Mi-a făcut bine lucrul acesta şi m-am mai dezgheţat, am început să mă simt mai bine, cu toate că ştiam că va trece mult, mult timp până când îmi va trece durerea. Şi Mary ştia asta. Simţeam dragostea şi înţelegerea ei, chiar şi în clipele în care ne aflam în colţurile opuse ale unei încăperi. Era o minune legătura asta între soţ şi soţie. Am început să mă întreb cum putusem trăi înainte ca Mary să-mi schimbe viaţa. Mă rugam şi nădăjduiam să nu fiu niciodată în situaţia de a trăi fără ea.

Pentru prima oară în viaţă am început să realizez suferinţa bunicului meu de-a lungul anilor fără bunica – şi de ce îmi spusese tata mare că era nerăbdător să ajungă în ceruri. Lucrul acesta mă umplu cu un nou respect şi înţelegere faţă de bunicul. Cred că astfel am reuşit să înţeleg într-un mod nou semnificaţia cuvântului *dragoste.*

CAPITOLUL 18

VIAŢA MERGE ÎNAINTE

Am intrat în casă după ce am isprăvit treaba de dimineaţă, aşteptându-mă să găsesc micul dejun pe masă, ca de obicei. Devenise un fel de ritual. Cratiţa cu terci de ovăz încă mai fierbea încet pe sobă, cafeaua clocotea în ibric. Feliile groase de pâine erau prăjite, masa aşezată, însă nu mi-a trebuit prea mult ca să observ că ceva lipsea.

— Unde e Mary? l-am întrebat pe unchiul Charlie, care amesteca în cratiţa cu terciul plin de cocoloaşe în timp pe bunicul turna cafea în căni.

— Nu se simte bine, mă informă unchiul Charlie, grăbindu-se să-mi dea explicaţii la vederea privirii din ochii mei.

— Nu-i nimic serios. O doare puţin burta. Mă gândesc că e o răceală.

N-am zăbovit nici măcar cât să-mi dau jos haina şi fularul. M-am îndreptat spre scări.

Mary era întinsă în pat îmbrăcată în haine de casă, aşa că mi-am dat seama că se trezise şi se ridicase din pat de dimineaţă.

— O să mă simt mai bine, spuse ea cu glasul slab. Doar că... Deja auzisem explicaţia din gura unchiului Charlie. M-am aşezat pe pat şi am pus mâna pe fruntea ei.

— N-am febră, Josh, protestă Mary. Deja mi-am luat temperatura.

— Mie mi se pare că eşti fierbinte, am susţinut eu.

— După cât de rece ţi-e mâna de la frigul de afară, tot ce nu e rece ca gheaţa ţi se pare fierbinte, spuse ea. Hai, du-te, mă îndemnă. Du-te şi mănâncă.

— Tu nu mănânci?

— N-ar avea rost, insistă Mary. Aş da-o afară imediat.

— Să-ţi aduc...

— Josh, spuse Mary cu o notă de nerăbdare în glas, nici măcar *mirosul* nu-l pot suporta.

Am acoperit-o bine cu o pătură şi am plecat îngrijorat, cu toate asigurările pe care mi le dăduse că se va simţi mai bine.

Credincioasă cuvântului dat, Mary coborî mai târziu. Încă era palidă, însă insistă că se simte bine. O dovedi prin faptul că se apucă imediat de treburile din bucătărie.

Scena se repetă în următoarele trei dimineţi. Începusem să mă satur de terciul unchiului Charlie – cu toate că eram obişnuit cu el, doar mâncasem terci făcut de el aproape toată viaţa mea până atunci. Şi deveneam din ce în ce mai îngrijorat pentru Mary. Într-o dimineaţă nu-şi făcu apariţia decât pe la amiază şi chiar şi atunci arăta de parcă ar fi trebuit să se întoarcă în pat. Am încercat s-o conving să stea în pat toată ziua, ca să scape de boala asta, oricare ar fi fost ea. Însă cine se putea pune împotriva unei femei hotărâte?

Când acest lucru se repetă şi în a cincea dimineaţă, am decis că era cazul să fac ceva. Fără a-i spune nimic lui Mary, am încălecat pe Chester şi m-am dus în oraş. M-am gândit că era cazul să-i fac o vizită doctorului.

Doctorul sosi la fermă curând după întoarcerea mea. Mary se ridicase din pat şi trebăluia prin casă. Era palidă şi adesea îşi întorcea capul când era nevoită să ridice capacul vreunei oale ca să amestece în ea, ca şi când nu putea suporta vederea sau mirosul mâncării pe care o gătea.

Mary păru surprinsă când doctorul intră în bucătărie. Se duse să pregătească ibricul de cafea, probabil gândindu-se că doctorul trecuse din întâmplare pe la noi, întorcându-se de la vreuna din

vizitele sale medicale în vecinătate. Doctorul se mulţumi să aştepte, tăifăsuind cu bunicul şi cu unchiul Charlie, însă eu vedeam că o urmărea foarte atent pe Mary cu colţul ochiului.

— Am auzit că nu te-ai simţit foarte bine, tânără doamnă, spuse doctorul turnând lapte în cana cu cafea.

— Cred că m-a prins puţin răceala, răspunse Mary în timp ce-i întinse o farfurie cu fursecuri.

— Se poate, fu de acord doctorul. Ne cam dă târcoale răceala asta. Dar Josh s-a gândit că nu strică să te consult, aşa, ca mijloc de precauţie.

Toţi ochii se îndreptară spre mine. Mai ales ai lui Mary.

— Când îţi este greaţă, nu întotdeauna este de vină răceala, continuă doctorul. Josh are dreptate, spuse ca răspuns la expresia de pe chipul lui Mary. Nu strică să aflăm.

După ce ne isprăvirăm cafeaua, doctorul o trimise pe Mary în camera noastră, ca să se pregătească pentru control.

— Credeţi... credeţi că e ceva serios? m-am aventurat să-l întreb înainte de a merge s-o controleze.

Îşi puse mâna pe umărul meu în timp ce se ridică.

— N-are rost să te îngrijorezi fără motiv, Josh, spuse el în timp ce bunicul şi unchiul Charlie încuviinţară solemn.

Nu rămase mult. Când apăru în cadrul uşii eram pregătit să aflu care era cauza bolii lui Mary. Am dat să întreb, însă doctorul mă opri.

— Mary te aşteaptă, îmi spuse şi am simţit cum mi se strânge inima de frică. Am alergat pe scări în sus sărind peste două trepte odată şi am deschis uşa larg.

Mary era în pat, sprijinindu-se cu spatele pe două perne. În loc să fie palidă, obrajii ei căpătaseră o nuanţă rozalie. M-am dus repede la ea după ce am împins uşa ca să se închidă în spatele

meu. Dacă aveam să aud ce era mai rău, doream să am parte de intimitate.

— Stai jos, Josh, spuse Mary cu blândeţe. M-am aşezat şi i-am luat mâna într-a mea.

— Este...? Eşti tare bolnavă? am reuşit să întreb.

— Nu, răspunse Mary cu ochi sclipitori. Sunt bine.

— Atunci... atunci...?

Mary începu să zâmbească, apoi să chicotească. Eu eram aproape mort de îngrijorare, iar ea chicotea ca o şcolăriţă.

— Josh, începu ea, apoi trase adânc aer în piept, ca să se liniştească. Parcă era pe punctul de a exploda de entuziasm. Cum ţi-ar plăcea să... să fii tată?

— Mi-ar face plăcere, am spus eu bâlbâindu-mă. Ştii că mi-ar plăcea. Am discutat despre asta...

— Bine, exclamă Mary, pentru că vei fi tată!

N-am înţeles prea bine cuvintele ei, însă felul în care mă ţinea de mână şi strălucirea de pe chipul ei mă făcură să realizez că se întâmpla ceva... ceva extraordinar. Am început să derulez din nou conversaţia în mintea mea, căutând un răspuns până când, în cele din urmă, mi-am dat seama.

— Vrei să spui... acum? am strigat, apucând-o de amândoi umerii.

— Ei... ei... începu ea pe ton de glumă, însă eu sărisem deja de pe pat. Am alergat pe coridor şi am coborât scările în salturi.

— O să avem un copil! am strigat dând de ştire bunicului şi unchiului Charlie, care se ridicară în picioare şi începură să chiuie împreună cu mine înainte ca eu să fi ajuns la ei. Apoi am alergat înapoi pe scări şi am tras-o pe Mary în braţele mele, legănând-o uşor înainte şi înapoi. Am râs şi ne-am bucurat împreună.

În cele din urmă, m-am oprit şi am îndepărtat-o puţin de mine.

— N-ai ştiut...? am întrebat-o, privind-o drept în faţă. Credeam că femeile cunoşteau lucrurile de felul acesta.

— Am bănuit, recunoscu ea, dar nu eram sigură.

— Când? fu următoarea mea întrebare.

Mary se strâmbă uşor.

— Nu se prea potriveşte, spuse ea încet. Bebeluşul va sosi chiar în perioada secerişului.

— O să ne descurcăm, m-am grăbit s-o asigur. O să găsim pe cineva care să ne ajute. Aşa deci, din cauza asta te simţeai rău? am continuat.

Ea încuviinţă.

— Nu-mi amintesc ca Lou să se fi simţit aşa. M-ai speriat! am spus.

— Unele femei au parte de asta. Altele nu, explică Mary pe un ton cât mai firesc cu putinţă. Oricum, doctorul a spus că n-ar trebui să dureze mult.

Însă doctorul se înşelase. Mary continuă să se simtă rău încă multe săptămâni. Ba chiar luni. Slăbi şi arăta palidă şi fragilă. Mi se sfâşia inima când o auzeam dimineaţa. Mă simţeam răspunzător pentru felul în care se simţea şi dacă aş fi putut, i-aş fi luat eu locul.

Noi, bărbaţii, am început să pregătim pe rând micul dejun. Ba chiar am agăţat o pătură la uşa camerei în care se afla Mary, ca să pun stavilă mirosurilor ce se ridicau de la bucătărie. Se părea că altceva n-aveam ce face. Aşteptam să treacă.

În martie au venit în vizită Lilli şi tata Turley. Ne-au adus veşti bune şi rele. Lilli a venit cu veşti bune. Debordând de fericire, ne spuse că Avery îi ceruse să se căsătorească cu el, iar ea acceptase. Nunta fusese stabilită pentru luna iunie.

Tata Turley veni cu veşti ce aduseră tristeţe în ochii lui Mary.

— Am hotărât să vindem ferma, ne informă el.

Am văzut-o pe Mary tresărind şi m-am întrebat ce fel de gânduri îi treceau prin minte. Nu spuse nimic, ci doar încuviinţă.

— M-am gândit mult, continuă tata Turley. Mitch nu este interesat de fermă. Acum are o slujbă bună în oraş. Tata Turley răsuci ceaşca de cafea între degete în timp ce privi la lichidul aburind. Nu cred că se va întoarce vreodată la fermă... Vocea i se stinse.

— Niciodată nu s-a priceput să facă căpiţe, spuse el dus pe gânduri după o clipă de tăcere.

— Ce vei face? reuşi Mary să-l întrebe în cele din urmă. Gândurile mele o apucaseră deja înainte şi eram pe punctul de a o lua pe Mary deoparte ca să-i sugerez să-i oferim lui tata dormitorul de jos.

— Emma... mătuşa ta Emma din Concord... s-a tot ţinut de capul meu să mă mut la ea. I-ar plăcea să fie cineva pe lângă casă pentru a avea grijă de lucruri – şi ştie că nu vreau să fiu singur. Crede că aşa ar fi cel mai bine pentru amândoi.

— Şi tu ce crezi? întrebă Mary cu calm.

— Eu n-am nicio obiecţie, răspunse tata Turley cam prea grabnic. Dintre toate surorile mele, cu Emma m-am înţeles întotdeauna cel mai bine.

Mary se uită la mine, iar eu am încuviinţat. Trase adânc aer în piept ca şi când ar fi fost uşurată, mulţumindu-mi din priviri, apoi spuse:

— Eşti binevenit aici, tata.

Tata Turley îşi împinse scaunul în spate şi dădu la o parte oferta cu o mişcare a mâinii.

— O, n-aş putea face asta, protestă el.

— Şi de ce nu? întrebă Mary. Avem loc. Am fi bucuroşi să stai la noi, nu-i aşa, Josh?

— Sigur că da, l-am asigurat. În camera de acolo, am spus, arătând spre dormitorul de jos, sau în camera de sus, din capătul scărilor. Alege.

Tata Turley păru că stă pe gânduri. În cele din urmă, oftă adânc şi-şi trase scaunul mai aproape de masă şi de ceaşca de cafea.

— Vă sunt îndatorat, spuse el emoţionat. Cred că întotdeauna este bine să ştii că eşti dorit. Dar... cred că cel mai bine e să lăsăm lucrurile aşa cum sunt. Sunt... sunt binevenit aici. Ştiu asta. Însă Emma... Emma are nevoie de mine. Acolo e altceva, nu-i aşa? Nu, cred că cel mai bine e să lăsăm lucrurile aşa cum am plănuit.

Eu şi Mary ne-am uitat unul la celălalt şi am ştiut că trebuie să-l lăsăm pe el să aleagă în această chestiune.

— Bine, atâta timp cât ştii că eşti mai mult decât binevenit, tata, i-am spus.

— O să vii în vizită? întrebă Mary.

— Sigur că o să vin, promise el. Doar am trei fete aici. Sigur că o să vă vizitez. În plus, am de gând să ţin legătura cu nepoţeii.

Mary şi tatăl ei îşi zâmbiră drăgăstos unul altuia.

În acea seară stăteam amândoi în pat şi discutam despre evenimentele de peste zi. M-am hotărât să-i spun ce-mi frământase mintea încă de la vizita lui tata Turley.

— M-am gândit, am spus încet în întuneric, că mi-ar plăcea să cumpăr pământul lui tata.

Am simţit cum Mary îşi schimbă poziţia ca să-mi poată vedea chipul. Era prea întuneric în cameră, aşa că se aşează la loc, lângă mine.

— Ai nevoie de mai mult pământ, Josh? întrebă ea.

— Nu... nu chiar. Nu deocamdată. Dar... dar a fost casa ta, pământul familiei tale de când mă ştiu... de când te ştii. M-am

gândit că... că ar fi greu... că ţi-ar plăcea să-l păstrezi.

Se aşternu tăcerea, apoi Mary spuse încet în întuneric, cu voce tremurată.

— Mulţumesc, Josh.

Mi-am trecut mâna peste părul ei moale şi i-am urmărit cu vârful degetului cicatricea de deasupra ochiului.

— În plus, am spus rar, cine ştie? Poate că vom avea un fiu care va avea nevoie de pământ. Mi-ar plăcea să-i pot da să lucreze pământul tatălui tău.

Mary chicoti auzindu-mi ideea şi-şi puse capul pe umărul meu.

— Dacă poţi... dacă poţi rezolva asta, Josh, m-aş bucura, şopti ea cu glasul aproape înecat de un hohot de plâns. Ar fi ceva bun, nu-i aşa... şi pe tata l-ar face atât de fericit.

Am hotărât să mă duc în oraş chiar a doua zi, ca să văd ce trebuia făcut.

Bancherul s-a dovedit a fi un om amabil, ca să nu mai vorbesc de tata Turley. A fost nevoie de timp pentru întocmirea tuturor actelor. Însă, în cele din urmă, ferma Turley a ajuns să aparţină celor din familia Jones, Când i-am înmânat cecul pentru fermă, tata arăta de parcă o mare povară i s-ar fi ridicat de pe umeri. N-a putut spune nimic. Doar întinse mâinile şi mă trase într-o îmbrăţişare ca de urs. Ştiam că, în inima lui, ferma nu era pierdută, ci doar transmisă unui membru al familiei.

Îşi vându lucrurile ce mai erau de vândut, îşi împachetă cele câteva lucruşoare şi se mută la sora lui. Lilli se duse să locuiască cu Faye în aşteptarea zilei în care urma să se căsătorească cu Avery.

Eu şi Mary l-am dus pe tata în oraş, ca să prindă trenul către Concord. Deja îşi luase rămas bun de la celelalte două fiice. N-a spus prea multe pe drum, însă privirea lui scrută fiecare fermă şi păşune aflate în calea noastră. E *ca şi când ar închide uşa*

trecutului, m-am gândit, *pregătindu-se să deschidă o uşă nouă.*

Când am ajuns în oraş se scuză spunând că i-ar face plăcere să se mai plimbe puţin înainte de plecarea trenului. Mary trebuia să cumpere alimente, iar eu îmi propusesem să cumpăr câteva piese de harnaşament, aşa că l-am lăsat şi am promis că vom fi la gară când va sosi trenul.

M-am întrebat ce-şi propusese să facă. Poate că avea prieteni de la care voia să-şi ia rămas bun... însă mai apoi l-am văzut îndreptându-se în direcţia cimitirului.

Mergea să-şi ia rămas bun de la doamna Turley. Cred că-i lipsea mai mult decât ne dădeam seama. Mai mult decât îi va lipsi vreodată ferma. Poate că relaţia cu sora lui, Emma, îl va mai ajuta – cu toate că niciodată nu va putea lua locul aceleia cu care a împărţit viaţa atâţia ani.

Aşa cum am spus, amândoi eram la gară când trenul îşi făcu apariţia. Sigur că au fost şi lacrimi de rămas bun. Ştiu că era greu pentru Mary, dar a fost tare. Apoi trenul porni, iar noi ne aflarăm singuri pe peron, vântul fluturând haina ce înfăşură trupul firav al lui Mary. Am luat-o de mână şi am condus-o afară din gară. Mai mult decât oricând, era sarcina mea să-i port de grijă. Nu mai avea nici mamă, nici tată pe care să se sprijine la nevoie. Eu eram tot ce avea.

CAPITOLUL 19

FERICIRE

Odată cu achiziţionarea fermei familiei Turley se înmulţiră şi terenurile pe care urma să le însămânţez în acea primăvară. Ştiam că tata Turley fusese un fermier priceput odinioară, însă se cam lăsase pe tânjeală după moartea doamnei Turley. Oricum, erau multe de făcut acolo.

Mary avu răbdare cu mine. De multe ori o vedeam doar la micul dejun şi câteva minute în timpul cinei, înainte să cad în pat, epuizat. Nu mai venea atât de des pe câmp, cu de-ale gurii, aşa cum făcea altădată. Pe de o parte, din cauză că îi era mai greu acum când aştepta un copil, însă mai ales din cauză că cele mai multe tarlale pe care lucram erau departe de casă. În schimb, în fiecare dimineaţă, îmi pregătea prânzul la pachet.

În acea primăvară n-am prea avut parte de ploaie, aşa că nimic nu împiedică lucrările de însămânţare. De fapt, pământul era atât de uscat, încât fermierii din vecinătate se întrebau dacă sămânţa va avea destulă umiditate pentru a încolţi.

Căderea bursei ne afectă şi pe noi, totuşi. Cred că afectase întreaga lume. Cu toţii aşteptau să vadă ce calamitate ne va mai lovi. Mă rugam să nu avem parte de aşa ceva şi să pot purta de grijă membrilor familiei care se aflau în responsabilitatea mea.

Lilli se căsători în iunie, aşa cum plănuise. Tata Turley veni la nuntă şi petrecu câteva seri la noi, înainte de a se întoarce la mătuşa Emma. Mary se bucură tare mult să-l vadă. Cât timp se află la noi, el, bunicul şi unchiul Charlie meşteriră un pătuţ pentru copil. Proiectul îi entuziasma, se vedea asta, iar Mary era încântată.

Sămânţa încolţi. Ici-colo începură să-şi facă apariţia din pământ tulpini verzi, iar eu m-am mai liniştit. Nu mai rămânea decât să avem parte de o ploaie bună şi totul urma să intre în normal. Însă ploaia nu veni şi curând, tulpinile verzi începură să se îngălbenească şi să se ofilească sub razele soarelui. Poate că ar fi

trebuit să mă obişnuiesc cu ideea, însă eu am continuat să sper că o ploaie bună ar putea rezolva totul.

Vara aceea fu neobişnuit de caldă. Îmi părea rău pentru Mary, care era nevoită să poarte povara micuţului. Căldura nu-i făcea deloc bine. Însă nu se plânse, doar îşi încetini puţin ritmul. Fără ploaie, grădina ei nu mai arăta atât de bine, iar acest lucru o întrista. Ea şi bunicul cărau găleţi pline cu apă ca să ude unele plante. Însă era nevoie de prea multă apă pentru a uda toată grădina.

Când sosi vremea cositului, recolta fu slabă şi pipernicită. În timp ce adunam fânul în căpiţe, mă întrebam cum o să ne descurcăm cu hrana pentru vite la iarnă. Era mai puţin fân decât în alţi ani.

Cred că ceea ce mă înviora în acea vară, lucrul care ne entuziasma şi pe mine şi pe Mary, era anticiparea sosirii copilului nostru. Întreaga familie aştepta pruncul, iar acum când Mary trecuse de perioada greţurilor de dimineaţă şi se simţea mai bine – dacă nu ţineam cont de căldura mare – număram cu toţii zilele.

Recolta din acel an era atât de firavă şi pipernicită, încât mă întrebam dacă mai merita să fie adunată – însă la fel ca ceilalţi fermieri din jur, m-am dus să lucrez şi eu pe câmp. Lilli veni s-o ajute pe Mary. Mă bucuram că Avery îi îngăduise să vină, mai ales având în vedere că erau tineri căsătoriţi. Mary fu recunoscătoare pentru ajutorul ei şi se părea că se descurcă bine amândouă în bucătărie. Nici măcar nu era nevoie să discute despre anumite lucruri – păreau să se înţeleagă cu privire la ce anume trebuia să facă fiecare şi fără a folosi cuvinte.

Cât timp a fost Lilli la noi, au fost puse multe conserve pentru iarnă. Eu m-am pregătit să-mi strâng sărăcăcioasa recoltă, aşteptând echipa de treierători. Mary spera că vom termina de

treierat înainte ca micuţul nostru să se hotărască să se alăture familiei. De dragul ei, împărtăşeam aceeaşi speranţă.

Vorbeam mult amândoi despre sosirea copilului nostru. Sigur că ne întrebam ce va fi, fetiţă sau băiat. I-am spus lui Mary că eu eram fericit orice ar fi fost – dar cred că ea simţea că mi-ar face plăcere să am un fiu. Vreau să spun că aveam acum pământ în plus şi speram ca într-o zi să poată fi lucrat de fiul meu. *Dar şi o fată ar fi frumos să avem,* îmi spuneam gândindu-mă la Sarah şi la micuţa Patricia. Patty mergea singură acum. Nu mai era atât de plângăcioasă, ci se transformase într-o micuţă drăgăstoasă şi mulţumită. Nu mă deranja deloc ideea de a avea o fetiţă.

Echipa de treierători tocmai sosise şi se instalase, şi prima încărcătură de spice fusese plasată pe transportorul cu bandă, când am aruncat o privire spre casă şi am văzut-o pe Lilli stând în curte şi fluturându-şi şorţul, de parcă ar fi luat casa foc. O clipă n-am putut înţelege ce se întâmplă, apoi mi-am dat seama că flutura şorţul pentru a-mi atrage atenţia. Chiar şi aşa, mi-au trebuit câteva clipe ca să înţeleg ce încerca Lilli să-mi comunice.

— Du-te, Josh. Am eu grijă de treburi aici, se auzi o voce lângă mine şi m-am întors spre Avery, care observase şi el şorţul fluturând.

Atunci am înţeles ce însemnau toate acestea. Era vorba de Mary. *A sosit clipa...* Am aruncat furca acolo unde mă aflam şi am luat-o la picior spre fermă. Lilli mă văzu venind şi se întoarse grăbită în casă.

Pufăind din cauza alergăturii şi cu plămânii arzându-mi, m-am uitat cu ochi măriţi de jur-împrejurul bucătăriei, nădăjduind că cineva mă va pune la curent cu ce se întâmpla.

Lilli punea lemne pe foc şi încălzea apă în ibric. Era cu spatele la mine, însă mi se adresă – pe un ton normal, controlat, ca şi când

nu se întâmpla nimic neobişnuit.

— E timpul să mergi după doctor, Josh.

M-am îndreptat spre scări. Trebuia s-o văd mai întâi pe Mary.

Zăcea în pat, cu faţa umedă de transpiraţie şi cu părul răvăşit pe pernă. Când mă văzu reuşi să schiţeze un zâmbet slab, însă am observat că era uşurată să mă vadă.

— A sosit clipa, Josh, şopti ea.

M-am dus la pat, am îngenuncheat lângă el şi i-am luat mâna. O clipă, n-am putut vorbi. I-am apăsat degetele pe buzele mele. Întinse mâna şi-mi mângâie cu blândeţe obrazul.

Înainte ca să-i pot spune că mă voi grăbi, îşi încordă mâna pe a mea şi îmi strânse degetele până când începură să mă doară. Chipul i se făcu livid şi răsuflarea i se transformă în mici suspine neregulate.

M-am speriat cumplit. Eram sigur că ceva nu mergea cum trebuie. Apoi începu să se relaxeze. Simţeam cum tensiunea din degete mi se risipeşte, iar Mary îşi lăsă capul să cadă înapoi pe pernă, ca să mă poată privi din nou.

— Du-te, Josh, şopti ea. Ar fi bine să te grăbeşti.

Am încuviinţat şi am dispărut.

Nu folosisem prea des Fordul, dar acum m-am dus direct acolo. M-am rugat să aibă destulă benzină cât să mă ducă în oraş şi înapoi. M-am mai rugat să pornească din prima încercare, asta după ce stătuse nemişcat toată vara.

A pornit. I-am mulţumit lui Dumnezeu pentru asta tot drumul până la şosea, apoi am pornit spre oraş cu cea mai mare viteză.

Doctorul nu era acasă. Aproape că am intrat în panică. Mulţumită soţiei lui, l-am găsit la frizerie, unde se dusese să se tundă, aşa cum făcea de obicei, o dată pe lună.

— E Mary! am spus gâfâind. Ai fi crezut că alergasem tot

drumul într-acolo. Mary are nevoie de dumneavoastră. Acum.

Doctorul nu mai aşteptă alte invitaţii. Îşi smulse bucata de pânză albă din jurul gâtului.

— Mă întorc, Charlie, spuse peste umăr şi plecă doar pe jumătate tuns. Ne-am îndreptat spre casa lui, pentru a-şi lua geanta şi orice altceva mai era nevoie.

Am condus cu viteză spre casă. M-am întors o dată ca să mă uit la doctor şi să văd dacă nu cumva băgasem groaza în el, însă el zâmbea în timp ce-şi ţinea în mâini pălăria. Am avut sentimentul că-i făcea plăcere călătoria asta.

Am intrat în curte şi am frânat scurt chiar în faţa stâlpului de pripon. Doctorul îşi apucă geanta şi se îndreptă spre casă. L-am urmat îndeaproape. Doar bunicul şi unchiul Charlie erau în bucătărie când am intrat.

— Ce face Mary? am întrebat, iar bunicul îmi spuse că Lilli era cu ea şi părea să se descurce bine.

Am început să măsor cu pasul bucătăria, înainte şi înapoi. Ştiam că Nat fusese alături de Lou când se născuseră câţiva dintre copiii lor, însă eu uitasem să discut acest detaliu cu Mary.

Nu eram sigur că voi fi un tovarăş agreabil în camera de naştere. Mă temeam că voi leşina chiar în clipa când Mary ar fi avut cea mai mare nevoie de mine. O, dacă... dacă ar fi fost posibil s-o pot ajuta cumva!

Lilli veni jos, cu faţa puţin cam palidă. În timp ce se îndreptă spre sobă, trecu pe lângă mine şi-mi spuse:

— Mary are nevoie de tine.

Preţ de câteva clipe, picioarele mele refuzară să se mişte. Am rămas acolo, privind-o pe Lilli fără s-o văd, lingându-mi buzele uscate şi încercând din greu să înghit. Apoi am reuşit să-mi mişc picioarele şi m-am îndreptat spre scări.

Doctorul era aplecat asupra lui Mary, vorbindu-i, liniştind-o. Nu doream să-i stau în cale, aşa că m-am dus în cealaltă parte a patului. Mary, cu faţa transpirată din cauza efortului, se întoarse să mă privească. Nu spuse nimic, doar mă apucă de mână. M-am aplecat şi am sărutat-o pe frunte – pe cicatricea rămasă în urma accidentului. Mary îşi îngropă faţa la pieptul meu pentru o clipă, apoi o altă contracţie o făcu să se încordeze şi să se retragă.

M-am uitat la doctor. Cum putea suporta aşa ceva? Ea era... era...

— Se descurcă bine. Foarte bine. Te descurci bine, Mary. Nu mai e mult şi totul se va termina, murmură doctorul cu vocea lui mai degrabă un mormăit decât cuvinte articulate.

După spusele doctorului, lucrurile progresau rapid. Mie mi se părea că trecuse o veşnicie. Însă, în cele din urmă, se ajunse la final. Ca un miracol de nedescris – într-o clipă ne aflam în chinurile facerii, pentru ca în clipa următoare să ne trezim părinţi. *Părinţi.* Nu-mi venea să cred, cu toate că aşteptasem asta luni de zile. Acum însă, era aici – *micul nostru fiu* – al meu şi al lui Mary. Roşu şi zbârcit şi urlând cât îl ţineau plămânii.

Am auzit-o pe Mary chicotind şi m-am întrebat dacă era conştientă întru totul, sau se afla sub efectul eterului. Însă ea se uită la mine cu ochii mari şi plini de uimire încărcaţi de lacrimi ce începură să i se rostogolească pe obraji.

— Un băieţel, Josh, şopti ea. Un băieţel. În acea clipă am ştiut că Mary dorise din toată inima să-mi ofere un fiu.

M-am aplecat s-o sărut şi să-i dau la o parte de pe faţă părul încâlcit. O, cât de mult o iubeam. Cât de mult iubeam „legăturica” pe care tocmai mi-o prezentase. Un fiu. Propriul nostru fiu.

— William Joshua, am şoptit, căci acesta era numele pe care i-l alesesem deja.

— William Joshua, repetă Mary, iar ochii ei sclipiră, ceasurile de durere fiind uitate cu totul. În acea clipă doctorul puse legăturica gălăgioasă în braţele lui Mary.

— Nu-i aşa că e frumos? spuse Mary, iar eu a trebuit să recunosc că avea dreptate. *Există diferite genuri de frumuseţe,* m-am gândit cu un zâmbet în timp ce priveam feţişoara încruntată din cauza efortului de a plânge.

Mary începu să-l bată uşurel şi să-l legene, iar plânsul încetă.

— Cred că e tare obosit, şopti ea. E grea muncă să te naşti.

La asta nu mă gândisem. Acum aveam o oarecare idee ce însemnase pentru Mary – pentru mine – însă pentru William Joshua? Poate că aşa era, am admis eu.

Am sărutat-o din nou pe Mary – aproape nebun de fericire. Apoi m-am aplecat să sărut creştetul capului micuţului nostru. Se frământă puţin, iar eu am pretins că se uitase direct la mine, ştiind cine sunt.

Mary îmi cântă în strună.

— Aşa deci, deja ai făcut cunoştinţă cu tăticul tău, William. Eşti un băieţel tare norocos. Ai un tătic minunat. Te va duce la pescuit şi...

Pe obraji mi se prelingeau lacrimi. I-am strâns pe amândoi la pieptul meu.

Am auzit o bătaie la uşă şi mi-am ridicat privirea, observând doar atunci că doctorul se strecurase afară din cameră. Tot atunci mi-am dat seama că mai erau şi alţi membri ai familiei care aşteptau nerăbdători în bucătăria de jos.

— Intră, răspunse Mary.

Erau cu toţii acolo. Lilli, bunicul şi unchiul Charlie. Culoarea reveni în obrajii lui Lilli, iar bunicul zâmbea atât de larg, de parcă lumea s-ar fi întors cu susul în jos. Unchiul Charlie părea atât de

uşurat şi de mândru în acelaşi timp, încât îmi venea să chicotesc amuzat.

Păşiră în încăpere pe vârful picioarelor ca să se uite la micuţul ce se odihnea pe braţul lui Mary.

— E-n regulă, spuse Mary. E treaz.

În acea clipă începură să vorbească toţi deodată, spunând cât de frumos era copilul şi cu cine semăna şi cât de atent era şi întrebând cum îi vom pune numele şi toate lucrurile de felul acesta.

Am fost nevoiţi să-i liniştim şi să limpezim lucrurile şi, în cele din urmă, am reuşit să-i anunţăm că numele lui era William Joshua. Bunicul se uită la mine şi încuviinţă cu înţelegere.

Doctorul se întoarse şi ne spuse că Mary avea nevoie de odihnă. În ciuda gălăgiei, William adormise deja. Lilli îl ridică cu blândeţe din braţele lui Mary şi-l puse în pătuţul din apropiere. M-am dus ca să mă uit din nou la el, parcă rupt în două dintr-odată. Doream să fiu lângă Mary, dar aş fi vrut şi să-mi studiez fiul. Doctorul rezolvă dilema mea.

— Afară şi cu tine, Josh, mă informă el. Te poţi întoarce după ce e mai odihnită.

I-am dat lui Mary încă un sărut, mi-am privit fiul încă o dată şi, fără tragere de inimă, am părăsit încăperea. Numai când m-am lăsat să cad pe unul din scaunele bucătăriei mi-am dat seama cât de secătuit emoţional eram. M-am bucurat de cafeaua pregătită de Lilli.

— Cum e recolta? întrebă bunicul încercând să facă conversaţie, iar acest lucru îmi readuse în minte treieratul.

— Nu ştiu, am spus. Când am plecat erau pe punctul de a treiera primul lot.

Am hotărât că ar fi mai bine să mă întorc pe câmp şi să văd ce se întâmplă.

CAPITOLUL 20

VREMURI GRELE

Din nefericire, recolta era chiar mai sărăcăcioasă decât crezusem. Ar fi trebuit să ştiu că nu va fi de calitate, dar am continuat să sper că s-ar putea să fie ceva în capetele acelea aproape goale. Nu erau prea multe grâne în hambare. M-am îngrijorat, pentru că aveam de plătit o rată mare la bancă. Ştiam că îmi va fi greu să fac faţă. Trebuia să strângem cu toţii cureaua. Considerabil. Însă speram că nu va fi nevoie s-o împovărez pe Mary cu problema asta.

Lilli rămase cu noi până când Mary se puse pe picioare. Avery venea ori de câte ori putea şi rămânea peste noapte. Ştiam că era nerăbdător să-şi ia soţia acasă.

William era un copil cuminte. Nu prea plângea, cel puţin aşa mi se părea mie. Însă eu eram în cea mai mare parte a timpului pe câmp sau în hambar. În plus, William nici n-avea de ce să plângă. Dacă Mary nu era disponibilă, era bunicul sau unchiul Charlie. Mă gândeam că vor face din el un răsfăţat – şi asta încă înainte de-ai ieşi primul dinte.

Am amânat cât am putut, însă într-una din zile am fost nevoit să recunosc deschis cum stăteau lucrurile. Aş fi vrut să nu fie aşa, însă lunea următoare trebuia să plătesc rata la bancă. Ştiam că trebuie să găsesc o soluţie.

Situaţia nu era una favorabilă. Abia dacă aveam seminţe

pentru însămânţările din primăvara viitoare.

— Dacă m-aş putea descurca până la următoarea recoltă, îmi spuneam, atunci ne vom putea pune din nou pe picioare.

Am întins mâna în lada de grâne şi am presărat printre degete câteva boabe. Pipernicite şi slabe, nu semănau deloc cu sămânţa pe care mă străduisem atât de mult s-o obţin. Dar eram sigur că în vreo doi ani cu ploi bune, aş fi putut avea din nou sămânţă de calitate.

Am scos o bucată de hârtie din buzunarul salopetei şi un capăt de creion din cămaşă şi am început să calculez. Aveam ceva bani puşi deoparte, însă nu-mi ajungeau nici pe departe. Nu aveam grâne de vânzare. Aveam nevoie de fiecare bănuţ pentru sămânţa de primăvara viitoare şi pentru hrana vitelor şi porcilor pe timpul iernii.

Am mâzgălit hârtia cu creionul. Pe cine încercam să păcălesc? N-aveam destul nutreţ pentru animale. Trebuia să vând o parte dintre ele.

Muncisem atât de mult ca să-mi fac o cireadă de calitate – unii oameni spuneau că erau cele mai bune din zonă. Nu doream să renunţ la niciuna.

Însă pe de altă parte, gândeam eu, lucrul acesta mi-ar înlesni vânzarea – la cele mai bune preţuri.

Am început din nou să fac calcule. După ce am rezolvat problema pe hârtie, m-am întors în casă.

Mary pregătise masa pentru prânz. Am traversat încăperea spre pătuţul din colţ şi m-am uitat la fiul meu adormit. Rareori se întâmpla să nu fie ţinut în braţe de cineva. Se schimbase deja. Faţa îi era rotundă şi fină, iar nasul şi ochii nu-i mai erau roşii şi umflaţi ca atunci când se născuse. Îşi pierduse şi o parte din părul acela negru, însă Mary nu părea îngrijorată din cauza asta. Spunea că

este ceva normal la copii. De fapt, se făcea din ce în ce mai frumuşel – dacă băieţeii acceptau termenul de „frumuşel” ca descriere. Mulţi oameni spuneau că seamănă cu mine, însă de fiecare dată când mă uitam la el vedeam câte o frântură din Mary.

— A dormit astfel aproape toată dimineaţa, îl lăudă Mary. Venise lângă mine. Mi-am strecurat braţul în jurul taliei ei şi am strâns-o aproape. Viitorul nu mai părea atât de înnegurat cu ea şi cu fiul nostru alături, cei doi pe care aveam să-i iubesc şi să-i îngrijesc.

— Vi se răceşte mâncarea, îmi aminti Mary. M-am aşezat alături de bunicul şi de unchiul Charlie la masă, ne-am plecat capetele şi l-am mulţumit din inimă lui Dumnezeu pentru multele Sale binecuvântări.

Aş fi putut să-mi discut planurile în timpul prânzului, însă am ales să aştept până când urma să rămân singur cu Mary. William se trezise şi insistase să fie schimbat şi hrănit imediat, iar Mary îi zâmbi şi porni să-i îndeplinească cererile, vorbindu-i încetişor în tot acest timp. Îndată ce mi-am terminat budinca, m-am dus în dormitor ca să-i văd.

— A fost cuminţel, nu-i aşa? am întrebat aşezându-mă alături de Mary şi luând una din mânuţele lui William într-a mea.

— Foarte cuminţel, spuse Mary, sărutându-i fruntea fină.

Am rămas acolo şi l-am admirat împreună câteva minute.

Creştea tare repede.

— O să fiu plecat aproape toată după-masa, am informat-o pe Mary.

Îşi ridică privirea, aşteptând.

— Vom avea nevoie de aproape toată recolta pentru sămânţă. Am hotărât să vând o parte din animale, ca să nu avem probleme cu nutreţul la iarnă.

— N-am putea să mai cumpărăm nişte grâne? întrebă Mary cu

inocenţă.

— Cred că e mai bine aşa, am spus pe un ton cât mai normal. N-am adăugat că nu aveam bani pentru alte grâne. N-aveam destui nici pentru rata la bancă.

Mary încuviinţă, de acord cu decizia mea. Avea încredere în mine. Simţeam cum mi se pusese un nod în stomac.

— Le vei trimite cu trenul? întrebă ea, ştiind că animalele erau transportate la oraş cu trenul.

— Mai întâi vreau să văd dacă nu se găsesc cumpărători prin partea locului. Întotdeauna spuneau că şi-ar dori să aibă în cireadă animale ca ale mele.

Mary încuviinţă din nou şi am văzut mândria din privirea vi.

I-am sărutat pe amândoi şi am coborât ca să pun şaua pe Chester.

Am umblat toată după-masa, de la fermă la fermă, iar situaţia era peste tot aceeaşi. Nimeni nu avea nutreţ. Nimeni nu avea bani. Auzeam peste tot aceleaşi cuvinte.

— O, cum mi-ar plăcea, Josh! De multă vreme mi-am dorit să am câteva animale din cireada ta. Dar acum nu e momentul potrivit. Recolta a fost prea slabă. N-avem nutreţ. N-avem bani. Poate anul viitor, după ce vom strânge recolta în hambare.

Asta nu rezolva dilema mea. Eu aveam nevoie de bani *acum.*

La sfârşitul zilei eram stors de puteri. Şi nu mă obosise doar drumul de la fermă la fermă. Eram secătuit şi din cauza presiunii emoţionale pe care o resimţeam. N-avusesem sorţi de izbândă. Voi fi nevoit să trimit vitele cu trenul şi ştiam că preţul pentru animalele de carne nu era la fel de bun ca cel pentru animalele de prăsilă.

Nu-mi venea să mă întorc acasă şi să dau ochii cu Mary. Mă temeam că va citi în privirea mea teama pe care o simţeam înăuntrul meu.

Am încercat să mă debarasez de acest sentiment prevestitor de rău. O să ne descurcăm. Va fi greu o perioadă, însă o nouă recoltă ne va pune din nou pe picioare. Tot ce trebuia să facem era să plătim rata aceea la bancă şi să ne descurcăm până anul viitor, când vom avea o nouă recoltă. Puteam să ne descurcăm. Nu ne strica să mai facem economii. Asta ne-ar fi făcut mai recunoscători pentru o recoltă bună – pentru anii de belşug.

Înainte de a intra în casă, m-am aşezat pe un scăunel de muls şi mi-am scos din nou hârtia şi creionul. Trebuia să vând mai multe animale decât crezusem dacă doream să plătesc rata. Acest lucru subţia considerabil rândul vitelor din cireadă. Şi mai trebuia să vorbesc cu bancherul – primul lucru mâine dimineaţă – ca să-i cer să mă mai păsuiască câteva zile. N-aveam cum să pun toţi banii jos la termenul stabilit. M-am ridicat de pe scaun şi mi-am vârât calculele în buzunar.

Mary îmi zâmbi când mă văzu intrând în bucătărie, însă nu mă întrebă cum merseseră lucrurile. Mă bucuram de asta. Încă nu aveam un răspuns pregătit.

Subiectul fu abordat abia seara, la culcare. Mary aşteptă până când William fu schimbat şi hrănit şi pus la culcare. După ce ne isprăvirăm rugăciunile de seară, m-am întins sub cearşafurile proaspăt spălate şi eram pe punctul de-a închide ochii, sperând că voi putea adormi şi poate amâna o discuţie dificilă. Însă Mary îşi strecură mâna în a mea.

— Cum a mers, Josh? mă întrebă.

Am ezitat o clipă, apoi am răspuns cu sinceritate:

— Nu prea bine.

Ea rămase tăcută câteva clipe, dându-mi şansa să explic.

— Oriunde am fost oamenii s-au dovedit dornici să cumpere. Dar n-au nici ei nutreţ. Trebuia să mă gândesc la asta. În toată ţara

a fost secetă anul ăsta.

— Şi există vreo şansă de a vinde animale undeva unde se găseşte nutreţ? întrebă Mary. La asta nu mă gândisem. Ar fi trebuit s-o fac. Am stat liniştit gândindu-mă la soluţia asta – însă n-am ajuns la niciun răspuns.

— Nu ştiu, am recunoscut. Din ce scriu ziarele şi din câte se spun la radio, seceta a afectat o zonă destul de mare. Nu am idee unde anume ar putea exista cineva care să aibă mai mult nutreţ decât animale. Am oftat adânc, iar mâna lui Mary se strânse în jurul mâinii mele.

— În plus, am continuat eu, n-am cum să contactez pe cineva sau să transport animalele la distanţă.

— Ce te gândeşti să faci? întrebă Mary.

— Să le vând la târg. Marţi e zi de târg. O să le pregătesc pentru marţi.

Am fost nevoit să apelez la ajutorul unor băieţi din vecini ca să mă ajute să-mi transport vitele la oraş. Se părea că fiecare fermier din partea locului se gândise la acelaşi lucru. Când am ajuns cu vitele mele, ţarcurile erau pline până la refuz. Ştiam, fără să stau prea mult pe gânduri, că trebuia să mai las din preţ câţiva dolari, întotdeauna se întâmpla asta când târgul era plin de animale. Mi-aş fi dorit să fi adus cu mine şi câteva animale tinere.

Bancherul se dovedi a fi înţelegător. Recunoscu şi el că fusese un an greu – că toţi fermierii din zonă se descurcau greu. Îmi spuse aceleaşi lucruri pe care mi le spusesem şi eu. Lucrurile vor intra în normal la recolta viitoare.

Nu mi-a mai rămas nimic de făcut decât să aştept ca plata pentru animalele vândute să-mi sosească prin poştă. Mă gândeam întruna la asta. Mă rugam să fie destui bani. Însă n-a fost aşa. Nu erau destui. I-am dus la bancher şi i-am promis că voi mai vinde

câteva vite. El încuviinţă solemn şi acoperi în parte împrumutul cu banii pe care-i adusesem.

Mary îşi dăduse seama că eram tulburat. Câteva zile mă lăsă în pace, apoi hotărî că era timpul să discutăm despre asta.

— Cât de rău e, Josh? mă întrebă. Am ştiut că dorea şi merita un răspuns onest.

— Destul de rău, am recunoscut. Dar o să ne descurcăm. Am dat înapoi împrumutul. Mi-a părut rău să vând atâtea vite, asta-i tot. Erau animale bune. Prea bune pentru măcelărie. Ar fi trebuit să-i ajute pe alţi fermieri să-şi împrospăteze cirezile. Dar n-am avut încotro. Toţi sunt strâmtoraţi. Nu este nutreţ. Preţurile sunt mici. N-am avut încotro. Din când în când se întâmplă şi aşa – apoi lucrurile intră în normal. La recolta viitoare ne vom pune pe picioare.

— Te pot ajuta cumva?

Aş fi putut spune: „*Economiseşte. Ai grijă cum cheltui fiecare dolar. Restrânge toate cheltuielile”.* Dar nu trebuia să spun lucrurile acestea. Ştiam că Mary va face acest lucru fără ca eu să-i cer.

— O să ne descurcăm, am spus în schimb.

Am rămas întinşi în pat în tăcere, fiecare cu propriile gânduri.

— Mai avem banii pe care i-am pus eu deoparte, se oferi Mary.

Am tras-o lângă mine. Ştiam că va chivernisi cât va putea de bine şi acea mică sumă.

CAPITOLUL 21

DIN NOU ÎNSĂMÂNŢĂRI

Iarna se scurse încet. Cred că aşteptam cu prea mare nerăbdare să vină primăvara, ca să pot însămânţa din nou pământul. Mă săturasem să trag de fiecare bănuţ şi mă săturasem s-o văd pe Mary cheltuind cu zgârcenie şi economisind. Ea nu se plângea. Şi nici altcineva din casă.

Puţina zăpadă de care avusesem parte fu curând suflată în grămezi mici şi murdare amestecate cu pământ de pe câmpurile uscate. Sunt sigur că dacă am fi avut doi metri de zăpadă în acea iarnă, niciunul dintre fermierii din vecinătate nu s-ar fi plâns.

William al nostru creştea în greutate în mod continuu şi devenea mai interesant – un „omuleţ adevărat” – cu fiecare zi ce trecea. El era mica noastră rază de soare în iarna aceea tristă, iar ceasurile de joacă cu el şi hohotele lui de râs ne luminau viaţa.

Toţi cei din casă erau în jurul lui, însă, din fericire, nu deveni un copil răsfăţat. Şedea mulţumit în pătuţul său şi vorbea singur în timp ce încerca să-şi prindă degetele de la picioare sau jucărioarele pe care Mary le agăţase deasupra patului.

În cele din urmă, zilele începură să devină din ce în ce mai călduroase semănând tot mai mult cu zilele de primăvară. Am hotărât să încep lucrul pe câmp. Nu era nevoie să aştept topirea zăpezii – nu era zăpadă. Nici nu trebuia să aştept ca pământul să se usuce. Mirişte a era uscată ca iasca. N-am folosit tractorul. Nu mai aveam combustibil, aşa că am înhămat caii şi am început să ar pământul aşa cum fusese arat atâţia ani înainte.

Uitasem cât de greu mergea treaba cu caii. Privirea mi se îndrepta adesea spre şopronul unde aştepta, imobil, tractorul.

Şirul de utilaje lucioase pe care le cumpărasem în ultimii câţiva ani şi care ar fi trebuit trase în urma tractorului îmi părea că încearcă în zadar să-mi atragă atenţia. Tânjeam să le pot folosi din nou. Dar n-avea rost să mă plâng. Primăvara asta nu era rândul lor.

În timp ce însămânţam, mi-am spus că lucrurile vor sta mai bine primăvara viitoare.

În fiecare zi mă întorceam de la câmp prăfuit, obosit şi uneori prost dispus. Pământul pe care-l aram cu plugul era sub formă de pulbere; şi în timp ce ochii mei urmăreau norii, nu vedeam niciun semn de ploaie de primăvară.

Mary încercă să creeze o atmosferă de optimism, spunându-ne cât de multe ouă făceau găinile şi cât de perfecţi erau viţeii fătaţi şi cât de frumoşi erau purceii pe care-i fătase scroafa. Ştiam că ar fi trebuit să fiu recunoscător. Eram recunoscător, însă în mintea mea persista supărătoarea îndoială că toate aceste lucruri nu erau suficiente.

Nădăjduisem că vom avea parte de ploaie înainte de a începe însămânţările, însă când tot pământul fusese arat şi, cu toate acestea era uscat ca un os, m-am hotărât să nu mai aştept. Dacă sămânţa era în pământ şi venea ploaia, eram cu un pas înainte. Da, am hotărât, era un plan bun.

Aşa că am însămânţat ogoarele – am folosit toată sămânţa, până la ultimul bob. Am pus-o în pământul uscat, cu credinţa pe care fiecare fermier trebuie s-o aibă în fiecare primăvară – credinţa că la momentul potrivit, în planul pe care Dumnezeu îl hotărâse pentru însămânţare şi strângerea recoltei, va veni ploaia, sămânţa va germina şi vom avea roade.

Sămânţa zăcu acolo o săptămână înainte ca primul nor să-şi facă apariţia pe cer. N-am avut parte decât de câţiva stropi de ploaie. Abia umezise pământul. Totuşi, speranţele noastre renăscură. Când m-am dus în oraş ca să fac câteva cumpărături şi să ridic corespondenţa, toţi vorbeau despre ploaia asta. Toţi trăgeau nădejdea că vom avea parte de obişnuitele ploi de primăvară, aşa că m-am întors acasă mult mai bine dispus. Cred că

toată acea atmosferă veselă mă ajutase întrucâtva.

Mary zâmbi în timp ce puneam cumpărăturile pe masa din bucătărie.

— Am primit vreo scrisoare? întrebă ea. De obicei eram entuziasmat când primeam vreo scrisoare. Am clătinat din cap, însă i-am zâmbit larg lui Mary sub imboldul noii mele dispoziţii.

Bunicul veni la masă şi scrută indiferent cele două broşuri publicitare. Îi lipsea ziarul zilnic – tuturor ne lipsea. Ziarul fusese unul dintre lucrurile la care renunţasem în perioada asta cât fusesem nevoiţi să strângem cureaua.

— Fermierii sunt entuziasmaţi de ploaie, i-am spus lui Mary, incluzându-i în conversaţie pe bunicul şi pe unchiul Charlie. Spun că este posibil să fie doar începutul, am continuat eu.

Bunicul încuviinţă.

— Trebuie să fie ploaie undeva, acolo sus, spuse el.

Unchiul Charlie îşi folosi cele două bastoane ca să se ridice de pe scaunul de lângă fereastră şi ni se alătură la masă.

— Au spus ce cantitate?

Asta era o discuţie obişnuită între fermieri. „Prin părţile noastre a fost cam de douăzeci de litri pe metru pătrat, dar Fred spune că pe la ei a fost de douăzeci şi cinci de litri pe metru pătrat”, sau „Ploaia aceea zdravănă a căzut cam de vreo şaizeci de litri pe metru pătrat.” Ploile erau întotdeauna măsurate, iar cantitatea lor avea o importanţă covârşitoare.

Am clătinat din cap.

— Nimeni n-a avut parte de mai multă ploaie decât aici – n-a fost mult. Dar e un semn bun.

Bunicul şi unchiul Charlie încuviinţară, uşuraţi. Mary nu spuse nimic, ci se duse la bufet şi scoase cafeaua. Puse ibricul cu apă pe foc şi curând am fost învăluiţi de aroma plăcută a cafelei.

Ne-am instalat cu toţii în jurul mesei, mulţumiţi. Era prima dată în câteva luni când stăteam cu toţii la cafea după-amiaza. Bunicul şi unchiul Charlie renunţaseră şi la cafeaua de seară. Acesta fusese încă unul dintre lucrurile fără de care ne obişnuisem să trăim.

Cafea – cafea slabă – era rezervată pentru micul dejun şi fiecare dintre noi avea voie să bea o singură cană pe zi. Mary nu se atingea de ea. Spunea că era mai bine să nu bea cafea atâta vreme cât alăpta copilul, cu toate că doctorul spusese că o cană pe zi nu avea niciun efect asupra lui William. Cred că Mary voia astfel să economisească pentru noi, ceilalţi.

Pentru mine nu era o problemă să trăiesc fără cafea – şi adesea nici nu beam. Spuneam că nu simţeam nevoia, sau că nu mi-ar fi „căzut” bine la stomac şi luam câte o gură din cana bunicului sau a unchiului Charlie. Pentru mine nu era un sacrificiu. Puteam s-o beau sau nu. Altfel stăteau lucrurile cu bunicul şi cu unchiul Charlie. În special când era vorba de cafeaua de seară. Obişnuiau să bea câte o ceaşcă în fiecare seară, de când îi ştiam.

Aşa că aroma de cafea ce ne învălui era felul nostru de a sărbători. Şi cu toţii ştiam asta. Conştienţa acestui lucru îl făcea şi mai special.

Mary merse chiar mai departe. Tăie câteva felii de pâine şi le unse – cu mare grijă – cu un strat subţire de gem de căpşuni din rezervele puse deoparte. Le aşeză pe masă, ca să le servim cu cafea.

O, ce festin! Şi nu era vorba doar de cafea şi gem. Avusesem parte de o ploaie – mai mult de o stropeală – dar tot ploaie se numea. Asta însemna că probabil vor mai veni şi altele, că lucrurile vor intra din nou în normal. Şi ce uşurare ar fi fost acest lucru pentru noi toţi!

Însă n-a fost să fie aşa. Îşi mai făcură apariţia câţiva nori şi am

sperat – ne-am rugat cu toţii să aducă cu ei ploaie. Însă vântul îi risipi fără ca măcar să cadă un strop de ploaie. Până şi păşunea începu să arate ca un pământ arid. Ştiam că aveam prea multe vite care se hrăneau acolo şi eram nevoit să mai vând câteva. Însă amânam să fac asta, sperând şi rugându-mă ca ploaia să înverzească din nou pământul.

În cele din urmă, mi-am amintit bunul sfat pe care-l primisem de la domnul Thomas, fermierul care, cu câţiva ani în urmă, mă învăţase cum să îngrijesc cât mai bine de fermă. „Câteva vite bune, sănătoase, sunt mai de folos decât o mulţime de vite slăbănoage, bolnave”, spusese el. Aşa că am făcut toate aranjamentele ca să pot transporta vreo şase vite la oraş.

Nu am cheltuit banii primiţi pe ele, ci i-am pus deoparte. În plus, nu erau prea mulţi şi n-ar fi afectat vizibil felul nostru de trai. Preţul vitelor scăzuse considerabil.

Vara fierbinte şi secetoasă, se dovedi a fi o repetare a celei precedente. În timp ce încercam să păstrez grajdurile şi gardurile în ordine, picioarele ridicau în văzduh mici nori de praf ce mi se lipeau de pantaloni sau se risipeau duşi de vântul ce nu înceta să bată.

Niciodată nu mai avusesem parte de atâta vânt. Vâjâiala lui continuă o dispera pe Mary. Puţine erau lucrurile de care se plângea – însă printre ele era şi acest vânt. O vedeam cutremurându-se inconştient când o rafală de vânt zguduia geamurile sau izbea nisip de ochiurile de sticlă.

Vara întreagă se strădui să-şi salveze grădina. Având în vedere situaţia noastră financiară, era mai important ca niciodată să avem legume pentru conserve sau pentru depozitarea în pivniţa de rădăcinoase. În fiecare zi căra apă cu găleata şi-şi uda plantele, îndemnându-le să crească, implorându-le să-i aducă roade.

Bunicul o ajută cât putu de mult, pufăind şi respirând greu sub

soarele dogoritor şi rafalele de vânt. Unchiul Charlie nu mai putea căra apă, aşa că se aşeza lângă pătuţul lui William şi-i supraveghea somnul în absenţa lui Mary.

Grădina dădu rod – însă ştiam cu toţii că nu ne va fi uşor în iarna ce ne stătea înainte.

Spre sfârşitul verii, o altă calamitate se abătu asupra noastră. Fântâna ce ne slujise cu credincioşie atâţia ani secă. Bunicul însuşi o săpase şi niciodată nu se mai întâmplase aşa ceva. Ne gândisem, probabil, că sursa noastră de apă era nelimitată. Acum însă, indiferent cât de mult pompam, abia dacă venea pe ţeavă un firicel de apă, apoi eram nevoiţi să aşteptăm câteva ore ca să mai putem scoate alţi stropi.

Lucrul acesta fu devastator, în special pentru Mary. N-avea cum să-şi mai ude plantele acum. Le lăsă în voia capriciilor naturii şi puse în borcane legumele, de îndată ce erau coapte.

Eram mulţumitor pentru râul din apropiere, sursa de apă a vitelor, însă până şi apele acestuia scăzuseră cum nu mai văzusem înainte.

Nu am avut parte de multă recoltă în acel an, dar am făcut ce obişnuiam să fac. Am reuşit să pun deoparte ceva sămânţă pentru primăvara viitoare.

Cu siguranţă, anul viitor va fi diferit. Am mai avut perioade secetoase şi înainte, însă nu duraseră mai mult de un an sau doi. Aşa că ne-am pregătit, hotărâţi, să înfruntăm o altă iarnă sărăcăcioasă.

William sărbători împlinirea unui an de viaţă. Adică noi, adulţii, am sărbătorit pentru el. Însă şi el păru că se bucură de această ocazie. Am avut casa plină de oaspeţi, aproape ca în vremurile bune. Nat şi Lou şi copiii lor sosiră, împreună cu Avery şi Lilli. Casa fu plină de viaţă, de râsete şi de conversaţii vesele, iar William râse

şi bătu din palme şi se strecură în conversaţia noastră.

Meniul nostru n-a fost unul pretenţios. Fiecare familie aduse bucate simple. Lou veni cu o cratiţă mare plină cu tocană de iepure şi sfeclă murată. Lilli aduse ouă umplute şi o cratiţă cu varză călită. Alături de friptura de pui pe care o pregătise Mary în bucătăria noastră, masa se dovedi a fi un adevărat festin. Ba chiar am avut şi un tort – şi ceai slab pentru adulţi.

Sarah se declară păzitoarea lui William. Abia dacă-i lăsă pe ceilalţi să-l ţină sau să-l strângă în braţe. Însă, în ciuda protestelor ei, băieţelul trecu pe la fiecare. Mergea singur acum, balansându-se la fiecare pas şi făcându-ne pe toţi să ne amuzăm zgomotos, lucru ce-l făcu tare mândru de propria-i performanţă. Părea să ştie cu precizie cât este de isteţ şi-şi petrecu timpul şontâcăind încoace şi încolo, din braţe în braţe.

Pentru toţi se dovedi a fi o zi specială, însă când lucrurile se liniştiră şi băieţelul epuizat fu dus la culcare, peste casă se instală parcă o atmosferă deprimantă. Era ca şi cum am fi fost eliberaţi din închisoarea noastră pentru o după-amiază scurtă, pentru ca mai apoi să fim adunaţi şi încuiaţi înapoi, în celule. Ziua aceasta ne amintise cum obişnuiam să trăim înainte şi poate că fiecare dintre noi se temea în taină că nu va mai fi niciodată la fel.

N-am discutat despre asta, însă ştiam cu toţii că era prezentă – o teamă ce plana asupra noastră şi părea că ne mistuie, că ne sugrumă, sau că ne strânge într-un colţ până când vom înceta să ne mai zbatem.

Nu-mi plăcea sentimentul. Doream să mă eliberez de el şi să respir liber din nou. Îmi doream ca soţia mea să-şi poată face rochii noi şi să aibă cămara plină. Doream ca fiul meu să poată încălţa pantofiori pentru picioruşele lui în curs de creştere, să se joace cu camioane de jucărie şi mingi. Doream ca bunicul şi unchiul Charlie

să poată sta aşezaţi la masa din bucătărie sorbind încet din ceşti pline cu cafea tare.

Pentru prima oară în viaţa mea de adult îmi doream să mă aşez şi să plâng de frustrare. Apoi m-am uitat în faţa mea şi am privit-o pe Mary cârpind şosetele de lucru. Aveau mai multe cârpeli decât ţesătură de lână, şi i-am văzut frustrarea din privire. Mi-am dat seama că simţea la fel ca mine, privindu-i bărbia ridicată cu încăpăţânare. Lucrul acesta mă îmboldi să iau atitudine.

— Ce-ar fi să le laşi deoparte? i-am sugerat. A fost o zi plină.

M-am dus la sobă şi am scuturat ibricul de cafea. Mai rămăseseră câţiva stropi pe fund. Am turnat apă din ceainicul aflat în spatele sobei şi am pus ibricul pe foc.

— A mai rămas puţină cafea, i-am spus bunicului. Ce-ar fi s-o terminaţi?

Bunicul încuviinţă, fără prea mult entuziasm. Şi el simţea apăsarea.

Am luat şoseta din mâinile lui Mary, am pus-o deoparte şi apoi am condus-o sus, spre camera noastră.

N-am vorbit prea mult în timp ce ne pregăteam de culcare, îndată ce ne-am terminat pregătirile, am luat Biblia familiei de pe raft. Întotdeauna citeam împreună înainte de culcare. Nu era ceva nou. Ceea ce era diferit însă, era acel sentiment ce ne copleşea.

— Vrei să citeşti tu în seara asta? am întrebat-o pe Mary.

Ea luă Biblia din mâna mea şi o deschise la cartea Psalmilor. Oricând avea ocazia să aleagă, deschidea la Psalmi. Începu cu un psalm de laudă – menit să mă încurajeze şi să-mi aducă mângâiere. Ar fi trebuit să aibă acest efect asupra mea. Aveam multe lucruri pentru care îl puteam lăuda pe Dumnezeu. Însă în seara asta – în seara asta lauda parcă era încătuşată înăuntrul meu. Mary nu trebui să citească prea mult. Am început să plâng.

N-aş fi putut niciodată să explic de ce. Poate că purtasem durerile şi îngrijorările prea mult pe umerii mei. Nu ştiu. Poate că încercasem să fiu prea curajos, ca să-mi protejez restul familiei. Oricum ar fi, ceea ce simţeam dădu pe dinafară acum în forma unor hohote ce-mi zguduiau tot trupul. Mary mi se alătură. Ne-am luat în braţe şi am plâns împreună.

După ce ne-am liniştit, am stat treji câteva ore şi am discutat. Am discutat până târziu în noapte. Nu ştiu să se fi rezolvat ceva, însă de pe inima noastră s-a ridicat o mare povară. Ne-am împărtăşit sentimentele şi temerile. Ne-am unit pentru a face faţă tuturor provocărilor ce ne stăteau înainte.

— O să ne descurcăm, Josh, se aventură Mary să promită.

— Trebuie să plătesc împrumutul acela, i-am spus. Am reuşit să economisesc foarte puţin şi n-am nicio idee cum să fac rost de restul banilor.

— Mai avem animale.

— Nu vreau să mai vând...

— Dar o să ne facem din nou o cireadă bună. După ce vin ploile...

Întotdeauna. Întotdeauna acesta era răspunsul nostru. Ne vom pune pe picioare... după ce vor veni ploile.

CAPITOLUL 22

SPERANŢĂ DUPĂ SPERANŢĂ

N-am mai plâns niciodată din cauza situaţiei în care ne aflam.

Şi asta nu pentru că aş fi considerat lacrimile drept un semn de slăbiciune. Poate că durerea mea era atât de mare, încât ştiam că lacrimile n-o vor alina. Sau poate că am atins un nivel mai înalt al credinţei. Oricare ar fi fost motivul, nu am mai vărsat lacrimi.

Am vândut şi mai multe vite. Nu prea aveam de ales, însă mă durea să văd cireada pe care mă străduisem cu atâta efort să o alcătuiesc, redusă la mai puţin de jumătate. Cu banii rezultaţi din vânzarea lor şi cu ce mai economisisem, plus o parte din banii economisiţi cu greu de Mary din vânzarea ouălor şi smântânii, am reuşit cumva să mai returnăm o parte din banii împrumutaţi de la bancă.

Însă asta însemna că ne rămâneau puţini bani pentru lunile de iarnă. Mi-am luat puşca şi am pornit la vânătoare de potârnichi şi iepuri, reuşind astfel să fac rost de carne pentru tocană. Mary pomeni de sacrificarea câtorva găini, însă nu era convinsă. Tăiasem deja toate găinile bătrâne şi cocoşii, cu excepţia a doi dintre ei.

— E ca şi când am omorî gâscă cu ouă de aur, îmi spuse Mary. Avem nevoie de ouăle lor – pentru noi şi ca să vindem în oraş.

Ştiam că Mary avea dreptate, aşa că n-am mai sacrificat nicio pasăre din ogradă.

Apoi mi-a venit în gând pâlcul de copaci ce mărginea partea de jos a pământului familiei Turley. Aş fi putut face bani din vânzarea lemnului. Mary aprobă ideea de îndată, cu ochi sclipitori.

— Ce idee minunată, Josh! exclamă ea. Însă mă întreb dacă munca asta nu e prea grea pentru tine.

— Nu munca mă îngrijorează pe mine, am spus. Va trebui să găsim un cumpărător, dacă vrem să facem bani.

— O, sunt sigură că vom găsi pe cineva, spuse ea entuziasmată. Toată lumea are nevoie de lemne de foc – chiar şi în vremuri de criză.

S-a dovedit că am reuşit să vindem lemn. Cumpărătorul de la depozitul de cherestea spuse că are nevoie de oricât îi pot oferi. Omul avea legături cu cei din oraş şi trimitea lemnul cu trenul.

Însă banii câştigaţi erau neîndestulători. Doar ca să cumpăr făină şi zahăr trebuia să lucrez din greu două sau trei zile. Se zvonea că acel bărbat de la depozitul de cherestea făcuse un venit frumuşel doar datorită faptului că acţionase ca intermediar. M-am cam necăjit, însă nu prea aveam ce face în situaţia dată. Am tăcut şi mi-am continuat munca. Cel puţin, vom reuşi să facem faţă lunilor de iarnă.

I-am folosit alternativ pe Barney şi pe Bess pentru tractarea buştenilor. N-aveam hrana pe care o dădeam în mod normal cailor, aşa că nu-i foloseam la maxim. Chester era prea zvelt pentru o asemenea treabă, altfel şi-ar fi adus şi el contribuţia.

Ne-am descurcat cumva. A fost greu, însă am reuşit să facem faţă, fizic şi psihic. Eram mulţumitor pentru asta.

A doua iarnă cu zăpadă puţină se sfârşi. Când se topi şi ultimul morman de zăpadă amestecată cu ţărână, m-am întors din nou la pământ.

Muncile de primăvară se dovediră mai scurte de această dată. N-aveam suficientă sămânţă ca să însămânţez toate ogoarele. N-avea rost să le ar pe cele pe care oricum nu aveam să însămânţez nimic. Pământul s-ar fi erodat şi mai mult.

Mary puse şi ea sămânţă în grădină. Păstrase cu grijă fiecare sămânţă în parte, ca să nu fie nevoită să cumpere. Ba chiar schimbă câteva cu femeile din vecini. Reuşi, în cele din urmă, să-şi însămânţeze grădina. Ştia foarte bine că nu se putea baza pe apa din fântână. Acolo nu era suficientă. Toată apa ce rămânea de la spălatul vaselor sau al rufelor, era folosită cu mare grijă pentru plantele din grădină.

Niciodată n-am văzut ceva asemănător cu furtunile de nisip de care am avut parte în acel an. Veneau dinspre apus, sporind în noi speranţa că poate vom avea parte de ploaie, apoi suflau peste noi nimic altceva decât ţărână şi promisiuni seci. Peste tot era praf. Parcă ogoare întregi fuseseră ridicate în văzduh şi se abătuseră cu furie asupra noastră. Mary ajunse să urască praful mai mult decât vântul.

Împreună cu praful veniră şi lăcustele. Nu erau prea multe de ronţăit pentru ele, însă asta nu le oprea să se înmulţească. Ştiam, în timp ce străbăteam ogoarele de la un capăt la altul, că anul acesta nu vom avea *deloc* recoltă. M-am întors la tăierea copacilor.

Cam pe la sfârşitul lunii august unchiul Charlie se îmbolnăvi. S-a întâmplat într-o duminică dimineaţa. Mary ne pregătise micul dejun şi îl îmbrăcase pe William pentru biserică. Unchiul Charlie încă nu-şi făcuse apariţia. Nu-i stătea în fire aşa ceva. Mai zăbovea câteodată în pat, mai ales după o noapte agitată, însă niciodată într-o duminică dimineaţa.

Ne-am aşezat la masă cu privirile îndreptate către scări, aşteptându-ne să-şi facă apariţia dintr-o clipă într-alta.

Mary se întoarse spre mine.

— Josh, nu crezi că ar fi bine să te duci şi să vezi ce se întâmplă? întrebă ea.

William lovi nerăbdător linguriţa de masă, strigând pe limba lui:

— La masă. La masă, ucu’ Chari.

Bunicul îşi uită îngrijorarea o clipă, izbucnind în râs la cuvintele lui William. Mary îl opri pe micuţ de la lovitul linguriţei, iar eu am privit din nou spre scări.

M-am ridicat şi am urcat treptele. L-am găsit pe unchiul Charlie zăcând pe duşumea, lângă pat. Probabil că încercase să se ridice şi

căzuse.

Am tras o sperietură straşnică. Toţi ne-am speriat. Am abandonat planurile pentru biserică. Împreună cu bunicul l-am urcat pe unchiul Charlie în pat, apoi am încălecat pe Chester şi m-am dus după doctor.

La întoarcere, l-am găsit pe unchiul Charlie conştient şi raţional. Dorea să mergem la biserică, însă doctorul spuse că se lovise destul de zdravăn la cap şi trebuia să stea în pat câteva zile. În plus, era prea târziu pentru a mai ajunge la serviciul divin.

După ce se ocupă de el cât putu mai bine şi-i prescrise medicamentele pe care trebuia să le ia, doctorul coborî în bucătărie. Mary îi pregătise o ceaşcă cu cafea şi ceva de-ale gurii. Îi dăduse de mâncare lui William, însă niciunul dintre noi nu servise micul dejun. Terciul de ovăz pregătit ca de obicei pentru micul dejun nu-şi îmbunătăţise calităţile după ce stătuse câteva ceasuri, însă l-am mâncat şi aşa. Cel puţin ne umplea stomacul.

Doctorul se aşează la taifas. Îi povesti lui Mary despre copiii ce se născuseră în comunitate în ultima vreme – ba chiar o puse la curent cu cei ce urmau să-şi facă apariţia. Povesti despre oamenii care se mutaseră în oraş în ultima vreme şi despre cei care plecaseră. Ne puse la curent cu câteva evenimente ce se întâmplaseră în lume în ultima vreme – lucruri pe care le-am fi aflat şi noi dacă am mai fi fost abonaţi la ziar.

Apoi îşi îndreptă atenţia spre William.

— Băieţelul vostru arată sănătos, îi spuse lui Mary, iar aceasta se lumină de bucurie.

— Vino la mine, bărbăţele, îl chemă doctorul, iar William alergă spre el, ca să fie ridicat pe genunchii lui.

— Ai văzut vreodată aşa ceva? îl întrebă doctorul legănându-i în faţă stetoscopul. Cred că nu era niciun copil de prin partea locului

care să nu se fi jucat măcar o dată cu stetoscopul doctorului. Şi trebuie să spun că pe fiecare dintre noi ne fascinase, la rândul nostru. William nu făcu excepţie. Îl răsuci pe toate părţile, apoi încercă să-şi vâre capătul mare şi rotund, în ureche.

Am râs cu toţii.

— Aşa deci, vrei să te faci doctor, comentă doctorul. Da' l-ai pus invers. Uite, partea asta trebuie pusă în ureche. Stai liniştit.

Îl ajută pe micuţ să-şi fixeze instrumentul, iar ochii lui William se măriră de uimire. Ştiam că nu auzea absolut nimic, însă era absolut copleşit de senzaţia produsă de cele două capete ale stetoscopului vârâte în urechi. Rămase perfect liniştit până când doctorul i le scoase din urechi.

— Ei bine, ar cam trebui să plec, spuse el în cele din urmă. S-ar putea să mai fiu căutat şi de altcineva.

Îl puse jos pe William şi întinse mâna după pălărie.

— Da, domnişorule, spuse el privindu-l pe William. Eşti un băiat mare şi arătos pentru cei doi anişori ai tăi. Aproape doi anişori, se corectă el. Mămica ta a făcut treabă bună cu tine.

L-am însoţit pe doctor afară, la cai. Mă simţeam ciudat. Nu ştiam cum să încep discuţia.

— Doctore, am spus în cele din urmă, în trecut am plătit întotdeauna cu banii jos pentru asemenea consultaţii, însă mă tem că...

Doctorul se opri în faţa mea înainte ca eu să-mi continui ideea.

— Ştiu cum stau lucrurile, Josh, îmi spuse pe un ton confidenţial. Punem consultaţia de astăzi în contul tău.

— Dar eu n-am cont, i-am amintit.

— Acum ai, spuse doctorul, şi nu-ţi fă niciun fel de probleme. Boţi plăti de îndată ce vei obţine o altă recoltă.

Doctorul veni în vizită la unchiul Charlie încă de trei ori. La

ultima sa vizită, Mary îl opri pentru o consultaţie privată. Se părea că bănuielile ei erau corecte. Aştepta al doilea copil al nostru.

Ar fi trebuit să fiu fericit – şi eram. Însă de data asta eram şi îngrijorat. Cum aveam să hrănim şi să îmbrăcăm încă un copil? William nu avusese parte de multe dintre lucrurile pe care ar fi trebuit să le aibă – şi el o ducea mai bine decât mulţi alţi copii din vecini. Lou îi trimitea multe dintre hainele pe care le purtaseră Jonathan şi Timothy.

Însă în ciuda greţurilor de dimineaţă, Mary era fericită. Sarcina bunicului era de acum să aibă grijă de William până când Mary îşi revenea din starea de disconfort. Eu eram ocupat cu tăiatul lemnelor şi nu puteam ajuta prea mult la treburile din casă.

Unchiul Charlie îşi reveni, treptat, spre marea noastră uşurare. Când William împlini doi ani, unchiul Charlie era din nou în stare să ni se alăture la masă. Iar Mary se simţea mult mai bine.

N-am avut ce recolta, aşa că am continuat să lucrez în pădure, la tăiat de lemne. Din când în când patronul depozitului de cherestea venea şi încărca lemnul într-un camion, transportându-l la gară. Mă plătea de fiecare dată când încărca şi mă străduiam să economisesc cât se poate de mult. Însă când făceam socoteala banilor economisiţi, îmi dădeam seama că nu erau suficienţi. Trebuia să-i cheltui pentru lucrurile de care aveam nevoie în casă pe timp de vară şi toamnă. Eram din nou nevoit să vând animale. Chiar şi aşa, mă întrebam dacă voi avea suficient ca să plătesc încă o rată la bancă. Gândul acesta mă speria.

Într-una din zile, în timp ce mă îndreptam spre camera mea ca să mai fac nişte socoteli, glasul bunicului mă opri.

M-am întors ca să-l privesc. El şi unchiul Charlie şedeau la masa din bucătărie. Nu aveau în faţă obişnuita cafea, însă era greu să schimbi un obicei înrădăcinat. Oricum, în fiecare seară îşi

trăgeau scaunele în jurul mesei şi stăteau acolo – discutând, chiar jucând câte o partidă de şah. Adesea însă doar stăteau acolo, aşteptând să se facă ora de culcare.

Mary se dusese să-l pregătească de culcare pe William şi ştiam că mă va aştepta pentru timpul nostru devoţional de seară.

— Ai puţin timp?

Am încuviinţat.

— Credem că e cazul să discutăm.

Nu ştiam ce urmează, însă am simţit un nod în stomac.

— Se apropie ziua de plată, spuse bunicul în timp ce am tras un scaun şi m-am aşezat. Era o afirmaţie, nu o întrebare.

Am încuviinţat din nou.

Se aşternu tăcerea câteva clipe. Unchiul Charlie trase aer în piept, aşa cum obişnuia să facă înainte de a sorbi din cafea.

— Ai banii? continuă bunicul.

Am plecat capul o clipă, apoi i-am privit pe cei doi.

— N-nu, am recunoscut. Nu – încă.

— În cazul ăsta, spuse bunicul împingând spre mine o cutie de tablă, vrem să iei asta.

M-am uitat de la bunicul la unchiul Charlie.

— Dacă am fi ştiut cât de strâmtorat eşti, ţi-am fi dat-o cu mult timp în urmă. Ne simţim prost că te-am lăsat să porţi tot greul ăsta de unul singur, spuse unchiul Charlie – un discurs neobişnuit de lung pentru el.

— Este din cauza fermei familiei Turley, am recunoscut. Probabil că am greşit când am hotărât să mai cumpăr pământ, în special cu seceta asta.

— Eu sunt de părere că a fost o mişcare inteligentă, se grăbi bunicul să spună. O ocazie pe care nu puteai s-o refuzi. Marea problemă este lipsa ploii. Dar asta se va schimba. Cu timpul, asta-i

tot. Cu timpul.

Am apreciat încrederea pe care mi-o arăta bunicul şi aprobarea unchiului Charlie. Apoi bunicul împinse mai mult spre mine cutia de tablă şi de data asta am întins mâna s-o apuc.

Am tras-o spre mine şi am desfăcut capacul.

Am privit conţinutul ei fără să-mi vină a crede. Era plină cu bancnote.

— Nu e mult, spuse bunicul, dar ar putea fi de ajutor.

În acea clipă mi-am dat seama ce ţineam în mână. Erau toate economiile de-o viaţă ale bunicului şi ale unchiului Charlie. Am împins cutia spre ei, înghiţind greu.

— Nu pot – nu pot să-i iau, am reuşit să spun în cele din urmă.

— Şi cum te vei descurca? întrebă bunicul fără ezitare.

— Mai am... Am înghiţit. Mai am câteva vite. Le pot vinde...

— Ne-am gândit la asta, spuse bunicul. Nu pare a fi o mişcare bună. Adică... le vinzi pe toate şi unde ajungi? Vin ploile şi tu nu mai ai niciun animal.

Ştiam că avea dreptate. Mă gândisem mereu la lucrul acesta şi ajunsesem la aceeaşi concluzie.

— Nu ştim când vor veni ploile... am început, însă bunicul mă întrerupse.

— Vor veni, spuse el simplu. Întotdeauna s-a întâmplat aşa.

Dar când? aş fi vrut să strig. *Când? După ce e prea târziu – după ce am pierdut totul?*

N-am spus-o cu voce tare. În schimb, m-am uitat la bunicul, apoi la unchiul Charlie.

— Poate că nu sunt suficienţi, spunea bunicul. Nu ştim cât de mult trebuie să dai înapoi. Însă ia-i. Fă ce poţi cu ei.

— Dar aţi lucrat din greu toată viaţa ca să economisiţi banii ăştia, am insistat. Nu pot să-i iau şi...

Unchiul Charlie îşi flutură mâna deformată din cauza artritei, ca şi când ar fi vrut să dea la o parte orice argument aş fi fost în stare să aduc.

— Josh, spuse el, de câţiva ani locuim şi mâncăm de pe urma muncii tale. Niciunul dintre noi nu mai face multe parale. Însă tu nu ne-ai făcut niciodată să ne simţim inutili. Şi nici Mary. Acum, dacă pierdem ferma... ce se va întâmpla, Josh? Asta este şi casa noastră şi nu cred că ne vom obişnui să locuim în altă parte.

— Exact, fu de acord bunicul.

— Dar... am încercat din nou.

— Niciun „dar”, Josh. Ia-i şi fă plata, cât crezi că este nevoie, şi scapă-ne de povara asta.

N-am mai putut spune nimic. Le-am mulţumit celor doi cât am putut de sincer în timp ce mi-am vârât cutia sub braţ. N-aveam idee câţi bani erau acolo. Nu erau mulţi, ştiam. Bunicul şi unchiul Charlie nu avuseseră ocazia să pună sume mari deoparte. Însă poate că – poate că vor fi suficienţi cât să ne ţină pe linia de plutire. Poate – doar poate – ne vor ajuta să supravieţuim unei noi primăveri.

CAPITOLUL 23

EFORT SUSŢINUT

În cutie fuseseră destui bani cât să putem face plata la bancă – şi ne mai rămăseseră câţiva pentru a face faţă lunilor de iarnă. Următoarea dimineaţă m-am dus în oraş cu banii puşi bine în buzunarul de la haină.

Începusem să urăsc drumurile la oraş şi le evitam de câte ori aveam posibilitatea. Se părea că ori de câte ori mergeam, auzeam despre situaţii în care ferma cuiva fusese confiscată şi oamenii siliţi să-şi părăsească pământurile.

Pentru cei stabiliţi de mulţi ani în zonă şi care-şi făcuseră o situaţie, nu era chiar atât de greu. Unii nu aveau rate la bancă şi se puteau descurca oarecum, cu toate că banii erau puţini. Însă pentru cei care investiseră în pământ sau în cirezi de vite sau utilaje noi pentru fermă, lucrurile stăteau altfel. Era aproape imposibil să rămână pe linia de plutire, având în vedere situaţia economică şi seceta ce se abătuse asupra noastră.

Lucrul acesta mă întrista. Cred că mă şi speria. Îmi venea mereu în minte gândul că eu voi fi următorul.

Nu ştiu ce-aş fi făcut dacă aş fi pierdut ferma. Şi nu doar datorită faptului că ţineam la ea – întotdeauna iubisem ferma aceea. Cred că prin venele mele curgea, pe lângă sânge, şi pământul acelei ferme. Nu mă puteam imagina în alt loc decât acolo.

Bunicul o înfiinţase. El şi unchiul Charlie asudaseră, trudiseră şi făcuseră din ea ceea ce era astăzi. Ne aparţinea. Tuturor. Aparţinea fiului meu, în vremurile ce vor avea să vină.

Tot ce ştiam era să lucrez pământul. Nu fusesem învăţat să fac altceva. Nu aveam alt cămin, altă posesiune, altă profesie. Dacă pierdeam ferma, pierdeam mai mult decât o bucată de pământ, îmi pierdeam mijlocul de trai, moştenirea, căminul familiei mele, ceea ce eram eu ca persoană. Nu m-aş fi potrivit altui loc. Ştiam asta şi fără să trec printr-o asemenea experienţă.

Şi ştiind toate acestea, ştiind că bunicul şi unchiul Charlie îmi împărtăşeau sentimentele, am luat darul de bani oferit de ei şi am încercat să cumpăr cu ei, pentru familia noastră, încă puţin timp. Şi

m-am rugat să aibă dreptate. M-am rugat ca ploile să vină curând.

M-am simţit mai bine după ce am făcut plata. Nu am trecut cu vederea expresia de surpriză de pe chipul bancherului când am scos micul sul de bancnote, însă nu mă întrebă nimic, iar eu nu m-am oferit să-i dau informaţii. Mi s-a dat chitanţa şi am părăsit clădirea.

M-am oprit atât cât să cumpăr alimente, printre ele şi o jumătate de kilogram de cafea pentru bunicul şi unchiul Charlie şi brânză pentru Mary. În ultimele zile o auzisem spunând cât de bună ar fi o înghiţitură de brânză. Apoi am cumpărat un sac de grâne pentru găini. Toţi aveam de câştigat dacă găinile vor continua să ne dea ouă.

Eram pe punctul de a mă îndrepta spre casă, când mi-am amintit să ridic corespondenţa. Rareori primeam ceva important, însă am trecut pe la poştă ca s-o iau. Mai târziu mi-am dorit să nu fi trecut.

Domnul Hiram Smith era în faţa mea la ghişeu.

— Bună, Josh, mă salută el. I-am răspuns la salut.

— Altă vară grea, comentă el. Am fost de acord.

— Am auzit că tot mai mulţi fermieri au probleme.

Am încuviinţat şi de data asta.

— Ai strâns ceva recoltă? întrebă el.

— Nu mult, am recunoscut. Am lăsat vitele s-o pască. N-a meritat efortul s-o adun.

De data aceasta el fu acela care încuviinţă.

— Destul de rău, spuse el dus pe gânduri. Rău. Peste tot au fost scoase ferme la vânzare.

Nu aşteptă să-i dau vreun răspuns.

— Problema e că nu sunt cumpărători, continuă el. Nu poţi s-o dai pe gratis. Nimeni n-are bani să cumpere. Aşa stau lucrurile. Rău

de tot.

Era adevărat – însă toată lumea ştia acest lucru. Eram pe punctul de a-mi cere corespondenţa, ca să pot pleca.

— Ai auzit despre Avery? întrebă domnul Smith.

Nu auzisem, aşa că m-am oprit brusc. Nu eram sigur că doream să aflu, dacă erau veşti proaste – şi după expresia de pe chipul domnului Smith aşa părea să fie. Însă Avery era cumnatul meu. Dacă se întâmplase ceva, trebuia să ştiu.

— Şi-a pierdut ferma, spuse domnul Smith cam fără delicateţe după părerea mea. Numai ce-o încropise, îndată ce s-a însurat. Destul de rău. Clătină din cap încă o dată şi se îndreptă spre uşă, frunzărind broşurile publicitare pe care le ridicase. Am simţit că mi se face rău.

La Mary m-am gândit prima dată. Ştiam cât de profund o va tulbura vestea asta. *Sărmana Mary. Şi sărmana Lilli – şi ea aşteaptă primul lor copil,* mi-am spus întristat.

Funcţionarul de la ghişeu continuă spusele domnului Smith.

— Aşa e, rău de tot, repetă în timp ce clătină din cap, urmând exemplul domnului Smith. Eu nici nu mai ştiu cine vine şi cine pleacă. Unul după altul...

— Unde... unde a plecat Avery...?

— O, nu s-a mutat. Cel puţin nu departe. S-a mutat acasă la părinţi. Are aceeaşi căsuţă poştală ca înainte. Cel mai important lucru pentru el se părea că era ordinea în şirul căsuţelor poştale. Am dat să plec.

— Nu vrei să-ţi ridici corespondenţa? strigă după mine. M-am întors. Era acolo o scrisoare adresată doamnei Joshua Jones şi câteva broşuri publicitare. Le-am aruncat la coşul de gunoi pe lângă care am trecut, vârând în buzunar scrisoarea pentru Mary.

Nu i-am putut scoate pe Avery şi pe Lilli din minte în timp ce

mă îndreptam cu căruţa spre casă. Cel mai mult mă îngrozea faptul că trebuia să-i dau vestea lui Mary. Însă ştiam că avea dreptul să afle.

Am pus-o la curent cât mai delicat cu putinţă şi am ţinut-o în braţe în timp ce plânse. Apoi ne-am îmbrăcat bine, l-am lăsat pe William în grija bunicului şi a unchiului Charlie şi ne-am îndreptat spre ferma părinţilor lui Avery.

Avery ne confirmă cele auzite în oraş despre pierderea fermei. Era tare abătut din cauza asta, însă Lilli părea destul de curajoasă.

— O să încercăm iar mai încolo, spuse ea cu încredere, când vom avea din nou ploi şi recoltă.

Între timp, împărţea casa cu alte cinci persoane şi nu peste multă vreme urma să-şi facă apariţia a şasea, copilul ei.

— Cum te simţi? o întrebă Mary în şoaptă.

— Bine. Bine, insistă ea. Doar nerăbdătoare ca totul să treacă. Mai sunt doar trei săptămâni. Nu mai e atât de mult.

Însă casa era deja plină de oameni. Avery şi Lilli aveau un dormitor foarte mic, lângă bucătărie. Mă întrebam unde vor mai reuşi să pună un pătuţ pentru cel mic.

Vremurile erau grele. Grele de tot. Dar cel puţin aveau un acoperiş deasupra capului.

În toată acea învălmăşeală, uitasem să-i dau lui Mary scrisoarea. Am găsit-o în aceeaşi seară, în timp ce mă dezbrăcăm.

— O, îmi pare rău, am spus eu. Am uitat să-ţi dau asta. Am luat-o de la poştă astăzi.

N-am adăugat că eram şi eu curios să ştiu ce scria acolo.

Mary rupse plicul degrabă şi scoase de acolo o foaie de hârtie. Privi repede peste rânduri, apoi se întoarse la început şi o citi pe îndelete. Părea mulţumită de conţinutul ei. Eram uşurat. Mă temeam că va conţine alte veşti proaste.

— Este de la preşedintele comitetului şcolii, îmi spuse. I-am scris că am putea găzdui pe dascăl.

Eram surprins. Mary nu-mi spusese nimic despre acest lucru.

— Se bucură că-i putem oferi găzduire, continuă Mary. Nu i-a mers prea bine la ultima gazdă.

Ştiam că dascălul actual era un domn necăsătorit, între două vârste. Fusese ţinta glumelor celor de prin partea locului. Era un om ciudat, excentric.

M-am uitat din nou la Mary.

— Eşti sigură că vrei să-l luăm la noi? am întrebat-o.

— Nu-ţi dai seama? Ăsta este un răspuns direct la rugăciunile mele. L-am întrebat pe Dumnezeu ce aş putea face ca să ne mai uşurăm povara şi El mi-a dat ideea asta. Aşa că am scris scrisoarea şi am lăsat situaţia în mâna lui Dumnezeu – şi El a făcut în aşa fel încât domnul Butler să vrea să stea aici.

— Dar... am început, însă Mary nu isprăvise.

— Banii ne vor ajuta să cumpărăm alimente pentru toţi şi s-ar putea chiar să contribuie la restituirea împrumutului la bancă.

— Dar munca, am protestat eu. Ai mai mult decât suficient în clipa asta şi cu micuţul pe care-l aşteptăm...

Mary dădu deoparte şi acest argument.

— Bunicul ajută la treburile din bucătărie, iar unchiul Charlie are grijă de William. Domnul Butler va fi plecat cea mai mare parte din zi şi la sfârşit de săptămână. Nu va fi foarte multă muncă în plus.

Se gândise la toate. Am râs încet.

— Să ştii că eşti cineva, i-am spus trăgând-o în îmbrăţişare. Zâmbi şi lăsă scrisoarea să cadă pe duşumea.

Spre disperarea mea, domnul Butler sosi cu un cal zburdalnic şi cu o trăsurică. Nu mi se spusese că trebuia să găzduiesc şi să

hrănesc încă un cal. Abia dacă aveam ce le da de mâncare cailor mei.

Însă înainte de a discuta problema asta, domnul Butler îmi explică.

— Am aranjat ca Lady Jane să fie adăpostită – „adăpostită”, aşa a spus – în grajdul şcolii. Todd Smith o să-i fie rândaşul.

Am încuviinţat, uşurat. *I-auzi, „rândaş” – nici mai mult, nici mai puţin.*

— De trăsură am avut nevoie ca să-mi aduc lucrurile, continuă el.

„Lucrurile” sale constau din câteva cu fere şi valize şi vreo două genţi de voiaj. Mă întrebam cum le va aranja pe toate în micul dormitor de lângă bucătărie, astfel încât să-i mai rămână şi loc ca să păşească. N-am aflat niciodată, pentru că după ce domnul Butler intră în posesia acelei încăperi, n-am mai păşit în ea. Întotdeauna îşi ţinea uşa închisă.

Nici măcar Mary nu intră în acea cameră. Domnul Butler prefera să-şi facă singur curăţenie. O dată pe săptămână Mary îi dădea aşternuturi şi prosoape curate, iar domnul Butler i le înapoia pe cele murdare. Lui Mary îi convenea aranjamentul.

Era un omuleţ ciudat, într-adevăr. Un nas mare îi domina chipul mic, iar bărbia aproape că lipsea. Ochii, întunecaţi şi sfredelitori, îi erau ascunşi în spatele unor ochelari cu rame groase. N-avea păr pe creştetul capului. Sunt aproape sigur de asta, căci avea obiceiul să-şi pieptene părul de pe o parte a capului, peste creştet, până când se unea cu părul din cealaltă parte, astfel încât chelia să nu fie chiar atât de vizibilă. Când ieşea afară, în vânt, era foarte grijuliu să-şi tragă bine pălăria pe cap, atât de bine încât aproape că-şi vâra şi urechile sub ea. Mă întrebam uneori dacă nu cumva avea coşmaruri în care pălăria îi zbura de pe cap şi părul i se

ridica purtat de vânt, fluturând în faţa ochilor celor care priveau cum chelia îi era, în sfârşit, expusă înaintea lumii întregi.

Nu avea prea multe de discutat cu noi, adulţii, însă de William se ataşă de îndată. Iubea copiii şi cred că era un dascăl bun. Oricum, timpul pe care-l petrecea în bucătărie cu restul familiei era dedicat aproape în întregime lui William şi cărţilor cu ilustraţii. Îşi instala scaunul lângă soba caldă, îl lua pe William pe genunchi şi deschidea câte o carte. Petreceau ceasuri împreună, explicându-i lui William minunăţiile Zidului chinezesc, misterele planetei Marte, secretele vechilor egipteni sau zborul păsărilor colibri. Mă uitam la Mary şi abia îmi înăbuşeam chicotelile, sau îi priveam pe bunicul şi pe unchiul Charlie, făcându-le cu ochiul.

William era un băieţel isteţ, însă ce putea înţelege un copil din toate acestea?

Şi totuşi, William se întorcea mereu la el ca să i se povestească – de câte ori avea ocazia. Stătea pe genunchii dascălului şi-i sorbea fiecare cuvinţel, cu ochii plini de uimire, urmărind cu degetul lui dolofan imaginile din carte şi încercând să repete cuvintele mai greu de pronunţat.

Când Mary anunţa că era ora de culcare a lui William, dascălul părea întotdeauna dezamăgit, însă îl punea uşurel jos, închidea cartea şi se retrăgea în camera sa.

Am făcut faţă şi acelei ierni şi am început să-mi ridic tot mai des privirile spre cer, ca să văd dacă nu apare vreun nor de ploaie. Cu toate că, din când în când, norii se adunau pe cer, nu purtau în ei ploaia mult aşteptată. Însă pusesem deoparte destui bani cât să cumpăr seminţe şi să-mi însămânţez două loturi de pământ.

Naşterea lui William ne întrerupsese secerişul. De data asta, noul membru al familiei mă sili să las lucrările de însămânţare şi să dau fuga după doctor.

Totul se desfăşură normal şi înainte să-mi trag suflarea, al doilea fiu al nostru se alătură familiei. Am murmurat o rugăciune de mulţumire pentru că Mary şi pruncul erau bine, însă plăcerea îmi fu umbrită la gândul unei alte plăţi în contul deschis la doctor.

— Se adaugă la cont, Josh, spuse liniştit doctorul, în timp ce-l conduceam la trăsură. Datoria la doctor se mărea din ce în ce mai mult.

Noul nostru băieţel era la fel de frumuşel. Grăsuţ şi sănătos şi cu plămâni viguroşi. William îl studie uimit. Abia după ce micuţul închise ochii şi gura gălăgioasă şi adormi buştean – abia atunci William se apropie suficient de mult cât să întindă mâna şi să-l atingă pe obraz. Începând din acea clipă, păru foarte încântat de frăţiorul său.

L-am numit Daniel Charles, după bunicul şi unchiul Charlie, iar cei doi se luminară de bucurie când auziră numele.

Am găsit o fată din vecini care să se ocupe de treburile din bucătărie până când Mary avea să se refacă şi ne-am descurcat. Bebe Daniel se „instală” în familie cum nu se poate mai bine, iar eu mi-am isprăvit însămânţările şi m-am întors la tăiatul lemnelor.

Pe măsură ce se apropia vara, multe dintre ogoarele mele erau purtate de vânt. Nu puteam decât să nădăjduiesc că pământul adus de pe alte hotare, era posibil să se oprească pe ogorul meu. Dacă nu făcea acest schimb, mă temeam că în curând nu voi mai avea stratul de sol propice pentru a cultiva pământul.

Sărmana Mary se străduia să-şi întreţină grădina. Era o muncă grea, descurajantă. Nu crescură multe legume, iar lăcustele atacară şi ceea ce creştea.

Şcoala se sfârşi, iar dascălul plecă. Domnul Butler promise, înainte de a pleca, că se va întoarce la toamnă – uşurare mare pentru noi toţi. Ajunsesem să ne bazăm pe acest venit, oricât de

mărunt ar fi fost.

William îi duse dorul. Continuă să întrebe despre „domnul Buttle şi cărţile lui”. Mary încercă să explice, însă desigur, era destul de greu pentru un copil să înţeleagă noţiunea de „luni”.

Într-o după-amiază, pe la mijlocul verii, am pornit într-o plimbare mai lungă de-a lungul ogoarelor mele bântuite de secetă. Tulpinile plantelor erau pipernicite şi rare. Am smuls ici-colo câte un fir de grâu, sfărâmând spicele între degete. Nu erau multe. Cu fiecare pas pe care-l făceam simţeam cum povara mă apăsa şi mai mult. Nu aveam ce secera – din nou.

M-am aplecat la pământ şi am început să scormonesc în ţărână cu un băţ, aruncând în aer pământ uscat. Am săpat tot mai adânc, căutând puţină umezeală. Nimic. De ce nu veneau ploile? Ce se întâmpla cu lumea noastră? *O vreme pentru însămânţat şi o vreme pentru secerat. Însămânţat şi secerat* – erau cuvintele ce se repetau mereu în mintea mea. Dumnezeu promisese. Oare nu-şi mai putea ţine promisiunea?

O clipă, m-am lăsat copleşit de furie. Eram ispitit să-mi îndrept pumnul spre ceruri. Ce făcusem ca să merit asta? Ce făcuse Mary?

Încercasem să fim credincioşi. Noi… însă m-am oprit. Ştiam că n-avea nicio legătură cu noi. Anii cei mulţi în care mă încrezusem şi depinsesem de Domnul alungară mânia din inima mea.

— Am nevoie de Tine, Doamne, am şoptit. Am nevoie de Tine mai mult ca oricând.

M-am întors în curtea fermei cu paşi greoi. Nu puteam scăpa de sentimentul acela de iminentă osândă. Luptasem cu toată puterea mea. Nu-mi rămăsese prea multă.

După ce am cinat şi am aranjat farfuriile în bufet, ne-am aşezat cu toţii la locurile noastre, în bucătărie, ca de obicei. Am încercat să mai fac câteva calcule şi planuri, însă mintea mea nu se

putea concentra. În cele din urmă, am lăsat totul deoparte şi am urcat treptele spre camera noastră, unde dormeau cei mici.

Ce imagine ofereau privirii mele! William strângea în braţe ursuleţul de pluş pe care i-l dăruise Sarah de Crăciun, anul trecut. Genele lui negre se distingeau clar pe albul imaculat al obrajilor, iar părul maroniu, cu firul gros, îi coborâse umed pe frunte.

Bebe Daniel dormea aproape în aceeaşi poziţie ca fratele lui mai mare – cu braţele deasupra păturii şi cu capul uşor aplecat într-o parte. Însă el n-avea în braţe niciun ursuleţ. Danny strângea la piept colţul unei păturici pe care o tricotase Mary. Din când în când îşi mişca buzele ca şi când ar visa că suge.

Am rămas acolo, privindu-i pe amândoi, iar inima îmi fu invadată de un sentiment de răceală şi goliciune. *Ei se bazează pe mine. Se bazează pe tatăl lor, iar eu îi voi dezamăgi. Pe amândoi. Pe amândoi - şi pe Mary. Şi pe bunicul şi pe unchiul Charlie...*

Niciodată nu mai experimentasem o asemenea durere. O durere profundă, întunecată, ce nu aducea cu ea nicio lacrimă de uşurare.

Mi-am luat privirea de la cei doi fii ai mei şi am dat la o parte perdeaua de la geam, ca să pot privi la pământul pe care-l îndrăgisem şi lucrasem atâţia ani. Nu exista nicio scăpare. Acesta era sfârşitul.

Nu mi-am dat seama că Mary se afla acolo decât când îşi strecură braţele în jurul mijlocului meu şi-şi puse capul pe umărul meu. Un fior îmi străbătu trupul.

Rămase aşa timp de câteva minute, doar ţinându-mă în braţe. Apoi vorbi. Vocea îi era hotărâtă şi calmă, cu toate că vorbi în şoaptă.

— Ce este Josh? Ce te frământă?

Trebuia să spun. Trebuia să pun în cuvinte frământarea mea.

— O să pierdem ferma, am spus deschis şi cu răceală.

Mary nu spuse nimic, însă braţele i se înfăşurară mai strâns în jurul meu.

— Este vorba de ratele la bancă, nu-i aşa? Dacă n-ai fi cumpărat ferma tatălui meu...

Sigur că era vorba de ratele la bancă. Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe altul, nerăbdător.

— Am greşit – am luat o hotărâre greşită. Credeam că este bine ce fac... la acea vreme...

— Nu, Josh, mă întrerupse Mary în grabă. Decizia de a cumpăra a fost una înţeleaptă. *Momentul* a fost unul prost ales, asta-i tot. Şi nimeni... nimeni n-ar fi putut şti ce va urma. Nimeni n-avea de unde să ştie cum vor decurge lucrurile. Fără ploaie...

Bunicul spusese acelaşi lucru şi, cu mintea, ştiam că aveau dreptate. Însă cu inima? Mă rugasem. Îl consultasem pe Dumnezeu cu privire la cumpărarea fermei.

— Vinde-o, Josh, continuă Mary. Vinde-o.

— N-o pot vinde, am spus cu iritare în voce. N-o cumpără nimeni.

— Atunci las-o. Pur şi simplu, las-o. Ştiu că, într-un fel, ai cumpărat-o pentru mine – şi pentru fiii noştri. Dar ar fi mai bine dacă... Vor mai fi şi alte ferme de-a lungul anilor. Poate că o va lua tata înapoi. Putem cumpăra mai târziu pentru băieţi.

— N-o pot... n-o pot lăsa, am protestat cu glas răguşit.

— I-ai promis lui tata? Va înţelege, Josh. N-o să-ţi reproşeze niciodată.

— Nu, nu i-am promis. Nu mi-a cerut să-i promit.

— Atunci las-o. Lasă banca să o ia.

M-am întors şi am prins-o de umeri, privind-o îndelung în ochi. Nu era lumină în încăpere, însă luna ce-şi revărsa razele prin

fereastră arunca pe chipul ei o lumină argintie. Puteam chiar să-i văd cicatricea de pe frunte.

— Nu înţelegi, am spus încercând din greu să-mi păstrez vocea calmă. Dacă o să ia ferma tatălui tău, o s-o ia şi pe asta.

Am simţit trupul lui Mary cutremurându-se.

— Aşa a fost înţelegerea, Mary. Când am luat împrumutul, aşa au fost semnate actele. Dacă nu plătesc...

Însă spusesem destul. Mary înţelesese. Se aruncă în braţele mele şi începu să plângă încet.

Poate că lacrimile ei ne-au ajutat pe amândoi. Cel puţin, au adus o fărâmă de tandreţe, de compasiune în inima mea rece. Am rămas acolo, ţinând-o în braţe, mângâind-o, lăsând-o să plângă.

Nu trecu multă vreme astfel. Mary îşi îndreptă umerii şi-şi ridică bărbia.

— Am ajuns prea departe pentru a renunţa acum, spuse ea. *Trebuie* să existe o cale.

Am ridicat din umeri neajutorat. Mary îşi şterse nasul şi continuă.

— Mai avem animale de vândut. Se va întoarce şi dascălul. N-am nevoie de toţi banii lui pentru alimente. Mai poţi vinde lemne, vom...

— Mary, noi...

— Ne vom descurca, repetă ea. Dumnezeu ne-a ajutat până aici – n-o să ne lase acum.

O clipă m-am întrebat cât de mult făcuse Dumnezeu pentru noi. Ploaia încă nu venise. De trei ani nu mai strânsesem nicio recoltă. Însă Mary îmi reîmprospătă memoria.

— Mulţi şi-au pierdut fermele, însă noi o mai avem pe a noastră. Am făcut plăţile la bancă în fiecare an – ne-am descurcat cumva. Suntem cu toţii aici, cu toţii sănătoşi. Întotdeauna am avut

hrană pe masă şi încălţări în picioare. El ne-a ajutat prin toate acestea şi tot El va continua să ne poarte de grijă.

Am simţit cum mă cuprinde ruşinea. Dumnezeu făcuse pentru familia mea atât de multe lucruri, iar eu îi mulţumisem atât de puţin.

— O să facem şi următoarea plată, spuse Mary din nou, ridicându-şi bărbia. Se uită în jurul încăperii. Se uită apoi la mine. La cei doi fii ai noştri care dormeau.

— Am ajuns prea departe ca să nu reuşim, murmură ea, apoi rosti într-o rugăciune simplă, înflăcărată:

— Ajută-ne, Doamne, Te rog ajută-ne.

Am reuşit să facem plata. Întotdeauna m-am gândit la lucrul acesta ca la un miracol. Însă am fost nevoiţi să strângem şi mai mult cureaua. Am vândut aproape toate vitele bune. Aş fi vândut cu bucurie şi tractorul şi Fordul, însă nu existau cumpărători. Ceea ce m-a durut cel mai mult a fost să-l vând pe Chester. Am păstrat doar caii de povară, pentru că fără ei nu ne puteam descurca. Chester ne aduse un venit bunicel, chiar şi cu o economie atât de zdruncinată. N-am avut încotro decât să-l vând. Mary a plâns, iar în mine ceva a murit când l-am văzut pe cumpărător luându-l şi plecând cu el.

Cu toate acestea, nu aveam încă toţi banii pentru rata la bancă, însă am primit o scrisoare de la tata Turley. Când Mary o deschise, pe masa din bucătărie căzură câteva bancnote.

„Nu este mult”, scria el, „însă trag nădejde că vor fi de ajutor”.

— I-ai spus cumva...?

— Nu, spuse Mary clătinând din cap. N-am spus nimic...

Scrisoarea continua.

„Am auzit cât de greu este pentru toţi, aşa că m-am gândit să trimit fetelor mele câte puţin”.

Mary râse şi plânse deopotrivă. Am adăugat suma la micul

nostru teanc de bancnote. Era suficient pentru încă o plată la bancă.

CAPITOLUL 24

LUPTA PENTRU SUPRAVIEŢUIRE

Din câte-mi dădeam seama, nu mai aveam ce vinde. Cheltuisem deja toate economiile bunicului şi unchiului Charlie. Păduricea de pe proprietatea fermei Turley era aproape goală. Cu atât de puţine legume şi fructe conservate sau depozitate în pivniţă, sarcina lui Mary de a pune hrană pe masă se dovedi din ce în ce mai dificilă şi cu siguranţă că trebuia să folosească mai mult decât îşi propusese din banii pentru chirie ai dascălului. De fapt, nici aşa nu credeam că va fi în stare să se descurce.

Eram într-o situaţie fără ieşire, de asta nu mă îndoiam. Am început să mă interesez de un loc de muncă în oraş. Aşa cum mă temusem, nu se găsi nimic.

Apoi comunitatea noastră fu zguduită de o tragedie. Aproape că l-am pierdut pe doctor. Cred că nu exista nimeni în întreaga vecinătate a cărui pierdere să ne afecteze mai mult – în afară de cazul când acesta ar fi fost unchiul meu, Nat. Oamenii apelau pentru ajutor la amândoi în vremuri grele, iar în vremurile bune sfatul lor era foarte preţuit.

Doctorul a avut un atac de cord. A fost dus cu maşina la un spital mic din Riverside. Soţia lui l-a însoţit şi a rămas la căpătâiul lui pe toată durata bolii.

Doctorul ajutase, la naşterea tuturor celor cu vârsta sub treizeci şi cinci de ani din comunitate. Bandajase tăieturi, scosese apendice, tratase cazuri de oreion şi tot felul de alte boli. Dacă n-ar mai fi printre noi, ne-ar lipsi teribil. Adevărul este că nici nu ştiam cum ne-am descurca fără el. Ne rugam în fiecare zi ca viaţa să-i fie cruţată, chiar dacă nu era refăcut deplin.

În zilele ce urmară atacului de cord, m-am gândit des la datoriile pe care le aveam la el. Îi datoram o sumă considerabilă de bani şi n-aveam cum să o plătesc. Mă temeam că soţia lui ar avea nevoie de bani pentru cheltuieli de spitalizare şi tot restul şi ştiam că cel mai bine ar fi să mă duc şi să vorbesc cu ea despre asta cu prima ocazie, chiar dacă n-aveam banii. Cel puţin îi puteam promite să-i returnez în sume mici, de îndată ce reuşeam să pun deoparte ceva.

După câteva săptămâni am aflat că soţia doctorului se întorsese acasă, în oraş, starea soţului ei îmbunătăţindu-se considerabil. Am hotărât să mă duc şi să-i fac o vizită.

A fost greu – dar am făcut-o. Soţia doctorului păru puţin surprinsă să mă vadă; apoi mă primi ca pe fiul risipitor. Cred că aşa îi privea pe toţi aceia pe care doctorul îi ajutase să vină pe lume.

După ce am povestit puţin despre starea doctorului, am deschis subiectul.

— Am venit să vă vorbesc despre datoriile pe care le am, am spus.

Păru puţin surprinsă.

— Mă gândeam că trebuie să plătiţi cheltuielile de spitalizare ale doctorului şi celelalte, i-am explicat.

Clătină cu hotărâre din cap.

— O, doctorul nu m-ar fi lăsat lipsită de bani, spuse ea. S-a asigurat că am tot ce-mi trebuie în cazul în care s-ar întâmpla ceva.

E un om bun, spuse ea cu ochii plini de lacrimi. Uşurat să aflu că nu se afla în nevoie, i-am spus:

— O să mă ocup de datoria asta cu prima ocazie. Lucrurile nu stau foarte bine acum, însă nădăjduiesc să găsesc o slujbă şi să trimit bani în fiecare lună.

— Josh, n-ai nimic de plătit, îmi spuse ea cu blândeţe.

— Trebuie să am. Îi datorez o sumă destul de consistentă – pentru unchiul Charlie, pentru copilul nostru. Doar că n-am reuşit să plătesc până acum.

Soţia doctorului se duse la un birou aflat în colţul camerei şi scoase din sertar un registru voluminos.

— Vino aici, spuse ea şi am făcut ce-mi ceruse.

Frunzări registrul şi am văzut numele unor vecini şi prieteni trecute acolo. Se părea că stăteau mai bine la capitolul „datorii” decât familia Jones – niciunul nu datora bani doctorului. Apoi femeia mai dădu o pagină şi mi-am văzut numele – Joshua Jones. Fiecare consultaţie era înregistrată cu acurateţe. Fiecare vizită acasă la noi şi fiecare naştere, iar costul era scris cu grijă în coloana din partea dreaptă. Însă ceea ce am văzut în josul paginii mă făcu să icnesc. În dreptul cuvântului „Total” scria clar: „Plătit în întregime”.

— Nu... nu înţeleg, m-am bâlbâit. Eu n-am bani. Cine... cine...

— Doctorul, spuse ea simplu, ochii umplându-i-se din nou de lacrimi. În noaptea în care a avut atacul de cord. Probabil că simţea că ceva nu este în regulă. S-a trezit în timpul nopţii. L-am găsit aici, la biroul său. A anulat fiecare datorie din registru – asta a făcut.

— Dar... dar...

Închise încet registrul şi-l vârî înapoi, în sertar.

— Îşi iubeşte pacienţii, Josh. Comunitatea lui. Niciodată n-a vrut să ia – doar să ofere. Probabil că nici n-ar fi primit vreo plată dacă n-ar fi trebuit să aibă grijă de mine. Acum am tot ce-mi trebuie

şi nu mai are nevoie de nimic.

N-am putut vorbi. Tot ce-am putut face a fost s-o îmbrăţişez pe bătrâna doamnă. Apoi m-am întors în aerul proaspăt şi rece de toamnă. Aveam la ce să mă gândesc în timp ce îmi târâm cu greu picioarele pe stradă, în căutare de lucru.

Am aflat despre un proiect al guvernului, care oferea locuri de muncă. Lui Mary nu-i plăcea ideea, căci ar fi însemnat să plec departe de familie. Am discutat până noaptea târziu şi, în cele din urmă, am hotărât că acesta era singurul lucru pe care-l puteam face. Fără animale nu era prea multă muncă la fermă; şi pentru că nu mai aveam nutreţ, le-am dat drumul pe păşune celor câteva animale rămase, ca să se hrănească singure. Până şi găinile lui Mary erau nevoite să-şi găsească singure hrană. Mai aveam o vacă ce trebuia mulsă, însă bunicul insistă că se descurcă cu asta.

Mi-am împachetat fără tragere de inimă câteva lucruri într-o geantă de voiaj şi m-am pregătit de plecare. Nu va fi nevoie de mine acasă pentru următoarele însămânţări de primăvară. Nu mai aveam grâne în hambar – nici speranţă că vom avea bani să cumpărăm. Voi munci în altă parte până când lumea noastră se va întoarce la normalitate din nou. Şi cine ştie când se va întâmpla asta?

Mi se sfâşia inima că trebuie să plec. Mary plânse în timp ce vârî în colţul genţii câteva şosete uzate şi cârpite.

— N-o să te ţină încă o iarnă, spuse ea plângând. Nu mai au decât petice.

— Unde pleci, tata? întrebă William, însă nodul din gât era prea mare ca să-i pot răspunde. L-am tras în braţe şi mi-am îngropat capul în părul său. El crezu că mă joc cu el şi-mi ciufuli părul, trăgându-mă de urechi şi ţipând de bucurie. Mă întrebam cât timp o să treacă până când îi voi auzi din nou glasul de copil. Am

simţit o gheară în piept şi mi-au dat lacrimile.

Am continuat să mă joc cu William până când am reuşit să mă liniştesc. Era destul de greu pentru Mary. Eu trebuia să-i insuflu curaj.

I-am îmbrăţişat pe toţi. Cred că au fost cele mai grele clipe ale vieţii mele. William plânse când i se spuse că nu putea merge cu mine. În timp ce-l priveam pe Daniel cum doarme liniştit în pătuţul lui, am încercat să-mi imaginez cât de mare va fi când mă voi întoarce. Voi pierde aceste luni în care va creşte.

— Nu uita să scrii, îmi aminti Mary a treia sau a patra oară. Am pus în bagaj hârtie şi plicuri, în buzunarul exterior.

Am încuviinţat. Voi scrie. Doar asta mă va lega de casă.

— Nu te îngrijora pentru noi, repetă bunicul. Ne vom descurca.

O, Doamne, am gemut în inima mea, *de ce trebuie să fie aşa?*

Mary ieşi în veranda răcoroasă pentru un ultim rămas bun. Îşi strânse jerseul în jurul trupului şi se întoarse spre mine cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

— Nu te îngrijora, Josh, şopti încurajator în ciuda lacrimilor. Ne vom descurca... cumva.

Am ţinut-o în braţe vreme îndelungată, încercând s-o protejez de frig, de durerea despărţirii şi de dificila sarcină a asumării tuturor responsabilităţilor ce-o aşteptau. *De ce? De ce?* continuam să mă întreb, însă vântul ce şuiera şi zgâlţâia obloanele n-avea niciun răspuns.

— Intră în casă. Îngheţi, i-am spus sărutând-o pentru ultima oară. M-am îndreptat cu paşi împiedicaţi spre căruţă. Bunicul mă aştepta ca să mă ducă în oraş, de unde urma să iau trenul.

Niciodată nu realizasem cât de departe era oraşul – nici cât de repede se pierdea ferma noastră din vedere în timp ce urcam şi coboram colină după colină.

Tabăra de lucru era plină de bărbaţi ca şi mine. Bărbaţi disperaţi – încercând din greu să supravieţuiască încă o iarnă, agăţându-se de ultima şansă oferită. Bărbaţi serioşi – ce-şi trimiteau acasă fiecare bănuţ pe care-l puteau economisi, la soţiile şi copiii lor.

În timpul serilor, povesteam despre casă, după munca unei alte zile reci şi istovitoare ce ne amorţea trupurile şi ne tortura muşchii. Zăceam întinşi în paturile de campanie şi ne povesteam unii altora despre soţiile şi copiii noştri. Era singura noastră plăcere. Cu excepţia clipelor în care ne îngăduiam să mai scoatem una dintre foile de hârtie atent raţionalizate – încă un plic – încă un timbru – ca să putem scrie acasă. Zăboveam asupra acelor scrisori, savurând fiecare cuvânt, revărsându-ne dragostea şi dorul în fiecare frază.

Nimeni nu deranja pe cel care scria. Se aşternea liniştea în încăpere şi fiecare se retrăgea la patul său, din respect pentru acela care se aşezase la singura masă existentă acolo. A scrie acasă era un rit sacru. Era apropierea cea mai mare a omului de familia sa.

Ziua când sosea corespondenţa era chiar mai specială. Fiecare căuta un colţişor cât mai retras ca să-şi poată citi scrisoarea. Apoi făceam un lucru ciudat – împărtăşeam tuturor celor din încăpere fiecare detaliu din scrisoare.

Munca era grea. Eu crezusem că sunt obişnuit cu munca grea, însă treaba asta nouă – încercarea de a sparge cu târnăcopul pământul tare ca piatra ca să facem un canal ce urma să traverseze preria aridă, îngheţată – era ceva foarte nou pentru mine.

Mulţi renunţară şi se întoarseră acasă. Spatele lor nu mai putea suporta efortul. Plecarea cuiva nu era o problemă. Şeful de echipă avea întotdeauna o listă lungă cu oameni care tânjeau după şansa de a-şi încerca trupurile şi de a câştiga bani preţioşi pentru

familiile lor.

De Crăciun am avut patru zile libere. Seara am străbătut împreună cu ceilalţi, pe jos, distanţa de opt kilometri până în oraş, după ce lucrasem o zi întreagă. Voiam să prindem trenul de dimineaţă.

Când trenul opri în gara orăşelului meu, am zăbovit doar cât să cumpăr câte ceva pentru fiecare membru al familiei înainte de a-mi lua geanta şi a mă grăbi acasă.

Trebuia să fi auzit ce agitaţie s-a făcut. Nimeni nu ştia că vin. Ne-am îmbrăţişat şi am plâns şi iar ne-am îmbrăţişat, toată lumea vorbind în acelaşi timp, ştiind foarte bine că timpul se va scurge mult prea repede ca să putem spune tot ce aveam de spus.

Nu-mi venea să cred cât de mari se făcuseră băieţii. Îi spuneam mereu lucrul acesta lui Mary, iar ea doar zâmbea.

Am avut un Crăciun simplu, împreună cu familia lui Lou. În ciuda rafturilor goale ale bufetului, Lou şi Mary reuşiră să încropească un meniu gustos. Copiii nu păreau să fi remarcat lipsa curcanului şi a garniturilor de tot felul. Faptul că erau împreună era suficient ca să se amuze. În acea noapte, Mary rămase trează până târziu, încercând să-mi cârpească din nou şosetele. Îmi petici salopeta de lucru şi-mi cusu nasturi la haină, însă n-avea ce să le mai facă mănuşilor. Târnăcopul le venise de hac.

— Josh, spuse ea, n-am cum să le mai cos.

Am încuviinţat.

— Sunt bune şi aşa, am asigurat-o.

Însă dimineaţa următoare, când m-am alăturat familiei la micul dejun, am găsit o pereche nouă de mănuşi. Probabil că stătuse trează o bună parte din noapte ca să tricoteze. Aveau aceeaşi culoare ca jerseul de lucru care, am remarcat, nu mai era agăţat în cuierul de lângă uşă, acolo unde stătea întotdeauna. Am încercat să

înghit nodul mare ce mi se aşezase în gât.

Am plecat imediat după micul dejun. Despărţirea n-a fost mai uşoară decât prima dată. Nu ştiam când o să mai pot veni din nou acasă.

Cred că ceea ce m-a ajutat să fac faţă acelei ierni lungi a fost Biblia mea şi timpul pe care l-am petrecut citind-o şi rugându-mă. Câţiva alţi bărbaţi cu care locuiam îşi făcuseră acelaşi obicei. Discutam despre lucrurile pe care le descopeream în Biblie. Asta ne ajuta să punem lucrurile într-o perspectivă corectă.

Într-o seară le-am povestit despre Willie. Despre cât de mult L-a iubit pe Dumnezeu şi cât de mult l-am iubit eu – şi despre faptul că am dat primului nostru fiu numele lui. M-au ascultat cu atenţie.

— E interesant, am recunoscut eu. Întotdeauna i se spunea Willie, cu toate că numele lui era William. L-am numit pe fiul nostru William în cinstea lui şi mă gândesc la el ori de câte ori mă uit la fiul meu – şi totuşi... totuşi... n-am reuşit niciodată să-i spun Willie. Nu ştiu de ce. Cred că încă doare prea mult amintirea lui.

I-am văzut încuviinţând. Niciodată nu împărtăşisem cu nimeni acest lucru. Probabil credeam că nimeni nu va înţelege, însă aceşti oameni – exista o prietenie ciudată între noi, cei care împărţeam aceeaşi încăpere simplă, banală. Poate pentru că eram cu toţii atât de vulnerabili. Poate pentru că nu aveam nimic de ascuns. Cu toţii ştiam de unde vine cel de lângă noi. Nimeni nu avea motive să se fălească cu ceva. Eram dezgoliţi, ca să spun aşa, unul în faţa celuilalt. Şi aveam nevoie unii de alţii.

Le-am povestit şi despre Camellia. Cu toate că n-am încercat să le explic ce însemnase odinioară Camellia pentru mine. Le-am povestit despre Camellia şi despre Willie şi despre cum plecase ea în Africa după ce Willie murise acolo.

Au fost cu toţii impresionaţi de povestea Camelliei.

Apoi le-am povestit despre scrisoarea pe care fusesem nevoit s-o scriu Societăţii Misionare, despre faptul că fusese unul dintre cele mai grele lucruri pe care le făcusem în viaţa mea. Despre cum am scris că deocamdată nu mai am bani ca s-o susţin financiar pe Camellia şi cum, odată cu venirea ploilor şi prima recoltă, voi relua suportul financiar.

Primisem ca răspuns o scrisoare plină de amabilitate prin care mi se spunea că înţelegeau lucrul acesta şi reuşiseră să adune bani pentru Camellia din alte surse; dar lucrul ăsta nu mă făcuse să mă simt mai bine.

— E tare greu deocamdată, spuse un tovarăş de cameră, Eb Penner. Nu doar pentru noi, ci şi pentru biserici. Am auzit că unii misionari s-au întors acasă. N-au fost bani.

— E greu şi pentru predicatori, continuă Paul Will. Pastorul nostru abia face faţă – şi are şapte copii. Face orice muncă ce i se oferă ca să mai poată câştiga un dolar sau doi şi la fel fac şi copiii lui – dar nu se găseşte de lucru pentru oricine.

— Eu nu m-am mai dus la biserică, se auzi din patul din colţ, unde se afla Tom. Îşi freca mâinile una de cealaltă, ca şi când ar fi vrut să-şi netezească bătăturile din palme. N-am găsit nicio uşurare acolo. În fiecare duminică aflam şi mai multe veşti proaste despre oameni care-şi pierduseră casele sau nu mai aveau de mâncare – şi lucruri de felul ăsta. Ni se spunea să ne rugăm. Am obosit de atâta rugăciune. Nimic nu se rezolva. Mie mi se părea că ar trebui să facem mai mult pentru cei în nevoie decât doar să rostim o rugăciune sau două – şi eu n-aveam nimic – nimic de dat.

Nimeni nu-şi exprimă surprinderea. Cu toţii ne luptasem cu aceleaşi gânduri, cu aceleaşi sentimente.

— Eu am continuat să mă duc la biserică, spuse Eb. Poate că mă simţeam neajutorat în mijlocul suferinţei fraţilor mei – însă fără

ei aş fi fost de-a dreptul pierdut.

— Aţi văzut farfuria pentru colectă? întrebă Paul. Jalnică. Nu ştiu cum se descurcă familia unui pastor. Sigur, mai primeşte câte o găină, câte un ulcior cu lapte, dar tot nu pot să înţeleg. Să dai zeciuială din nimic înseamnă nimic.

Omul avea dreptate. Întotdeauna ne dădusem zeciuielile. Până şi banii din vânzarea ouălor erau atent număraţi şi puneam a zecea parte deoparte. Chiar şi aşa, în farfuria pentru colectă puneam doar acel mărunţiş şi adesea nu puneam nimic. Ne întrebam şi noi cum se descurcau Lou şi Nat, însă ei nu se plângeau. Dumnezeu purta de grijă, spunea întotdeauna Lou cu un zâmbet, însă hainele lor erau uzate şi mâncarea neîndestulătoare. Aşa era, fusese greu pentru cei ce slujeau bisericile.

— Ei bine, într-una din aceste zile se vor schimba lucrurile, spuse cineva pe un ton mai optimist, iar conversaţia se îndreptă în altă direcţie. Cu toţii aveam planuri mari pentru perioada de după secetă. Pentru mulţi asta însemna să înceapă de la zero. Pierduseră tot ce aveau. Afaceri, ferme, case. Însă ne agăţam încă de acea promisiune – iluzorie parcă – a viitorului.

Mi-am înfăşurat cârpe vechi în jurul mâinilor ca să protejez mănuşile făcute de Mary. Coada rece a târnăcopului în mâinile mele goale nu mă îngrijora. Pur şi simplu nu puteam suferi gândul că aş putea ruina darul de dragoste pe care mi-l făcuse – mănuşile ce o ţinuseră trează toată noaptea, doar ca să mi le poată oferi. Cârpele îşi făcură cumva treaba, apoi vremea începu să se încălzească. Am pus deoparte mănuşile şi am trecut la treabă cu mâinile goale. Îngheţul părăsi pământul şi săpatul deveni mai uşor.

Fiind un fermier până în adâncul sufletului, topirea gheţii şi căldura pe care o simţeam venind din pământ îmi puseră sângele în mişcare. Îmi era greu să nu mai caut către cer mereu. Ce bine ar fi

dacă... dacă ar veni ploile.

Însă şi dacă vin, îmi spuneam, *voi fi nevoit să rămân la târnăcop şi la lopată.* Nu reuşisem să pun deoparte nici măcar câţiva bănuţi. Trimiteam tot ce câştigam acasă, la Mary şi la familia mea, ca să se poată descurca.

CAPITOLUL 25

O NOUĂ PRIMĂVARĂ, O NOUĂ PROMISIUNE

În acea seară i-am scris o altă scrisoare lui Mary. Cu fiecare zi ce trecea mă simţeam tot mai singur. Oare durerea asta din inima mea se va potoli vreodată? Credeam că, în timp, o să-mi fie mai uşor. Însă nu era aşa. Deloc.

După ce am scris scrisoarea, am stat întins pe pat multă vreme, meditând. Apoi mi-am scos Biblia şi am început s-o frunzăresc, căutând o mângâiere în paginile ei. Am citit câţiva dintre Psalmii îndrăgiţi de Mary, iar cuvintele lor îmi fură de ajutor. Însă singurătatea continua să mă apese.

Am nevoie de familia mea, îmi repetam mereu. *Am nevoie de Mary.*

Însă eram prins într-o cutie. Dacă mă întorceam acasă, la Mary, pierdeam ferma. Chiar dacă nu fusesem capabil să pun nimic deoparte pentru rata la bancă, faptul că eram aici, departe de familie, prezenta un fel de „bună credinţă”, gândeam eu. Însă mă întrebam cât voi mai rezista aici. Ce bine ar fi dacă... dacă Dumnezeu mi-ar oferi o cale de a plăti ratele acelea – ca să pot

păstra pământul. Ce bine ar fi dacă... dacă ar veni ploaia, pentru ca pământul să rodească din nou.

Am început să mă rog.

— Doamne, am recunoscut, am ajuns la capătul puterilor. Josh Jones nu mai poate face nimic ca să ofere un viitor – orice viitor pentru Mary, pentru fiii mei. Abia dacă pot oferi ceva pentru prezent. Nu ştiu încotro s-o apuc, Doamne. Nu ştiu cum mai putem continua în felul acesta. Eu am nevoie de ei. Ei au nevoie de mine. Dar să pierd ferma... Ce ne vom face atunci? Unde vom merge? Nu avem nimic, Doamne. Nimic.

Biblia îmi alunecă dintre degete şi căzu pe pat, lângă mine. Am luat-o şi am ţinut-o la piept o clipă, meditând şi rugându-mă în tăcere, apoi am deschis-o din nou, ca să citesc. Ochii îmi căzură pe pagina ce se deschisese înaintea mea. Cândva trebuie să fi citit acel pasaj, căci fusese subliniat ca şi cum m-ar fi impresionat. L-am citit acum din nou.

Căci chiar dacă smochinul nu va înflori, viţa nu va da niciun rod, rodul măslinului va lipsi, şi câmpiile nu vor da hrană, oile vor pieri din staule, şi nu vor mai fi boi în grajduri, eu tot mă voi bucura în Domnul, mă voi bucura în Dumnezeul mântuirii mele!

Am recitit pasajul de câteva ori, până când lacrimile ce-mi umplură ochii mă împiedicară s-o fac.

Totul mi se părea clar acum. Bunăstarea familiei mele nu depindea de tăria mea. Dacă ar fi depins, am fi fost nenorociţi cu toţii. Eu nu fusesem suficient. Ba chiar mai uimitor era faptul că bunăstarea noastră nu depindea de ogoarele mele, sau de cirezile de vite pe care mă străduisem să le înmulţesc. În tot acest timp, bunăstarea noastră depinsese de Dumnezeu – aşa cum încercase Mary să-mi spună. Dumnezeu era Acela care purta de grijă familiei mele – care se ocupa de nevoile noastre. Nu aveam nevoie de

nimeni şi de nimic altceva.

„Mă voi bucura în Domnul, mă voi bucura în Dumnezeul mântuirii mele!” continuam să repet. O, ce eliberare! În sfârşit, puteam depune armele. Puteam să mut povara mea cea grea pe umerii altcuiva. Cumva – cumva Dumnezeu va rezolva problema asta. Cumva El ne va ajuta. Poate că nu vom putea păstra ferma – şi dacă nu vom putea – ei bine, El ne va ajuta să ne descurcăm fără ea. Cumva o va face!

Din paturile învecinate am auzit sforăituri uşoare şi ştiam că tovarăşii mei de cameră dormeau – odihnă atât de necesară, însă eu am continuat să mă rog în inima mea şi să-L laud pe Dumnezeu până târziu, în noapte. Când m-am trezit, a doua zi dimineaţă, o nouă putere îmi dădea vigoare.

Când mi-am luat târnăcopul şi lopata şi m-am aşezat în şirul muncitorilor, sarcina nu se schimbase – însă se schimbase atitudinea mea. Dumnezeu era acum în control – iar eu voi aştepta să-mi spună ce am de făcut. Deocamdată – deocamdată eram plătit de stat. Şi se aştepta de la mine să lucrez o zi întreagă. Toată dimineaţa se auziră lovituri ritmice în solul pietros din jurul meu. Lucrările continuau la canalul de irigaţie ce-şi croia, treptat, calea prin pământul sterp al preriei. În această perioadă a anului, soarele urcase mai sus pe cer şi-i simţeam căldura pe spate, făcându-ne să transpirăm cu fiecare lovitură de târnăcop sau cu fiecare mişcare făcută cu lopata. Bărbaţii se plânseră de căldură cu aceeaşi vervă cu care se plânseră de frig.

— Tare aş vrea să plouă, se auzi mormăind o voce din dreapta mea. Ne-ar mai scuti de tot praful ăsta. Nu eram singurul care-şi ridica adesea ochii spre cer. Însă nu se vedea nici urmă de nor.

Am ridicat din nou târnăcopul şi l-am lăsat să cadă pe pământ cu o bufnitură surdă. Mă durea spatele, mă dureau umerii, mă

dureau braţele. Eram pe punctul de a-l ridica din nou în aer, când o voce mă opri. Cineva îmi striga numele.

— Jones, am auzit din nou. Eşti chemat.

Mi-am luat târnăcopul şi lopata şi am urmat direcţia ce-mi fusese indicată. Nu era de dorit să-mi las uneltele în urmă. Fără ele nu se putea munci şi nu erau bani ca să fie înlocuite în cazul în care dispăreau.

— La telefon! strigă mesagerul. În baraca şefului de echipă.

Mi-am pus târnăcopul şi lopata pe umăr şi am dat fuga spre baracă, simţind un nod în stomac. Cine putea să-mi telefoneze şi cu ce mesaj?

Am apucat receptorul cu mână tremurândă. Se auzi o pocnitură.

— Alo! am strigat în receptor.

— A-lo, se auzi răspunsul cu întreruperi. Era bunicul. Am simţit cum îmi îngheaţă trupul. Se întâmplase ceva rău. N-ar fi cheltuit banii pe telefon decât dacă era ceva extrem de important.

— Tu eşti, băiete?

— Eu... eu sunt. Josh, am reuşit să spun.

— Aşteaptă! strigă bunicul.

Eram pe punctul de a-mi pierde minţile de frică. Pentru ce mi-ar telefona, ca mai apoi să-mi spună să aştept? apoi se auzi alt glas în receptor.

— Josh? Era Mary. Am simţit o mare uşurare. Cel puţin Mary era bine.

— Josh? spuse ea din nou.

— Mary! Mary, ce s-a...

— Plouă, Josh.

Tăcere.

— Plouă.

M-am uitat la cerul senin de după-amiază. Nu se vedea niciun nor. Nu – stai puţin! Departe, spre miazănoapte, se vedeau nori la orizont.

— S-a pus bine ploaia pe noi. A plouat de trei zile încoace. Am amânat să-ţi dau de veste, ca nu cumva să fie doar câţiva stropi. Eu...

Mary începu să plângă.

Urmară câteva clipe de linişte şi apoi l-am auzit din nou pe bunicul.

— Plouă, băiete, îmi spuse el. A treia zi. Plouă cu găleata, cum n-am mai văzut de ani de zile. Râse.

— Cerul e plin de nori. Aproape că ne-am înecat venind în oraş.

— Aici soarele încă străluceşte, am reuşit să răspund. Tremuram acum, neîndrăznind să cred cele auzite.

— Poate că se îndreaptă spre voi după ce termină cu noi, chicoti pe înfundate bunicul.

Apoi rosti cuvintele pe care nu le voi uita niciodată.

— Vino acasă, băiete, spuse el.

— Să vin acasă?

L-am auzit înghiţind.

— Deja am aruncat ceva sămânţă.

— Sămânţă?

— Da.

— Cine?

— Mary şi cu mine. Deja se văd tulpinile. Ploaia asta le va face să crească.

— Cum aţi...? De unde aţi avut sămânţă? am întrebat cu greutate.

— Am cumpărat.

— Aţi cumpărat... *cum?* De unde aţi avut bani? am întrebat, incapabil să pricep ce încerca să spună bunicul.

— Mary a economisit bani – cumva. Câte puţin din ce ai trimis în fiecare lună. Nu ştiu cum a făcut, dar ştiu că a pus deoparte o sumă bunicică.

— Dar sigur n-a fost destul să... îmi imaginam câtă sămânţă ar fi putut cumpăra cu câţiva dolari.

— Ei bine, mărturisi bunicul, a... a vândut serviciul de argint.

— Poftim? Cui?

— Unei doamne – din afara oraşului. Şi l-a dorit tare mult. I-a plăcut. A plătit bani buni, mi-a spus Mary.

Eram prea uluit ca să răspund. Ştiam cât de mult însemna acel serviciu de ceai pentru Mary. O clipă am rămas ţintuit locului, gândurile învolburându-se în mintea mea în încercarea de a pricepe tot ce îmi spunea bunicul. Era prea mult – prea mult pentru mine.

Mi-am dat seama că apelul telefonic costa, aşa că m-am silit să-mi găsesc graiul.

— Mai este acolo? Mary? am întrebat.

— Da.

L-am auzit pe bunicul dându-i receptorul.

— Da. Vocea îi era şoptită.

— Mary, vin acasă.

Am auzit un hohot de plâns sugrumat.

— Plec de aici – plec de aici chiar acum.

— O, Josh, hohoti Mary.

— Mary, te iubesc.

Am pus receptorul în furcă şi m-am întors spre şeful de echipă care şedea la birou.

— Plec, l-am informat. Îmi strâng lucrurile şi mă întorc să-mi primesc plata. Poate să-mi ia locul altcineva.

Omul încuviinţă. Se întâmpla aproape în fiecare săptămână. Avea loc doar o simplă înlocuire.

Am alergat până la baraca noastră. Mă duceam acasă! *Mă duc acasă!* am jubilat eu. *Înapoi la soţie – la Mary a mea. Înapoi la familia mea. Înapoi la ferma mea.* N-o pierdusem. Veniseră ploile. Sigur, situaţia era grea. Sigur, mai erau multe de făcut ca să ne punem pe picioare, însă nu ne pierdusem ferma – pământul. Vom avea parte de a doua şansă. Dumnezeu ne dădea o nouă şansă pentru însămânţare – şi pentru seceriş!

EPILOG

Cu toate că povestea lui Josh şi a familiei sale a fost cu totul fictivă, cititorii vor dori să ştie câte ceva despre ceea ce se va întâmpla cu personajele noastre în viitor. Aşa că haideţi să călătorim în timp şi să mai adăugăm câte ceva la istoria familiei.

Deşi anii ce au urmat perioadei de secetă au fost grei pentru familia Jones, Josh ajunse cunoscut, în cele din urmă, ca cel mai bun şi mai prosper fermier din zonă. Însă odată cu înmulţirea recoltei şi refacerea cirezilor, Josh nu şi-a etalat şi nici nu şi-a risipit averea. Pe lângă Camellia, în Africa, Josh a ajutat la susţinerea financiară a altor nouă misionari.

Şase copii s-au născut în familia Jones. Lui William şi Daniel s-au alăturat Andrew, Violet, Irene şi Walter. Andrew a fost acela care a preluat ferma familiei Turley. Şi, urmând exemplul tatălui şi mamei sale, a devenit un susţinător activ al misionarilor, printre care trei membri ai propriei familii. William s-a dus în Sierra Leone, Violet în Japonia, în timp ce Daniel a ajuns să păstorească o mică

biserică misionară înfiinţată între indienii canadieni. Irene s-a căsătorit cu Phillip Moresby, fiul unui doctor ce venise să-l înlocuiască pe bătrânul lor doctor. Phillip studiase şi el medicina şi venise să-l ajute pe tatăl său. Walter, cel mai mic fiu al lui Josh şi Mary, a murit în războiul din Coreea.

Toţi cei cinci copii ai familiei Jones s-au căsătorit. Lui Josh şi Mary li s-au născut douăzeci şi trei de nepoţi şi bătrâneţile le-au fost binecuvântate cu şaptesprezece strănepoţi.

Bunicul trăi până la vârsta de nouăzeci şi şase de ani, însă unchiul Charlie îşi lăsă în urmă trupul răvăşit de artrită la vârsta de şaptezeci şi patru de ani.

Familia este risipită acum. Odată cu trecerea timpului şi cu mobilitatea secolului în care trăim, n-au mai rămas în jurul căminului de la fermă. Unde trăiesc? Ei bine... ici-colo. Poate – doar poate – că sunt chiar vecinii de lângă voi.

CUPRINS

Personaje
1. O dimineaţă frumoasă
2. Apropiere
3. Vizitatori
4. Vară
5. Fordul
6. Un musafir
7. Schimbări
8. Gânduri tulburătoare
9. Cercetând terenul
10. Primăvară
11. Deşteptarea
12. Curtare
13. Planuri
14. Vine duminica!
15. Începuturi
16. Crăciun
17. Pregătiri
18. Viaţa merge înainte
19. Fericire
20. Vremuri grele
21. Din nou însămânţări
22. Speranţă după speranţă
23. Efort susţinut
24. Lupta pentru supravieţuire
25. O nouă primăvară, o nouă promisiune

26. Epilog

Alte cărţi de Janette Oke, disponibile la editura Casa Cărţii:

Seria Î*nvăluiţi de iubire*

Învăluiţi de iubire

Promisiunea neclintită a iubirii

Drumul lung al iubirii

Bucuria nepieritoare a iubirii

Moştenirea veşnică a iubirii

Visul împlinit al iubirii

Zborul îndepărtat al iubirii

Căminul regăsit al iubirii

Seria *Moştenirea din prerie*

Anii frământărilor

Căutările inimii

O voinţă de neclintit

Curată ca aurul

Seria *Anotimpurile inimii*

A fost odată într-o vară

Vânturi tomnatice

Iarna nu ţine o veşnicie

Promisiunea unei noi primăveri